

Nữ Vương Bạo Ly Hôn

Contents

Nữ Vương Bạo Ly Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	43
8. Chương 8	48
9. Chương 9	57
10. Chương 10	65
11. Chương 11: Kết Thúc	68

Nữ Vương Bạo Ly Hôn

Giới thiệu

Cặp vợ chồng trẻ quyết định đi tới hôn nhân thì sự thật đằng sau là một bi kịch là một lợi ích cá nhân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-bao-ly-hon>

1. Chương 1

Thiếu nữ mười lăm tuổi tính cách im lặng mà trầm mặc, Dư Bội Ny dùng đôi mắt hắc bạch phân minh đang kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh, mẹ của cô.

Ánh mắt ôn nhu, nay không thể mở ra nhìn cô.

Đôi tay ấm áp, giờ không thể nhẹ nhàng mà vuốt ve cô.

Càng đừng nói đôi môi xinh đẹp nay cũng vô phương mà mỉm cười.

Quá keo kiệt,mẹ làm sao có thể keo kiệt như vậy... Sợ hãi nối tiếp sợ hãi,lòng cô càng thêm đau đớn,đôi mắt đã đỏ rực vì khóc,dường như nước mắt lúc nào cũng có khả năng làm vỡ òa.

” Rất lấy làm tiếc,bởi vì tai nạn xe cộ xảy ra quá mãnh liệt,cho dù trải qua cấp cứu giải phẫu,Lý Thục Phân phu nhân vẫn là trở thành người thực vật...”. Vị bác sĩ phẫu thuật dùng giọng điệu bình thản mà tuyên bố sự thật đáng sợ.

Người thực vật ư?

Đó là cái quỷ gì vậy? Thực vật chính là thực vật,người chính là người,vì sao mẹ lại vừa là người,vừa thực vật!

Nhìn thân thể mẹ giờ vướng đầy những ống dẫn truyền ,cô kích động nắm chặt bàn tay thành quyền,cơ hồ mười đầu ngón tay muốn đâm mạnh vào da thịt.

Dư Bội Ny tưởng lớn tiếng kháng nghị,tưởng như vậy đánh thức mẹ đang ngủ say,cứ như vậy khoé môi khẽ động,mới giật mình thấy yết hầu nhanh bất khả tư nghị (không thể ngờ tới),dây thanh nháy mắt thoái hoá,ngay cả rên rỉ cũng không thể.

Từ bả vai gầy truyền tới sức nặng,đồng thời bên tai vang lên thanh âm xa lạ: “Đừng sợ,về sau ta sẽ chiếu cố con,con còn có cha”. Người đàn ông khàn khàn nói,gọng điệu tràn ngập áy náy,ông nguyện ý dùng tràn đầy sự ái mộ lại thương tâm trong lòng cô.

Đôi mắt ướt át nháy mắt khô cạn —

Cha nói kia là cái gì vậy,trong lòng cô liền nảy lên ý khinh miệt.

Nhìn sức mạnh truyền đến từ bàn tay trên vai, Dư Bội Ny quật cường ngẩng đầu,tĩnh định nhìn người đàn ông trước mắt đang tràn ngập biểu tình áy náy đối với cô mà nói,càng cảm thấy xa lạ.

Ông một thân tay trắng thẳng tắp, gọn gàng, cô quần áo cổ xưa,nghèo khó, quần bách,trải qua mười lăm năm, mới chỉ nhìn thấy người đàn ông này qua ảnh chụp giờ đang chân thật đứng trước mắt cô, đó là cha của cô, người đã vì tiền tài mà bỏ rơi hai mẹ con cô.

Vậy mà mẹ ngoài cho cô biết khuôn mặt ông,lại một chữ không hề nói việc ông rời đi, là cô từng chữ từng chữ nghe được trong lời người mẹ chanh chua mà biết được.

Cô xiết chặt bàn tay thành quyền, rồi lại buông ra, cứ như vậy lặp lại tức giận.

Ông ta xong đời!

Cô muốn cho người này biết,trong tương lai,cô tuyệt đối sẽ không để người cha đã biến mất nhiều năm này phải thất vọng....

Mây đen dần kéo kín cả chân trời, từng tia chớp vạch một đường dài chẳng dứt, ngay sau đó liền đổ mưa tầm tã.

Mưa lớn không ngớt bao phủ cả thành phố.

Cơn mưa xảy ra quá đột ngột cảm chân Dư Bội Ny tại một cửa hàng bánh ngọt.

Cửa hàng bánh ngọt này tuyệt không có vẻ hoa lệ đẹp mắt bên ngoài, lại nằm sâu trong ngõ nhỏ, vậy mà vừa bước vào đã khiến người ta phải kinh ngạc trước cách trang hoàng bên trong, mới chỉ việc thấy mười bức bình phong lớn, cúng với thương phẩm trưng bày, sao thất, sô pha... bài trí khắp không gian cửa hàng lại tuyệt không hề qua loa, có thể nói là “Chim sẻ nhỏ, ngũ tạng cầu toàn”.

Nhưng mà giờ phút này đối với Dư Bội Ny mà nói, dù cho cửa hàng đẹp đến đâu, cô cũng không có hứng thú thưởng thức. Dư Bội Ny im lặng ngồi đan chân trên ghế sô pha, lạnh lùng nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô đơn lại pha chút tuyệt vọng.

Cho tới bây giờ mỗi khi nhắm mắt lại, bên tai cô vẫn còn phảng phất một màn tranh cãi quyết liệt.....

“Tôi hỏi anh, người phụ nữ tên Ôn Tuyết Hồng kia là ai?” Tay đã sớm nắm chặt thành quyền, cô quyết tâm hỏi cho ra sự thật.

“Là người đại diện do tập đoàn khách sạn Wonderful của Mĩ phái tới bàn chuyện hợp tác” Về vấn đề này, cô đã hỏi qua rất nhiều lần khiến anh cảm thấy rất phiền nhiễu, tuy vậy anh vẫn nhẫn nại, lại một lần nữa trả lời.

Dư Bội Ny trào phúng cười lạnh, “Chỉ là người đại diện thôi sao?”

“Bằng không?” Doãn Đường Tuyền nhin không được lời nói mang chút tức giận hỏi lại, “Tôi không hiểu em hoài nghi cái gì, nhưng cho dù em có hỏi tôi một ngàn một vạn lần, sự thực cô ấy cũng chỉ là người đại diện do tập đoàn Wonderful phái tới bàn chuyện hợp tác mà thôi”.

“Nếu chỉ là người đại diện đến bàn chuyện hợp tác, vì lý do gì lại có thể biết nhiều về anh như vậy?” Cô tức giận đến phát run.

Bọn họ đã là vợ chồng cùng chung sống một nhà, nhưng là, ngay cả chính cô cũng không hiểu rõ anh bằng một đối tác làm ăn, lại nghe được người ta nói cô không hiểu chồng mình, đối với Dư Bội Ny thân là người vợ mà nói, đó chẳng khác nào muốn khiêu khích cùng nhục nhã!

“Tôi biết anh cùng cô ta đã từng kết giao qua.”

Doãn Đường Tuyền nhú mày, “Em biết?” Là ai nói cho cô? Chẳng lẽ là Ôn Tuyết Hồng? Nhưng là vì sao?

“Chẳng lẽ tôi không nên biết?” Cô cảm giác nội tâm như bị xé rách, cô đối với anh đều là tín nhiệm, rốt cục đều bị anh giấu diếm mọi chuyện.

“Cho dù tôi cùng cô ấy đã từng kết giao, như vậy thì sao? Chẳng phải em cũng nói là ‘Từng’ kết giao qua hay sao? Nếu vậy, hẳn em phải hiểu rõ chuyện đó đã là quá khứ, trước khi chúng ta kết hôn đã hoàn toàn chấm dứt”.

Chuyện tình cảm của nhiều năm về trước, anh không có ý muốn giấu diếm, cũng không sợ cô biết, chỉ là anh cảm thấy không cần thiết phải nhắc lại, dù sao, nếu nói lại, tuy rằng chuyện đã từng phát sinh, nhưng cũng đã kết thúc, tất cả chỉ đơn giản như vậy.

Anh là một người nhìn xa trông rộng, đối với chuyện tình cảm phát sinh, nhớ lại cũng không có ý nghĩa, anh luôn chỉ nhìn về phía trước, cũng chỉ hướng phía trước mà bước đi, cho nên mặc kệ anh cùng Ôn Tuyết Hồng trước kia có hay chưa từng kết giao qua, hiện tại đối với Doãn Đường Tuyền mà nói, căn bản không có chút ảnh hưởng.

“Tôi cũng chỉ hy vọng đó là chuyện quá khứ, nhưng dường như nó đang một lần nữa lặp lại”.

“Em nói hươu nói vượn cái gì?” Anh không thể tin tưởng mắt nhìn cô, sắc mặt tối tăm vì tức giận.

“Tôi không có nói hươu nói vượn, chuyện này trong lòng anh hẳn phải rất rõ ràng chứ, anh nói thật ra đi, hai người giấu tôi lén lút qua lại bao lâu rồi?” Dư Bội Ny chất vấn.

“Lén lút qua lại ư?” Doãn Đường Tuyền đối với việc Dư Bội Ny đang lên án cảm thấy thật nực cười. “Dư Bội Ny, em không biết trí tưởng tượng của em quá phong phú sao? Trừ bỏ làm việc ở bên ngoài, tôi cùng Ôn Tuyết Hồng căn bản không hề tiếp xúc, không, hề, có!” Anh lại cường điệu.

“Đã đến nước này, thẳng thắn nói ra đối với anh khó lắm sao? Doãn Đường Tuyền, anh như vậy làm cho tôi thấy thực ghê tởm anh biết không?”

Ghê tởm?!

Doãn Đường Tuyền không thể hình dung cảm giác của chính mình lúc này, anh thấy ngực mình đau nhói, nếu có thể, anh muốn xé đôi khuôn mặt của cô gái này ra, xem bên trong rốt cục chứa cái quỷ gì, lại có thể làm cô nghĩ ngờ anh.

“Em có tin hay không, những lời tôi nói trước sau đều giống nhau, hơn nữa chuyện tranh chấp vô vị này chỉ lãng phí thời gian, nói thực ra, việc này thật sự ngu xuẩn”. Anh lạnh lùng cười nhẹ.

Đối mặt với vợ mình hiện đang mất đi lý trí, Doãn Đường Tuyền không nghĩ sẽ ở lại tranh chấp với cô, quyết định xoay người rời đi.

“Đứng lại! Doãn Đường Tuyền, anh đứng lại đó cho tôi!”

Doãn Đường Tuyền vẫn không dừng bước, cũng không quay đầu lại; một người tiêu sái, tự tin như anh sẽ không vì thế mà nghe lệnh của cô, mặc dù ngôi nhà này vốn là của cô, nếu muốn có thể dễ dàng đẩy hẳn ra ngoài.

“Tôi sẽ bỏ đứa trẻ”.

Cánh tay đang đẩy cửa bỗng nhiên dừng lại, Doãn Đường Tuyền chậm rãi xoay người lại....

Nhận thấy chính mình đã ngăn cản anh thành công, cô đắc ý cười lạnh lùng trước con mắt khiếp sợ đang nhìn mình.

Anh cảm thấy khiếp sợ cùng kinh ngạc đứng bất động tại chỗ, khuôn mặt cứng ngắc khó khăn mở miệng nói ra bốn chữ: “....Em nói cái gì?”

“Tôi nói, tôi sẽ bỏ đứa trẻ trong bụng!” Cô mang theo giọng điệu tràn ngập ác ý lặp lại.

Cô không có mang thai, nhưng vì muốn chọc giận anh, nói dối một chút như vậy cũng không ảnh hưởng gì.

Anh trừng mắt nhìn cô, phát hiện nữ nhân trước mặt càng xa lạ và đáng sợ.

Anh vẫn nghĩ, cho dù bọn họ không có tình yêu, cho dù cuộc hôn nhân này dựa trên lợi ích làm ăn, nhưng đứa nhỏ vô tội! Đó cũng là một sinh mệnh, cô làm sao có thể nói giống như giết một con kiến, có thể thờ ơ, tuyệt tình như vậy?

Trong ngực bỗng chốc phát hỏa, một người luôn bình tĩnh như anh, giờ đã hoàn toàn bị chọc nổi giận.

Động tác cơ hồ chỉ trong nháy mắt, anh phút chốc tiến lên, mang theo khí thế kinh người, cánh tay đột ngột chế trụ cổ Dư Bội Ny –

“Chết tiệt, người phụ nữ này, cô sao có thể làm vậy?” Anh rống lên giận dữ.

Lửa giận khiến cho anh xưa nay vốn tao nhã lịch sự, giờ phút này trở nên mất bình tĩnh.

“Tôi có thể, đương nhiên có thể.....” Đối với cô mà nói, trên đời này không gì là không thể, cô là con gái duy nhất của tỷ phú giàu nhất Đài Loan Dư Phú Cảnh, là một nữ vương cao cao tại thượng, chỉ cần cô thích, cái gì đều có thể, huống chi đây chỉ là lời nói dối nho nhỏ.

Ba!

Một cái tát như trời giáng khiến cô cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh, cả người lão đảo ngã ngồi trên bàn, khuôn mặt bỗng chốc nóng ran, nhưng cô vẫn không chịu thua, ánh mắt quật cường nhìn người đàn ông vừa bị mình chọc giận thành công.

Doãn Đường Tuyền vốn không bao giờ đánh phụ nữ, nhưng anh tuyệt không hối hận, người phụ nữ này quá tàn nhẫn, một cái tát đối với cô vẫn không đáng kể chút nào.

“Dư Bội Ny, cô không chỉ kiêu căng tùy hứng, còn là một con người đáng sợ, ngay cả đứa con của chính mình cũng có thể bóp chết! Tôi đã nhẫn nại đủ rồi, bây giờ đừng nói là một phút, một giây tôi cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với cô nữa, tôi muốn ngay lập tức ly hôn”.

Ly hôn?! Cô giật mình trừng lớn đôi mắt, Cho tới nay, hai chữ này từ trước tới nay luôn là cô nói, đây là lần đầu tiên nghe được từ miệng của anh khiến cô không khỏi kinh ngạc.

“..... Anh dám? Tin hay không, tôi lập tức tới ngân hàng rút toàn bộ tiền ra”. Cô cố gắng trấn định uy hiếp.

Cô không sợ anh dọa, sự nghiệp của anh còn cần cha cô giúp đỡ, không có Dư gia hậu thuẫn, thân là con trai thứ hai, việc kế thừa gia sản của anh tất tràn ngập khó khăn, cho nên vì lợi ích trước mắt, anh tuyệt đối sẽ không dám.

Khuôn mặt luôn nhã nhặn giờ lộ ra một chút ý cười lạnh lùng, “Tôi dám, tôi đương nhiên dám, cô cứ việc ngồi đó mà chờ” Anh giận dữ phát tay áo xoay người bỏ đi.

Phanh! Cửa phòng hung hăng bị đá sang một bên, phát ra tiếng vang lớn, nhưng ngay sau khi Doãn Đường Tuyền rời đi, liền lâm vào trạng thái yên tĩnh trước nay chưa từng có.

Sự thật chứng minh, anh dám, anh thật sự dám. Trước kia, anh một mắt nhắm một mắt mở, dung túng cho cô tùy ý hoành hành long trời lở đất. Mà nay, anh cũng có thể ngay lập tức một đao cắt đứt mối quan hệ, ngay cả một ánh mắt cũng không hề lưu lại cho cô, mà cô lúc ấy mới cảm thấy hối hận.

Bởi vì đến lúc mất đi, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng anh kiên quyết rời khỏi, cô đang bị ghen tuông làm mờ mắt, cho tới lúc ấy mới hiểu được anh đối với cô có bao nhiêu dung túng, nhẫn nhịn cùng khoan dung.

Anh thật sự chỉ coi cuộc hôn nhân này mang lại lợi ích cho anh sao?

Không.

Nếu thật sự chỉ vì ích lợi, sẽ không nhắm mắt chịu đựng, một ngụm một ngụm uống hết chỗ cà phê đen đắng ngắt, chỉ vì muốn giảm bớt lượng cà phê cô vừa cố tình gọi.

Nếu thật sự chỉ vì ích lợi, sẽ không trong lúc bản thân đang bận rộn, vẫn không quên quan tâm cô đã ăn cơm hay chưa?

Nếu thật sự chỉ vì ích lợi, sẽ không vào lúc cô đang đau lòng, thương tâm nhất, vẫn ở bên ôm cô vào trong ngực, cho cô mượn chỗ dựa khóc lóc một hồi.

Nếu thật sự chỉ vì ích lợi, sẽ không

Không, đừng suy nghĩ nữa, dù sao cũng không còn kịp nữa rồi, hết thấy đều không còn kịp nữa rồi! Chính cô đã phá vỡ cuộc hôn nhân này, rốt cuộc cũng không thể vãn hồi được nữa.

Chính là, cô không bao giờ ngờ tới, bản thân vốn đã không muốn bắt đầu cuộc hôn nhân này, vậy mà khi chấm dứt lại đau khổ như vậy, trong lòng giống như bị người ta hung hăng khoan thủng một lỗ, không sao thở nổi, nhưng, hết thấy đều không còn kịp nữa rồi.....

“Tiểu thư, đây là bánh dâu tây của cô”.

Một giọng nữ xa lạ cất lên đem Dư Bội Ny mang theo vô số hối hận kéo về với hiện tại, cô theo tiếng nói ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng trước mặt –

Cô gái này có mái tóc đen dài, hai tay đang cầm chiếc bánh dâu tây đã đóng gói, là quản lý của cửa hàng.

Hôm nay là sinh nhật của cô, mất đi người cô yêu, hiện giờ cô chính là đang đón ngày sinh nhật tròn hai mươi tư tuổi trong cô độc.

Giật mình nhớ lại, lúc trời vừa đổ mưa, cô mờ mịt bước vào cửa hàng bánh ngọt nho nhỏ này, ngắm một lượt những chiếc bánh ngọt rực rỡ trong tủ lạnh nhưng vẫn do dự, quản lý cửa hàng liền chủ động hướng cô giới thiệu chiếc bánh dâu tây, nói cô thực may mắn, bởi vì chiếc bánh dâu tây này là sản phẩm đặc biệt của cửa hàng, mỗi ngày chỉ bán duy nhất một cái, mà hôm nay do thời tiết xấu nên còn chưa bị người khác đặt mua.

“.....Cám ơn” Cô vươn tay nhận lấy chiếc bánh ngọt.

“ Cô hãy cầu nguyện trước chiếc bánh sinh nhật này đi! Nó có thể đem đến một cơ hội bù lại điều mình tiếc nuối, thay đổi lại mọi chuyện”. Nữ quản lý mỉm cười nhẹ nhàng hướng cô nói.

Bù lại tiếc nuối, thay đổi mọi chuyện?!

Những từ đơn giản như vậy, lại hung hăng kích thích vào nội tâm Dư Bội Ny, khiến cô từ trong bóng đêm phảng phất thấy ánh sáng ấm áp của rạng đông ngập tràn hy vọng.

Nếu là trước kia, có người nói với cô, cầu nguyện dưới chiếc bánh ngọt trong ngày sinh nhật có thể đổi lấy cơ hội bù lại những tiếc nuối, cô khẳng định sẽ cười nhạt, nhưng trong giờ phút này, cô đang trong tâm

trạng đau thương cùng hối hận, đừng nói là hứa nguyện, cho dù muốn cô sinh ra thêm một lần nữa, cô đều nguyện ý.

Bên ngoài mưa lớn đã tạnh, nhưng mây đen âm u vẫn mãi không tan.

Ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, trong đầu Dư Bội Ny chỉ toàn là những lời nói của nữ quản lý khi nãy. . . .

“ Cầu nguyện trước chiếc bánh sinh nhật này đi! Nó có thể đem đến một cơ hội bù lại điều mình tiếc nuối, thay đổi lại mọi chuyện”.

Về nhà, phải, cô cần phải trở về, trở lại nơi trước kia đã từng có anh, sau đó hưởng chiếc bánh ngọt cầu nguyện.

Không thấp đèn, trong bóng đêm, cô run run đốt sáng ngọn nến trên bánh ngọt, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi khuôn mặt đầy cô đơn, “Chúc mừng sinh nhật vui vẻ, Chúc mừng sinh nhật vui vẻ, Chúc mừng sinh nhật vui vẻ, Chúc mừng sinh nhật vui vẻ.....”

Cúi đầu hát hết bài hát chúc mừng sinh nhật, thanh âm pha chút nghẹn ngào, đây là sinh nhật cô đơn nhất của cô.

Hát xong, cô vội nhắm mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập thành kính hứa nguyện.

“Tôi đã từng không biết nắm chặt lấy tình yêu, nếu thực sự có kì tích, cầu cho chồng của tôi trở lại bên cạnh tôi, cho tôi cơ hội dùng tình yêu bù đắp cho anh ấy, làm ơn....”

Lệ nóng tràn khoé mi, cô chân thành khấn cầu kì tích xuất hiện.

Với Doãn Đường Tuyền mà nói , cuộc hôn nhân của anh và Dư Bội Ny không phải việc tự, mà là một công đôi việc, nâng cao mối quan hệ của anh, giúp ích cho tiền đồ trong tương lai.

Cho nên, dù thời gian có gấp gáp, anh cũng nghĩ cách lo liệu cho xong.

Trải qua cả một ngày đầy nghi thức rườm rà, tiếp đến là yến tiệc long trọng vào buổi tối, giữa những thanh âm chúc mừng lễ cưới không dứt bên tai, bao trùm thân thể chỉ là một mối oanh tạc.

Thẳng đến khi tiễn vị khách cuối cùng ra về, đám cưới của hai tập đoàn lớn mạnh cuối cùng cũng kết thúc viên mãn.

Thân là chú rể, nghi lễ kéo dài cả một ngày trên lý thuyết phải khiến anh cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng tinh thần của anh lại cực kì tốt, không có một chút biểu hiện xuống sức.

Nghĩ tới cuộc hôn nhân này sắp mang lại cho anh một đòn phản kích to lớn, mà kẻ địch trên mặt hiện ra biểu tình thất bại, anh nhin không được khoé miệng khê nhếch lên ý cười hiểm có trên khuôn mặt đã có thói quen che giấu mọi cảm xúc chân thật, ngăn ngừa biểu lộ trên khuôn mặt luôn lạnh lùng, trầm tĩnh.

Là con trai thứ hai của tổng giám đốc tập đoàn Hải Nhĩ, Doãn Đường Tuyền từ nhỏ chỉ biết, biểu hiện ham muốn quá mức trước quyền lực của gia đình hào môn luôn luôn tranh đấu này là một vết thương trí mệnh, anh luôn chỉ làm việc cần làm, nói những lời cần nói, không cho mình có con đường thứ hai.

Không phải là không có dã tâm.

Thường cùng một đám sài lang hổ báo trên thương trường tràn ngập chém giết, anh cảm thụ được adrenallin kích thích mang đến cho anh hưng phấn, là một người đàn ông đầy toan tính.

Anh chính là đang chờ thời cơ!

Ở hết thấy tương lai chưa rõ ràng phía trước , anh học được cách che giấu chính bản thân mình, hơn nữa dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào làm mình trở nên mờ nhạt.

Tốt nhất là khiến kẻ thù không nhận ra sự tồn tại của anh, làm cho người ta nghĩ anh một chút tham vọng cũng không có, mặc kệ là kẻ thù có chèn ép khiêu khích như thế nào, anh thủy chung vẫn sắm vai hình tượng yếu đuối, không hề phản kích.

Anh nghĩ nhận nhịn càng nhiều, tương lai hẳn phản công sẽ càng lớn.

Nhưng là, kế hoạch hoàn hảo đến đâu cũng ngăn không nổi biến hoá.

Bởi vì hội đồng tối cao liên tiếp đưa ra nhiều quyết sách sai lầm, khiến cả tập đoàn dao động, làm hỏng bố cục nguyên bản đang diễn ra trôi chảy, làm cho anh vốn chỉ là đứa con thứ hai xưa nay vẫn an phận, bỗng bị lôi kéo vào các phe cánh, trong thời khắc nước sôi lửa bỏng mà trời lên, trước tiên là cuốn vào trận chiến tranh đoạt quyền kế thừa tập đoàn Hải Nhĩ.

Từ khi Doãn Đường Tuyền phụ trách dự án đầu tư xây dựng toà cao ốc tại Thượng Hải, bầu không khí trước đó anh vẫn dờn hết tâm sức cuối cùng vẫn bị phá hư.

Ngay khi anh đang đau đầu đối phó với tình trạng thiếu hụt tài chính trầm trọng, nhà tài phiệt Dư Phú Cảnh chủ động tìm tới, chẳng những trở thành người hậu thuẫn cho anh trở thành người thừa kế tập đoàn Hải Nhĩ, còn hứa hẹn cung cấp toàn bộ viện trợ, mặc kệ là nhân lực hay tài chính.

Anh quả thật là cần ô dù, nhưng anh cũng không có ngu xuẩn, thiên hạ không có bữa ăn trưa nào miễn phí, thường thức cơ bản ấy anh đều hiểu.

“Vậy ông muốn tôi làm gì?” Tuy rằng trước mắt vẫn gặp rất nhiều nguy cơ, Doãn Đường Tuyền vẫn như cũ đem cảm xúc cất giấu, biểu hiện ra ngoài vẫn là dáng vẻ thong dong, bình thản, hoàn toàn không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội thấy anh đang bất an.

Trên con mắt hiện lên tia tán thưởng, Dư Phú Cảnh càng cho rằng quyết định của mình là đúng, “Kết hôn với con gái của ta”.

Kết hôn?!

Trong đáy mắt anh thoáng chốc hiện lên một tia kinh ngạc trước yêu cầu này, nhưng tiếp theo lập tức khôi phục bình tĩnh.

Anh không có nghe sai, muốn tập đoàn Phú Cảnh viện trợ, điều kiện duy nhất chính là kết hôn với Dư Bội Ny.

Ngoài miệng tuy không nói, nhưng Doãn Đường Tuyền trong lòng đang cẩn thận tính toán về cuộc hôn nhân trao đổi này.

Anh không giống anh trai, có mẹ xuất thân từ danh môn, đều thay anh trai dọn sẵn đường đi, mẹ của anh chỉ là thư ký bên cạnh cha, trời sinh bản tính vốn yếu đuối, thân phận tầm thường, căn bản không thể việc trợ bất kỳ thứ gì cho anh, nếu tưởng chỉ như vậy trở hết tài năng tranh chấp, chỉ dựa vào bản thân khẳng định là rất khó khăn, càng đừng nói trước mắt anh còn phải nghĩ biện pháp ổn định tình hình tài chính che lấp lỗ hổng các phe phái đang đấu sức bên trong tập đoàn.

Anh bức thiết cần một hậu phương vững chắc, mà tập đoàn Phú Cảnh chính là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao cũng không đủ ô dù, anh ngay cả cửa sau cũng không có, lấy sức gì mà tranh quyền kế thừa, thậm chí những năm gần đây anh nhận nại cũng hóa thành hư ảo.

Sau khi cân nhắc, Doãn Đường Tuyền thật sự không có lý do gì để cự tuyệt, một tháng sau cái ngày anh đáp ứng hôn sự, chính là ngày hôm nay, anh chính thức kết hôn cùng Dư Bội Ny.....

Con người đen láy không thắng được rượu mạnh, Dư Bội Ny yếu đuối nằm trên giường tân hôn, Doãn Đường Tuyền cởi bỏ caravat, tháo từng chiếc nút áo sơ-mi, leo lên giường nằm bên cạnh Dư Bội Ny.

Từ khi quyết định cuộc hôn nhân này, anh căn bản không biết cô, nhưng không chứng tỏ anh hoàn toàn không biết gì về cô, dù sao, cô dâu này của anh cũng đã từng có đến đây, muốn không biết được cũng khó.

Dư Bội Ny – ái nữ duy nhất của tỷ phú Đài loan Dư Phú Cảnh, mới tốt nghiệp đại học không lâu, là nhân vật cực kì nổi tiếng trong giới thượng lưu, được cha mình hết lòng sủng ái, tính cách kiêu căng, tùy hứng, ương ngạnh, chỉ cần không thuận mắt, cho dù là ở trước mặt bao nhiêu người, nữ vương kiêu căng này cũng có thể mang hết sức nhục nhã người khác.

Nghe nói tính hay soi mói của cô đã thành thói quen không tốt, toàn bộ hạ nhân Dư gia, cơ hồ đều từng bị cô làm khó dễ qua, nhìn mọi người quỳ gối trước mặt như chó vẫy đuôi mừng chủ chính là lạc thú lớn nhất của cô.

Lại nghe nói năng lực kìm chế cảm xúc của cô rất kém, chỉ cần cơn giận dữ kéo đến, bất kỳ cái gì cũng có thể biến thành vũ khí, cho dù là ở buổi lễ nghi công khai, tỏ ra trẻ con mà hất rượu và mặt người khác, vị nữ vương kiêu căng này ngay cả giày cao gót cũng có thể cởi ra đánh cho đối phương ôm đầu chạy trốn ai ai kêu cũng không hề tỏ ra xấu hổ.

Lấy quan điểm hiện đại mà nói, cô đương nhiên cho rằng toàn thế giới chỉ xoay quanh chính mình, sở thích nhìn người khác tay chân luống cuống, hưởng thụ mọi lời khen tặng. Dư Bội Ny chính là mắc bệnh công chúa nghiêm trọng.

Người bình thường khẳng định không dám đáp ứng cuộc hôn nhân này, nhưng anh là ngoại lệ, anh là Doãn Đường Tuyền, với anh mà nói, mọi vật trên thế gian đều có thể mang ra trao đổi, chỉ cần có thể hoàn thành dã tâm, đừng nói là hôn nhân, cho dù phải bán linh hồn cho quỷ dữ, cũng đáng.

Anh cũng hiểu Dư Bội Ny không phải xuất phát từ tình cảm mới gả cho anh, bởi vì nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt kia, anh còn chưa kịp hưởng đôi mắt xinh đẹp kia tán thưởng, liền thiếu chút bị lửa giận trong đôi mắt kia đốt cháy, anh có dùng ngón chân đánh giá cũng biết, 99% hôn sự này là cô không tình nguyện.

Thế nhưng, giao dịch chính là giao dịch, trước hết vẫn cứ thực hiện, mặc kệ cô có thích hay không, kết quả cũng không thể thay đổi, đây là sự thật.

Anh không biết Dư Phú Cảnh vẫn luôn cưng sủng con gái yêu kia dùng thủ đoạn gì khiến cho vị nữ vương kiêu căng này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, may mắn cả một ngày nghi thức hôn lễ rườm rà ép buộc, cô đều rất phối hợp, tuy rằng khuôn mặt có chút khó chịu, nhưng cuối cùng hôn lễ cũng không có bị nháo lên phong ba không cần thiết.

Nếu thực sự có vấn đề, thì chính là cô dâu mới này uống rượu khá nhiều.

Anh nghiêng người nhìn về phía cô, bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng cô quả thực không sai, chính là trời sinh một mỹ nhân bại hoại....

Ngũ quan mỹ lệ, nước da tuyết trắng trong sáng, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi xinh đẹp, thập phần quyến rũ động lòng người.

Đừng tưởng rằng Doãn Đường Tuyền là một người đàn ông không cần biết đến hai chữ hôn nhân, trên thực tế, trong tâm anh lại là ý nghĩ truyền thống bảo thủ, muốn hoặc là cả đời không kết hôn, một khi đã kết hôn thì sẽ không dễ dàng ly hôn, dù cho đây là cuộc hôn nhân xuất phát từ việc trao đổi lợi ích giữa hai bên, anh đều cố gắng thực hiện trách nhiệm cho tốt.

Anh có lẽ sẽ không yêu thương người con gái xinh đẹp lại kiêu căng này, nhưng là anh sẽ đối xử thật tốt cùng bao dung với cô, anh tuyệt đối khẳng khái, dù sao cha cô là người viện trợ cho anh, tri ân báo đáp, lương tâm anh còn có.

Cô thật sự rất đẹp, vẻ đẹp hoàn mỹ khiến ngay cả một người vẫn bị xưng là lạnh lùng, thâm trầm như anh đều nhận không được đối với cái miệng nhỏ nhắn này tràn ngập ham muốn nhâm nhi, thưởng thức tư vị mê say lòng người.

Hô hấp dần khó khăn, một cỗ hương khí yếu ớt lặng lẽ tiến vào hơi thở của anh.....

Nhẹ nhàng phảng phất, khiến cho anh cảm thấy thực thoải mái và hoàn toàn vô hại, không tự giác dần nghiện lấy hơi thở.

Anh không phải không hoài nghi bầu không khí như vậy là vì hơi rượu quá phá, nhưng, như vậy thì sao?

Anh vươn tay, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc hơi lòa xòa trên mặt, muốn đem người vợ mới cưới của anh nhìn ngắm rõ hơn, không biết rằng đầu ngón tay vừa mới chạm đến vô, cánh tay mảnh khảnh liền giơ lên, ngăn ý muốn tiếp cận của anh, cái miệng nhỏ nhắn ngay sau đó bật ra một câu kháng nghị:

“Tránh ra, đừng chạm vào tôi!”

Nhưng là mới vừa động dậy, cảm giác choáng váng ập đến, Dư Bội Ný từ từ nhắm hai mắt, hai hàng lông mày nhíu lại, cả người thoát nhìn cự kỳ khó chịu.

“Cảm giác muốn nôn sao?” Cô thật sự là uống nhiều lắm.

Anh khuyên cô, nhưng cô hiển nhiên nghe không vào một từ, ngay cả trong buổi tiệc tối, anh xuất phát từ thật tâm, phong độ giúp cô chia thức ăn, nhưng cô một chút cũng không đụng.

“Muốn rửa mặt cho thoải mái một chút hay không?”

Cô muốn kêu anh ta im miệng, mặc kệ nàng, đồng thời tránh xa cô ra, nhưng ngực thực sự khó chịu, “Thở không được....” Bàn tay mềm mại vô lực yếu ớt ôm lấy ngực.

Cô là không hề hướng anh cầu cứu, mà chính là đang trần thuật lại sự thật, mà tốt hơn anh nên thức thời tránh xa một chút.

Một mỗi khiến cô còn chưa kịp thay đổi bộ lễ phục quá mức vừa người, bày ra trước mắt anh là bộ dạng thướt tha, mê người, nhìn người phía trước ôm ngực giọng nói yếu ớt, anh cơ hồ đều đã hít thở không thông, không dám tưởng tượng nữ nhân phía trước cảm thấy bao nhiêu khó chịu.

Bàn tay với ra sau lưng, muốn thoát bỏ bộ lễ phục, nhưng là thử vài lần vẫn không thành công, cảm giác thất bại khiến đôi mi thanh tú nhanh chóng nhíu lại.

Phụ nữ trên thế giới này quả thật là một loài động vật kỳ lạ (động vật...T___T), tội gì vì nhan sắc ngăn ngủ, cứ tra tấn mình như vậy? Chẳng lẽ nói, đè ép mình tới không thở nổi, như thế có thể vui vẻ sao?

Không nghĩ sẽ trở mặt nhìn vợ của mình vì khó thở mà chết, Doãn Đường Tuyền quyết định làm người tốt một lần.

Anh ngồi dậy, không chút do dự đưa tay giúp cô cởi bỏ bộ lễ phục phiền phức trên người, dù sao sớm hay muộn cũng đều phải cởi.

Đây chẳng phải là đêm tân hôn của họ sao? Hơn nữa, anh một chút buồn ngủ cũng không có.

Anh không hứng thú nhìn chằm chằm trần nhà chờ trời sáng, cho nên anh quyết định tìm vài việc giết thời gian, ví dụ như, tìm hiểu nhiều hơn về cô dâu mới của mình.

Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, trên thực tế, Doãn Đường Tuyền cho đến bây giờ sẽ không định làm một người tu hành, anh đương nhiên là có dục vọng, hơn nữa đã tâm bình khí an, nhưng là anh cẩn thận khắc chế chính mình đừng dễ dàng vì một ngụm kẹo đường đưa tới miệng làm cho kế hoạch hoàn hảo của anh bị ảnh hưởng.

Nhưng là, viên kẹo đường trước mắt này hợp pháp thuộc về anh, anh đương nhiên không lý nào chỉ đứng yên nhìn mà không động khẩu, hơn nữa, cô còn thực ngon miệng....

Ý niệm trong đầu vừa hiện lên, cơ hồ không chút do dự, anh cúi đầu cắn một ngụm lên cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, bữa bãi nhâm nhi thưởng thức....

Cũng cơ hồ ngay lập tức, đôi mắt đẹp đang nhíu lại của Dư Bội Ný phút chốc trừng lớn, cảm giác say rượu, thần trí mơ hồ không tỉnh táo nháy mắt xua tan, giây tiếp theo, cô bắt đầu giãy dụa.

“Ah..... Không..... Không cần, ưm ưm.....”

Đầu óc nhanh chóng thanh tỉnh, cô biết, người chồng mới cưới này đang cố ý xâm phạm mình, nhưng là càng giãy dụa càng không thể thoát ra. Đáng giận!

Đôi môi đỏ mọng, mềm mại no đủ giống như trong tưởng tượng của anh, không những thế, miệng cô còn lưu lại hương vị rượu nho, mùi thơm ngào ngạt mang theo một cổ vị ngọt cay nồng. Kỳ quái, trong bữa tiệc, bọn họ hẳn là uống cùng một loại rượu đi, tại sao anh lại cảm thấy vị chất của rượu ở trong miệng cô lại trở nên thực ngọt.

Anh hôn, mút bữa bãi ở trong cái miệng nhỏ nhắn tìm kiếm hương rượu.

Trải qua một hồi giằng co, anh hôn cơ hồ cả miệng cô đều đau, thật vất vả mới khiến anh buông cô ra, Dư Bội Ny lập tức lấy tay hung hăng lau khắp cánh môi, phần nộ đem hết hương vị của anh trên môi mình xoá đi, trên mặt lộ rõ vẻ chán ghét, giống như coi anh là thứ vi khuẩn đáng sợ, thứ virus chết người.

Doãn Đường Tuyền nhú mày, “Đã tỉnh sao?” Thản nhiên hỏi: “Như vậy tốt lắm”.

Đúng vậy, thanh tỉnh mới biết được anh là ai.

Thanh tỉnh, mới biết được anh đối với cô là đang làm cái gì, cũng mới có thể làm cho sự tình trở nên càng thú vị.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng chạm vào tôi!” Cố chống lại lý trí đang rối loạn, cô cảm tức cảnh cáo.

Dư Bội Ny nghĩ thái độ của chính mình đã đủ cường ngạnh, nhưng là không biết, ngữ điệu của cô khi say lại giống như xoa nhẹ vào trong tai Doãn Đường Tuyền, thanh âm mềm nhũn giống như tiếng mèo con kêu, một chút tác dụng quát tháo cũng không có, ngược lại càng cổ vũ anh tiếp tục phạm tội.

Đáng thương, cô hiển nhiên không hề muốn làm rõ tình huống này—

Tuy rằng cô là ái nữ duy nhất của Dư Phú Cảnh, tuy rằng Doãn Đường Tuyền rất cần hậu thuẫn của cha cô, nhưng, cô nghĩ anh sẽ tỏ ra ngoan ngoãn nghe cô sai khiến, vậy thì mười phần đều sai, hiện tại trong phòng này, ngay ở trên giường này, anh mới là người có quyền ra lệnh.

Anh cũng lười giải thích, quyết định dùng hành động để chứng minh, hưởng ứng lời cảnh cáo của cô, cũng thuận tiện cho cô hiểu thêm một chút về người chồng độc tài mới cưới này.

Tên xấu xa này! Ai cho phép anh ta chạm vào cô! Không phải nói anh là một người đàn ông hiểu lễ, tao nhã lịch sự sao? Tại sao khi động thủ lại giống như dã thú không hề sai biệt.

Cô dùng hết khí lực toàn thân đẩy Doãn Đường Tuyền ra, nhưng là cô căn bản không thể chống cự.

Bộ lễ phục dù có phiền phức, nhưng một khi được một người khác tháo bỏ lại là chuyện dễ dàng, chỉ thấy anh mi không động, khí định thần nhàn tiếp tục làm cho cô nhảy mất trở nên trần trụi.

Cô lập tức kinh hãi cùng đồng thời giận dữ, không chút nghĩ ngợi liền hướng khuôn mặt tao nhã, tuấn tú tưởng như vô hại kia thưởng ngay một cái tát.

Chỉ thấy Doãn Đường Tuyền quay đầu đi, cô vốn tưởng anh sẽ bị chọc giận, tức giận đến mức quay người bỏ đi, thế nhưng anh không tức cũng không giận dữ, chỉ nhếch khoé miệng, ánh mắt bình tĩnh liếc cô một cái, không quên dặn dò: “Về sau nhớ ăn no một chút, bớt uống rượu, đánh người cũng không có chút sức lực”.

Anh cố tình nói như vậy, không bỏ qua trào phúng cô, đơn giản là do trong buổi tiệc cô dám cự tuyệt anh muốn chia thức ăn, đơn giản là cô không chịu nghe anh khuyên bảo, nâng cốc coi như nước sôi mà uống.

Anh muốn giáo huấn cô thật tốt.

Xem sắc mặt anh trào phúng, là cô còn chưa có chọc giận anh, nhưng là chính cô lại bị anh chọc giận đến phát hỏa rồi, còn chưa biết làm thế nào đối phó anh, người đàn ông ở trước mắt này đã nhanh tay phát động thể công—

Bàn tay to mãnh liệt nắm giữ chặt mắt cá chân Dư Bội Ny, dùng sức kéo cô lại gần anh, cô căn bản là giấy không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị kéo đến gần một trận lốc xoáy đáng sợ, chỉ đợi nó nuốt chửng.

Anh ý định muốn làm cô tan rã, đoạt lấy cô, vài lần may mắn tránh được nụ hôn mạnh mẽ của anh, còn chưa kịp mừng thầm, ngay giây tiếp theo anh lại tiếp tục dùng phương thức triển miên tra tấn cô.

Toàn thân không rõ là vì cồn, hay vẫn là bởi vì anh, Dư Bội Ny cảm thấy chính mình cơ hồ không thể hô hấp, cả người dục vọng hoành hành.

Không thể tưởng tượng, biểu tình trên mặt anh lại thực bình tĩnh, không những thế dùng hết các phương thức tà ác vuốt ve cô, hôn môi cô, hại cô cả người vô lực như đang lơ lửng trong không gian, cảm giác tràn ngập bất an.

Doãn Đường Tuyền cúi đầu, con ngươi đen tít định nhìn chăm chú cô gái mềm nhũn dưới thân, cả người nhiễm tình –

Da thịt tuyết trắng ở những nơi anh hôn xuống đều nhiễm màu đỏ ửng, bày ra bộ dạng ngon miệng, bộ dạng mê người, nói anh làm sao lại bỏ qua quyền lợi của chính mình đây?

Doãn Đường Tuyền là một thương nhân mang đầy dã tâm, không vô duyên vô cớ đem ích lợi trước mắt trở thành việc làm ngu xuẩn.

Một cổ dục vọng mãnh liệt trước nay chưa từng có dâng lên, thúc giục anh tiếp tục.

“Cho anh” Tiếng nói mang chút áp lực.

Cô mở to đôi mắt phủ sương mờ mịt nhìn anh một cách khó hiểu.

Anh muốn cô cho anh cái gì? Anh đã sớm đem cô áp bức, anh còn muốn cô cho anh cái gì?

“Cho anh, được không?” Anh hỏi lại, đồng thời đại trưởng dưới thân cô thi triển càng nhiều ma pháp.

Bỗng nhiên, vật nóng rực của anh ở nơi mẫn cảm của cô cọ động, dự cô mơ mơ màng màng phát ra thanh âm yêu kiều: “A.....được” Cho, cái gì cũng đều cho, anh muốn cái gì thì lấy đi, chỉ cần anh đừng dùng phương thức này tra tấn cô.

Doãn Đường Tuyền vừa lòng nhếch môi.

Khi anh đem chính mình thật sâu vùi vào thân thể cô, lập tức một trận khó chịu tràn đến, “Ah, tránh ra! Anh đang làm cái gì? Không cần.....Anh đi ra ngoài.....”

Anh làm cô đau.

Đau quá.....

Hai tròng mắt mê ly nhìn lên người anh, trên khuôn mặt tuần tú vẫn giữ thái độ thông dong tự nhiên, khiến cô cảm thấy giạt mình kinh ngạc đến mức không thể tin.

Ánh mắt kia phẳng phất muốn nói với cô, là chính em đáp ứng.

Dư Bội Ny nắm lấy bờ vai của anh, bàn tay thật mạnh đánh vào lưng anh, nhưng anh bất vi sở động, vẫn như cũ chậm rãi tiến vào.

Anh im lặng trầm mặc, cả người toả ra khí tức khiến người ta không thể không thở dốc, hít thở không thông; trừ bỏ tiếng hít thở, anh không phát ra một chút tiếng nói, cặp mắt đen sâu thẳm như vũ trụ nhìn không ra tâm tư của anh.

Anh chế trụ thất lưng của cô, không cho cô thoát lui, dùng tiết tấu xa lạ thôi thúc cô, anh muốn cô thụ hưởng cảm giác trước nay chưa từng trải qua.

Đây thực ra là chuyện gì? Rõ ràng không lâu trước bọn họ vẫn là người xa lạ, hiện tại lại khăng khít như vậy.

Anh một ngụm lại một ngụm ăn sạch cô, đường cong cường ngạnh gắt gao xâm chiếm thân thể mềm mại.

Dư Bội Ny hoảng hốt mà mê man, cái miệng nhỏ nhắn thở mạnh từng hơi, một câu cũng nói không được, đôi tay nhỏ bé ương ngạnh chống cự lại anh nay chỉ có thể buông lỏng căng thẳng túm chặt xung quanh.

“A....”

Thanh âm yêu kiều bật ra, kích động thật mạnh cảm xúc của anh, làm cho anh nhiệt huyết càng sôi trào.

Nhiệt độ càng lúc càng tăng, hơi thở càng ngày càng gấp, tựa như dây đàn bị kéo căng, tùy thời đều có khả năng đứt, cô cơ hồ chống đỡ không được, nghĩ đến chính mình sẽ chết đi trong nháy mắt –

“A!” Cô yêu kiều thét lên.

Cảm giác trước mắt là một khoảng trống rỗng, giống như khói lửa bao phủ, tiếp theo cô thất thần xụi lơ, đôi mắt nhắm thật chặt, khuôn ngực hô hấp dồn dập, toàn thân một chút sức lực cũng không có.

Tay anh còn ở trên người cô chạy loạn, không ngừng gây cho cô cảm giác sợ hãi cùng tê dại, ngay cả chút sức lực đẩy anh ra cũng không có.

Doãn Đường Tuyền – Tên đáng ghét!

2. Chương 2

Mặc dù một đêm trước, anh rất khuya mới ngủ.

Mặc dù một đêm trước, anh hao phí không ít khí lực cùng người nào đó dây dưa.

Nhưng nhiều năm qua đồng hồ sinh học chưa từng lơ lửng, vẫn khiến cho Doãn Đường Tuyền giống như thường lệ, khoảng sáu giờ sáng sớm yên tĩnh, đứng giờ tỉnh giấc.

Đang ngồi dậy, tầm mắt liền đảo qua cách bài trí mới tinh trước mắt, anh chợt ý thức được, đây là tân phòng của anh và cô, cũng là cuộc sống chung của bọn họ trong tương lai — nhà.

Ngôi biệt thự xa hoa này tọa lạc trên núi Dương Minh, cũng là lễ vật kết hôn mà Dư Phú Cảnh tặng cho hai vợ chồng anh.

Chỉ tính biệt thự mà diện tích đã chiếm cả vùng đất, càng đừng nói khu rừng rậm phía sau biệt thự kia cũng rất dễ khiến người ta lạc đường.

Còn người hầu hầu hạ hai vợ chồng bọn họ, từ hai ngày trước đã vào ở, ít nhất cũng có đến mười người, tất cả đều là từ Dư gia phân phó tới.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là sợ tìm những người hầu mới chân tay vụng về, chọc giận Dư Bội Ny thân thể cao quý.

Cúi đầu, con người đen liếc về hướng bên kia giường lớn nhìn chăm chú một chút, vợ mới cưới của anh đang yên tĩnh ngủ say.

Thì ra, khi cô im lặng không tranh cãi âm ỉ, bộ dạng lại nhu thuận như vậy, giống như cô gái nhỏ nhu nhược, đáng yêu cần người ta che chở.

Anh gơ tay, nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt của cô, sau đó, bản năng suy nghĩ lại nhớ tới đêm tân hôn hôm qua –

Tuy rằng đây là cuộc hôn nhân kết hợp xuất phát từ lợi ích thương mại, nhưng qua sự tiếp xúc thân thể thật tốt tới hôm qua, tốt đẹp đến mức làm người ta khó có thể tin.

Không nghĩ tới, cơ sở tình cảm vốn thiếu thốn giữa hai người, cũng có thể điên đảo tuyệt vời như thế.

Ai nói thế nào cũng cần có tình yêu? Thiếu đi tình yêu, cũng có thể thực tốt đẹp, cho tới bây giờ, mỗi một tế bào trong thân thể anh đều còn nhớ rất rõ ràng cảm giác thỏa mãn trong nháy mắt kia.

Có điều, bây giờ không phải thời điểm hưởng thụ vui vẻ.

Anh tự kiểm chế thu tay về, không hề lưu luyến hạ ngón tay tinh tế xuống.

Tuy rằng anh đã tự mình giành được hậu phương vững chắc, nhưng trận chiến tranh đoạt quyền thừa kế trần ngập chuyện xấu này mới vừa bắt đầu, nếu có một chút sơ suất cũng giống như kiểm củi ba năm thiêu một giờ, đồng thời cuộc hôn nhân này của anh cũng trở thành lãng phí.

Mở chăn ấm ra, anh một thân lỏa thể xuống giường, (Lạc Lạc: Ờm...mún...nhìn...a^^) bộ dạng tiêu sái đi vào phòng tắm, chuẩn bị sửa soạn cho mình thật kỹ lưỡng, hăng hái đi ra chiến trường.

Đứng phía dưới vòi hoa sen, anh nhún chót mở.

“Tê –” Khi làn nước ấm xả xuống cọ rửa thân hình trắng kiện của anh, trên lưng lại liên tục truyền đến cảm giác đau nhói rất nhỏ.

Anh nhúu mày quay đầu nhìn về phía sau lưng, khoe mắt phát hiện vài vết cào, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, vết cào này 200% là kiệt tác của Dư Bội Ny.

Đều do đêm qua hai người rất ra sức dây dưa, cho nên sau khi anh làm đau cô, cô cũng không chút khách khí ra sức cào bị thương lưng anh, coi như báo thù.

May mắn là, ít nhất cô không lỡ tay cào khắp mặt anh, nếu không chờ anh bước khỏi ra cửa phòng này, khẳng định chắc chắn thể nào cũng bị chỉ trở, càng đừng nói anh còn phải đến công ty họp cùng một đám nhân viên.

Anh không có sắp đặt chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật.

Anh cho rằng như vậy –

Hôn nhân nếu được xây dựng dựa trên ích lợi từ hai phía, mọi người cũng nên thực tế một chút, dù sao, ích lợi mới là trên hết, dù không hưởng tuần trăng mật căn bản một chút cũng không quan trọng.

Nhớ tới công việc, đối với việc có thù tất báo của con tiểu miêu*(con mèo nhỏ) này, anh chỉ thoáng nhếch miệng khe mỉm cười về hành vi trả thù của cô, liền tranh thủ thời gian tắm rửa sạch sẽ, tiếp theo đi đến phòng thay quần áo, đứng trước tấm kính dài, hai tay cùng nhanh chóng giúp mình ăn mặc chỉnh tề.

Caravat, khuy tay áo, dây lưng, khăn tay..... Còn có đồng hồ, sau khi xác nhận từ đầu đến chân của mình đều vô cùng hoàn mỹ, Doãn Đường Tuyền mới vừa lòng xoay người rời đi.

Chân trước vừa bước ra khỏi phòng thay quần áo, chân sau còn chưa bắt kịp, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đồ vật không biết tên, lấy tốc độ sét đánh tới không kịp bưng tai, hướng thẳng phía anh mà bay đến.

Cái bóng vừa xẹt qua bên cạnh anh, đập vào mặt tường bên trái, sau đó không chịu nổi sức hút của trái đất, tiếp theo, rơi xuống cạnh chân anh, vỡ thành từng mảnh rời rạc, lừng lẫy hy sinh. (^_____^)

Theo phân tích hài cốt, bị đem làm vũ khí, đây hẳn là ‘xương’ của một trong số những con thiên nga bằng gốm trang trí quý giá, đắt tiền kia.

Doãn Đường Tuyền nhướng đôi mắt đen láy bình tĩnh nhưng mang chút lạnh lùng, vẻ mặt bình thản đón nhận đôi mắt đẹp đằm đằm sát khí của Dư Bội Ny.

“Em mới sáng sớm yên tĩnh dùng phương thức vô cùng độc đáo như vậy, chẳng qua độ chính xác còn cần phải tăng cường.”

Giọng nói của anh bình tĩnh mà trấn định, nhưng nghe vào trong tai Dư Bội Ny lại đặc biệt chói tai, cô tức giận cầm một con thiên nga gốm khác lên, lại một lần nữa nhắm thẳng về phía anh mà ném đi.

Không chính xác cũng không sao, cô chỉ cần biết sự phẫn nộ của mình hiện tại trút giận thuận lợi hay không thôi.

Tĩnh lại, thấy chính mình cả người trần trụi, trên người phủ kín dấu vết kích tình không nói, giữa hai chân lại mơ hồ truyền đến cảm giác khó chịu, cô lập tức nhớ lại đêm qua, Doãn Đường Tuyền người này đối với cô sở tác sở vi (tự tiện hành động =.), tức giận đến cả người phát run.

Bị nắm nhược điểm buộc phải lập gia đình, đã đủ làm cho cô phẫn nộ rồi, người đàn ông này lại còn.....

Lịch sự, tao nhã cái gì chứ? Người này căn bản không hiểu cái gì là lịch sự! Vương bát đản, cô là bắt đắc dĩ mới có thể cùng anh kết hôn, nhưng không có nghĩa là anh có thể tùy tiện chạm vào cô!

“Ném loạn đồ vật không phải hành vi của thực nữ.” Anh hết sức chân thành nói.

“Cho dù tôi không phải thực nữ, cũng không giống anh sói đội lột cừu, lại tự xưng là thân sĩ?” Cô nhếch môi phản bác lại.

Thấy cô tức giận, anh thăm dò “Tối hôm qua là đêm tân hôn của chúng ta.”

“Như vậy thì sao? Ngày nghỉ của thân sĩ sao?” Cô châm biếm. (Lạc Lạc:hem hiểu a >”

3. Chương 3

Nếu chọn ra một cô gái không khiến người ta phải lo lắng, thì Doãn Đường Tuyền sẽ không chút do dự bỏ phiếu đầu tiên cho Dư Bội Ny.

Cho dù người ta có bỏ số tiền lớn ra hối lộ anh, đánh chết anh cũng ko thay phiếu bầu.

Anh đối với sự kiêu căng của cô vẫn áp dụng và thực hiện cách “giả lơ” , chính là không nghĩ lại thêm dung túng cho thói kiêu căng của cô, không có người diễn người xem, lâu dần cũng sẽ không còn gây sự gì nhiều, thế nhưng, anh hiển nhiên là đã xem nhẹ cô, cô nha, lại là cô gái vênh váo như vậy!

Anh đoán, cô rất có khả năng trong thân thể cất giấu một tiểu ác ma, nếu không như thế nào luôn có thể không kiêng nể gì mà chà đạp người khác, trong mỗi câu nói phun ra đều làm người ta chán nản? Nhưng vì lý do gì lại luôn có thể làm người khác muốn hôn lên cái miệng vạn phần xinh đẹp, nhỏ nhắn, còn làm cho có anh cảm thấy thật ngon miệng? [Sunny: hí hí, huynh yêu gì không yêu mà lại yêu miệng tỷ ấy là sao ta :-ss Hàn Lạc:Còn hơn thế nữa muội ạ =)))]

Điều này làm cho Doãn Đường Tuyền từ trước đến nay vẫn coi thái độ kiểm chế đúng mực của chính mình lấy làm kiêu ngạo, đều nhanh chóng cảm thấy không thể chịu đựng được.

Nghe nói cô gần đây nhất đã giáo huấn một người hầu tên là Tú Mĩ

Không biết có phải hay không, trong một đêm trăng tròn , chỉ vì chén cà phê bị bỏ thêm ít sữa , cô đã đem người đó chĩnh đến mặt xám mày tro ngay buổi sáng tinh mơ hôm sau .

Từ độ ẩm, hương thơm, hương vị, thậm chí đồ trang trí cà phê, toàn bộ đều bị cô soi mói hết thấy , nhưng lại không ngờ nhìn người hầu nước mắt ủy khuất rơi xuống như vậy, lại làm cô mềm lòng, cuối cùng chỉ lạnh lùng nói một câu “Không uống ”, cà phê loại ngon nhất đã được pha thành hương thơm thuần khiết đến như vậy , lại bị cô đổ vào hồ nước, dọc theo vòi nước, bắt đầu dĩ chậm rãi chảy về phía rãnh nước màu đen ở cuối hồ.

Đúng lý hợp tình! Đúng vào thời điểm cô đang làm khó dễ người hầu .

Đôi mắt luôn đậm đặc ,ánh mắt dõi theo từ đầu đến cuối đã bắt đầu nheo lại .

“Có ý kiến sao?” Cô cảm thấy đã sớm chán muốn chết, không chút để ý nhíu mày hỏi.

“Sáng sớm liền đổ cà phê đen đi, dù là cố ý gây chuyện hay không, người hầu giúp em cho thêm sữa vào cà phê, cũng là xuất phát từ lòng tốt, em cần gì phải làm khó dễ họ?” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Tôi chính là thấy cô ta không vừa mắt, thì sao? Còn nữa, tôi chính là người hay kiểm chuyện, lại không bắt anh phải nghe theo, vậy có liên quan gì tới anh sao? Nếu tôi nói hạt tiêu có thể ấm lưỡi, anh có muốn thêm một muỗng ở nước trái cây của anh hay không?” Cô hoàn toàn không che giấu tức giận đang dâng trào.

“Không ai thêm hạt tiêu vào nước trái cây cả.” Anh nhẵn nại trả lời.

Lông mi rung nhẹ, lại càng hướng lên ,“Cho nên lâu nay, tôi, Dư Bội Ny cà phê cũng sẽ không thêm sữa.” Hai tròng mắt sáng trong như nước trong lên, toát ra vài phần kiên quyết.

Cô đúng là càng ngày càng kiêu nhiều hơn, khó trách có thể ngồi vững ngai vàng “nữ vương kiêu căng” nhiều năm bất bại. [Sunny:há há, anh nghĩ xấu chị không à, coi chừng có ngày bị “trời” đánh đó * cười nham hiểm*]

Được, không thêm thì sẽ không thêm. Vừa mới có người bị cô ép buộc đến như vậy, nếu cùng cô tiếp tục đấu khẩu, làm vị hoàng thái hậu này tức giận , đến lúc đó lại có một đám người trông thấy hai người họ gây gổ thì thật không hay, Doãn Đường Tuyền quyết định bảo trì sự im lặng.

Đây là một ví dụ.

Lại một lần, cô liên tục hắt xì ba cái, sắc mặt tối lại liền lập tức tìm kiếm tên đầu sỏ gây nên.

5 phút sau,thì ra bồn hoa kia có hoa bách hợp, làm cho cái mũi cô dị ứng , mọi người trở tay không kịp, bụi hoa đã bị cô một tay quăng trên mặt đất, sớm đã dập nát, Tú Mĩ không biết làm sao lại chọc cô không

vừa mắt, bị chọn là người dọn dẹp quét tước, quỳ gối một mỗi trên thảm cao cấp ở phòng khách, một phen nước mắt nước mũi thu thập hiện trường tan hoang.

Doãn Đường Tuyền lại nhú mày, tựa như có vô số bể tắc, thật không thể chịu được nữa.

“Dem hoa mang đi khỏi là tốt rồi, em cần phải làm gì như vậy?”

“Đây là nhà của tôi, tôi vì sao phải dễ dàng tha thứ cho cái thứ làm cho tôi không thoải mái đó chứ? Tôi cũng không có làm gì cô ta, cũng không có đuổi ai, cũng là đã thực quá khách khí rồi.” Cô cảm thấy chính mình đã thực khoan dung lại càng độ lượng. [Sunny:hắc hắc, tỷ làm m chết cười..]

Ánh mắt anh giận dữ nhìn cô, khó nén thái độ có chút giận dữ đối với lời nói của cô, “Em nên học cách bớt kiêu căng đi.”

“Sau đó thì giống anh, suốt ngày chỉ biết đeo mặt nạ sao?” Cô lời nói bén nhọn phản kích.

Anh một lần hoài nghi dây thần kinh trong não mình tùy thời có thể vì nữ nhân này mà đứt, nhưng may mắn không có sao, dù sao bị Dư Bội Ny làm tức chết, truyền ra ngoài thật sự rất mất mặt.

Nhưng có thể khẳng định là, cô nàng này tuyệt đối là tiểu ma quỷ do ông trời phái tới để khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh .

Doãn Đường Tuyền xem xét cô, trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi trong lòng lửa giận đã khống chế được, khuôn mặt sớm đã lạnh băng mới hiện lên một chút nét cười—

“Em cố tình chọc giận anh.” Sáu chữ sau không phải là câu hỏi , mà là câu khẳng định.

“Phải, tôi cố ý. Nếu anh mất hứng, có thể tới chỗ cha tôi tỏ thái độ, nói là cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục, phải nhanh chóng ly hôn, đỡ phải thấy tôi khiến cho anh nhìn thấy không vừa mắt.” Cô gương mặt mà khiêu khích .

Lại là “ly hôn”, hai chữ này đều đã rất nhanh biến thành câu cửa miệng của cô, kèm luôn nhãn hiệu đăng kí. (^w^)

Đáng tiếc, Doãn Đường Tuyền anh sẽ không mù quáng nghe theo lời của cô.

Ba ngày trước, anh phát hiện một bí mật của cô, kỳ thật cũng không thể nói đó là bí mật, chính là từ khi kết hôn tới nay, cô cho tới bây giờ chưa từng nói qua cho anh.

Ngày đó, anh cùng Trương Đại Vệ đi tới phòng bệnh thăm bệnh một người có sức ảnh hưởng hết sức quan trọng ở tập đoàn- Đồng sư, đi qua hoa viên bên ngoài bệnh viện , thấy được một Dư Bội Ny mà anh chưa bao giờ gặp qua —

Cô mặc áo T-shirt đơn giản, quần bò, ánh mắt ảm áp, quan tâm nhìn xuống, thoạt nhìn tựa như một nữ sinh viên thuần khiết, hướng ánh mắt đến người ngồi phía dưới cô, là một người thực vật đang ngồi trên xe lăn, cô kéo nhẹ chân đạp cho người phụ nữ kia, thay cô ta quần lại khăn quàng cổ, còn không thì giúp cô ta xoa xoa tay, sờ sờ khuôn mặt cô, cử chỉ sẵn sàng cực kỳ ôn nhu.

Sau khi anh biết thân phận người phụ nữ kia , anh cuối cùng hiểu được, vì sao một đại tiểu thư toàn thân thanh tú, bình thường vẫn gương nanh múa vuốt , lại nguyện ý nghe theo sự an bài, nhận cuộc hôn nhân mà cô không chút nào mong muốn này.

Cô chăm sóc người phụ nữ đang dựa trên chiếc xe lăn kia , chính là vì cô giấu sự yếu ớt ở dưới tính cách ngạo mạn, đây đúng là tử huyệt lớn nhất của cô.

Cho nên, cô gây hấn muốn buộc anh chủ động đưa ra đơn ly hôn, anh mỉm cười, sau đó dùng tiếng nói mềm nhẹ trầm thấp, đáp lời cô—

“Em nghĩ cách như vậy , tại sao không tự mình tới chỗ cha em nói đi? Anh nghĩ đến quyền phát bóng đã sớm nằm ở trên tay em, không phải sao?” Anh ánh mắt ung dung , mắt không chuyển nhìn cô xem xét .

Quả nhiên, Dư Bội Ny sắc mặt đại biến.“Anh —” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt.

Doãn Đường Tuyền thật đáng giận mà ! Cô làm sao lại không nghĩ đến chuyện ly hôn, từ ngày kết hôn đến nay , từng giờ từng khắc lúc nào cô cũng đều nghĩ đến muốn cùng anh ly hôn, chỉ là cha cô là một người đàn ông có tiếng, một tay đè nặng đầu của cô , tay kia thì nắm bắt nhược điểm của cô là mẹ, cha đem cô quảng vào cuộc hôn nhân vớ vẩn này,cô có thể làm sao bây giờ?

Nếu chính cô đi nói với cha lại được chấp thuận, cô trước kia ngay cả giả cũng đừng nghĩ! Anh ánh mắt không lay động là đang nhìn cô giễu cợt sao?

“Người này này rốt cuộc là có chuyện gì ? Không còn có tôn nghiêm sao? Vì để được cha tôi viện trợ, anh thật đúng là ủy khúc cầu toàn*” (tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục) Cơn tức giận của cô đã bắt đầu chuyển sang trào phúng .

Anh lơ dềnh mỉm cười. Quả thật là như thế, hơn nữa, phần lớn thời điểm, anh đều làm cho cô cảm thấy tôn nghiêm cùng nhân tính của chính mình đều đã cùng nhau kết bạn bỏ đi.

“Lời đã nói thì rất khó rút lại, anh nghĩ đến em đã rất rõ ràng, hôn nhân này đối với anh có rất nhiều lợi ích, nếu em tưởng rằng có thể chọc giận anh, làm cho anh chủ động ly hôn với em, thật có lỗi, anh làm không được.”

“Tôi thật sự chưa từng xem thường một người nào đó như anh giống như bây giờ!”

“Cám ơn, anh sẽ xem như đây là một lời khen tặng.”

Dư Bội Ny tức giận đến cả người phát run, quay đầu đi khuất.

Chỉ là một việc nhỏ trong cuộc sống mà đã xảy ra tranh chấp, kể tiếp còn có càng nhiều thứ, nhiều đến không khỏi làm cho anh sinh lòng hoài nghi –

Hoài nghi Dư Bội Ny trong thân thể cô gái này, rốt cuộc có một chút nhân tính tồn tại hay không ? Có lẽ không có.

Hoài nghi máu chảy ở trong thân thể cô là màu đỏ sao? Nói không chừng vốn là màu xanh.

Anh hoài nghi ở bên ngực trái cô trái tim thật sự còn đập sao? Làm không tốt đã muốn ngưng lại.

Anh thích chung sống hòa bình, cô lại thủy chung thích tranh chấp âm ỉ, thế nên xung đột luôn hết sức căng thẳng.

Hết thấy đều là do tính ương ngạnh của Dư Bội Ny mang lại, cuộc sống hôn nhân của bọn họ tuyệt đối sẽ không đơn điệu nhàm chán.

Có đôi khi thật sự đối với thái độ của cô cảm thấy thực phản cảm, phản cảm đến cho dù là liếc mắt một cái, cũng không muốn nhìn thấy cô, nhưng vớ vẩn là, ngay cả như vậy, anh vẫn không đối với thân thể của cô thấy phản cảm chút nào.

Chuyện kia, vẫn là sẽ phát sinh.

Cho dù không lâu sau này, bọn họ mới phát sinh tranh chấp.

Rõ ràng biết cô cố tình gây sự, rõ ràng không thể nhẫn nhịn hành vi của cô, lại vẫn không thể kháng cự lực hấp dẫn từ thân thể xinh đẹp của cô, nhiều lần nhịn không được muốn ôm cô, giữ lấy cô.

Chỉ vì muốn trút hết tức giận, cô uy hiếp muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của người hầu in hoa văn bằng sắt nung, còn đem mọi người huấn luyện cho đến khi tất cả đều nâng đầu dậy không nổi, thậm chí còn cùng anh nổi lên một trận cãi vã.

Nhưng, xem anh hiện tại lại đang làm cái gì?

Anh chặt chẽ cầm lấy cổ tay cô , khiến cho cô không thể chống cự chính mình, dưới thân cũng không thể động đậy , là anh ngang ngược đến sẵn , anh đang chờ một ngụm một ngụm đem cô ăn sạch.

“Đừng đụng vào tôi, tôi không phải đồ ăn của anh !” Cô cắn răng nói.

Cô đương nhiên không phải, đồ ăn làm sao có thể trừng trị người khác.

Thân thể bị áp chế không thể cử động, cảm giác không thể động đậy, làm cô tức giận đến cực điểm, hơn nữa ánh mắt anh có chứa ý tứ hàm xúc hưởng dụng , lửa trong lồng ngực cháy càng dữ dội hơn.

Nhưng mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, mặc kệ cô né tránh ra sao, cuối cùng, Doãn Đường Tuyền đều sẽ làm cho cô vì chính mình mà chuẩn bị sẵn sàng, trên cao nhìn xuống nhìn mình một tấc lại một tấc chen vào trong cô thực chặt chẽ cùng ấm áp. [Sunny:trời câu này m không biết viết sao nha...@Hàn Lạc: Aizz.....tội lỗi, tội lỗi, để muội ed đoạn này...Amen, sám hối 1s ^^]

Không cần.....

Không cần.....

Không cần chạm vào cô như vậy.....

Hai người không yêu nhau, làm sao có thể làm cho loại chuyện này phát sinh lần nữa ?

Cô so với người khác đều hiểu rõ, phần nộ chính là phô trương thanh thế, chỉ là vì che giấu bản thân, nhiều lần bị anh dễ dàng khơi mào làm cho cô động tình .

Cô bắt buộc bản thân phải thanh tỉnh, không muốn sa vào, nhưng là, mỗi khi tay anh chạy loạn ở trên người chính mình , cô lại kìm lòng không đậu bật ra rên rỉ là vì lý do gì?

Chẳng lẽ nói, cô cũng thích anh đối đãi với cô như vậy?

Cô chán ghét anh dùng loại ánh mắt bình tĩnh tới quá mức để nhìn cô, bởi vì như vậy sẽ khiến cho cô nghĩ tới chính mình cũng dần lờ lững không vững, mà cảm thấy xấu hổ mất mặt.

Cô không nghĩ người đàn ông đáng khinh như thế lại có thể ảnh hưởng tới mình như vậy!

Doãn Đường Tuyền nhiều lần ở trong lòng tự hỏi bản thân, làm sao vừa có thể chán ghét tính cách một người, lại đồng thời thích thân thể người đó như vậy?

Thực quá trái ngược.

Cô nói anh căn bản không phải người, mà chỉ khoác lên mình bộ dạng lịch sự, tao nhã bên ngoài, làm bộ nho nhã lễ độ nhưng thật ra mặt người dạ thú.

Có lẽ đã thực bị cô nói trúng rồi,anh là, chỉ là một cảm thúsa vào thân hình xinh đẹp của cô

Xem, cô cả người mềm nhũn, cái miệng nhỏ nhắn đáng thương thở dốc, không có tư thái ngày thường vẫn giương nanh múa vuốt , giống như là một tiểu nữ nhân đáng thương bị khi dễ thật sự thắm , thật là làm người khác mỉm cười.

Lúc này cô không mắng chửi người, không đánh người, không cuồng loạn, cũng chỉ có tại thời điểm này, bọn họ mới có thể đạt được hòa bình tạm thời .

Tiếc là, hòa bình như vậy , bình thường ngăn ngừa mà nhỏ bé, cho nên càng có vẻ thực sự trân quý.

“Tiểu thư, xin lỗi, thật sự xin lỗi, đều là tôi sai, tất cả đều là tôi sai.”

Doãn Đường Tuyền vừa mới về tới cửa, giày còn chưa kịp cởi, từ phía trước một câu lại một câu vội vàng đem sai lầm đổ lên đầu mình, rơi vào trong lỗ tai anh.

“Sao lại thế này?” Anh thấp giọng hỏi quản gia đứng cửa.

“Tú Mĩ làm bít tết cháy xém.....” Quản gia cúi đầu xuống ngập ngừng.

Lại một lý do đòi mạng rất tốt!

Không nhanh không chậm tiêu sái vào trong nhà, đi vào bầu không khí đang trầm xuống trong phòng khách, ngăn một người hầu đang vội vã muốn đi thu xếp bữa tối , Doãn Đường Tuyền lặng im xem xét nữ vương bị mọi người vây quanh chiều chuộng –

Trên sofa, Dư Bội Ny đang ngồi, Tú Mĩ quỳ gối trước mặt cô .

“Cô đi đi! Thím Dương, trừ cô ta hai tháng tiền lương, bắt đầu từ ngày mai tôi không muốn nhìn thấy cô ta.”

“Dạ.” Thím Dương buông thông hai tay, ngoan ngoãn đáp ứng.

“A?” Như sét đánh ngang tai, Tú Mĩ sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, “Tiểu thư, cầu xin cô, tôi cầu xin cô, trăm ngàn lần đừng đuổi tôi đi, tôi thực xin lỗi cô, tôi dập đầu với cô, mong cô đừng đuổi tôi đi.....” Đường như đang quỳ lạy tổ tông, Tú Mĩ dập đầu vừa nhanh vừa vội.

“Ngay cả một khối bít tết đều làm không tốt, còn muốn tôi cho cô tiền lương, tôi cũng không phải coi tiền như rác.” Dư Bội ný chỉ liếc qua bằng nửa con mắt.

“Nhưng là tiểu thư, tôi, tôi..... Tôi còn có hai con gái phải nuôi, không có công việc này, chúng tôi một nhà ba người đều sẽ sống không nổi, tôi là phụ nữ đã qua một lần hôn nhân, thật sự không thể không có công việc được!”

Tú Mĩ nóng vội khóc lóc, mỹ nhân trên sô pha lại thờ ơ, chính là lạnh lùng nói: “Cô cho rằng cô là con gái hiếu thuận đang khóc tang sao? Tôi còn chưa chết, không cần ở nhà của tôi khóc tang.”

Nghe rõ một chút, đây là lời mà một cô gái còn trẻ tuổi nên nói sao? Thật sự là quá cay nghiệt.

Nhóm người hầu cũng đang đứng ngoài chứng kiến trận gió lốc, nhin không được lác đầu thở dài, cũng không dám thay Tú Mĩ nói đỡ.

“Tiểu thư, van cầu cô mở lòng từ bi, lưu một lại con đường sống cho mẹ con chúng tôi Tôi cầu xin cô..... Đứa nhỏ còn nhỏ như vậy.....”

“Tôi không muốn gặp lại cô, không bằng kêu hai đứa con gái của cô tới đây làm việc đi, tôi có thể cho tụi nó ăn uống, cho tụi nó tới trường”.

“A? Mấy đứa nó, mấy đứa nó còn chưa tốt nghiệp, làm sao làm việc được?”.

“Như vậy vừa vặn, dạy dỗ vài năm, tốt nghiệp trung học xong có thể bắt đầu, đỡ phải như cô, ngay cả miếng bít tết còn làm không được. Thím Dương, địa chỉ của Tú Mĩ đâu? Kêu ông Trần lập tức tới nhà cô ta đón mấy đứa nhỏ tới đây cho tôi xem”.

Mọi người đều cảm thấy tính tình Dư Bội Ný thật sự quá tệ, chà đạp người ta không thương tiếc, ngay cả con nhỏ nhà người ta cũng không buông tha, mồ côi cha mẹ đã đủ đáng thương rồi, vì sao còn muốn hành hạ người khác như vậy?

Dây thần kinh lý trí của Doãn Đường Tuyền đã căng tới mức cực hạn, sắc mặt âm trầm, ánh mắt sẫm lại trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú vốn không lộ ra hờn giận vui mừng bên trong, bây giờ cũng không thể che giấu phiền chán và hờn giận với cô được nữa.

Giờ là tận thế hay trời muốn cho lụt đại hồng thủy, làm bít tết không được là chuyện nghiêm trọng lắm sao? Không thể chỉ vì thế mà bắt người ta quỳ lạy cầu xin.

Mặt anh bình tĩnh, đi vào bên trong gió lốc, hai mắt sáng quắc cúi đầu nhìn cô –

Bỗng nhiên bị bóng ai đó che phủ, theo bản năng cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp vô song lên, nhìn thẳng vào anh không chút sợ hãi.

“Lên lầu, tôi có chuyện muốn nói với cô”. Giọng cực kỳ kìm nén, cất giấu tức giận nồng đậm.

“Nếu là giảng đạo lý thì tôi không nghe đâu, anh cũng biết ráy tai tôi tích trữ nhiều lắm rồi, nghe mấy lời hay không vào, khuyên anh đừng nên lãng phí nước miếng”.

Lần này, anh không nói nữa, trực tiếp kéo tay cô gái được chiều chuộng đến hư hổng này bước nhanh lên cầu thang.

“Doãn Đường Tuyền, anh làm gì đó? Buông ra!”.

“Không muốn tôi kéo đi thì tốt nhất cô nên phối hợp một chút!”. Anh đè thấp âm lượng, cắn răng cảnh cáo.

Lòng, đột nhiên thất lại, nhưng lòng tự tôn không cho phép cô lùi bước.

Trời sinh cho anh ưu thế thân hình, Doãn Đường Tuyền không cần tốn nhiều sức đã kéo được thân hình gầy nhảm của cô lên tầng, mặc cho cô đá anh liên tục, thoát nhìn cứ như vật cứng phản kháng với mệnh lệnh của chủ nhân, không nghe lời, muốn vùng vẫy thoát thân, không cần nghĩ cũng biết chống lại cũng vô dụng.

Đi vào phòng, anh hoàn toàn mất hết tao nhã, một cước đá cửa phòng, ngăn cách bên trong với bên ngoài, rồi hất tay cô ra.

“Cô rốt cuộc muốn sao đây?”. Anh nghiêm nghị chất vấn.

“Mấy lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng”. Rõ ràng khi không tự nhiên anh kéo tay cô lên đây, cổ tay đau muốn chết.

“Lương tâm cô rốt cuộc bị sao, sao có thể làm ra mấy chuyện đáng giận vậy? Chỉ vì một miếng bít tết, có cần giận chó đánh mèo hành hạ người hầu, cắt mất đường sống của người ta như vậy không? Chẳng lẽ cô không có lòng thương người hả?”.

“Không có”. Đáp thẳng không cần nghĩ.

“Cô cho là một người mồ côi cha mẹ từ nhỏ muốn nuôi sống hai đứa con gái rất đơn giản sao? Cô không thèm xem mấy vạn tiền vào mắt, nhưng đó có thể là phí sinh hoạt trong mấy tháng của người ta”.

Tuy rằng anh xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng chuyện tiền bạc không được lơ mờ, cha anh không cho dư mà cũng không cho thiếu, một xu cũng phải rõ ràng, muốn ăn chơi trác táng hả, kiếp sau đi!

“Chuyện đó liên quan gì tới tôi? Cũng đâu phải tôi làm cô ta mồ côi cha mẹ”.

“Dư Bội Ny! Cô đúng là hết thuốc chữa!”.

“Tôi dù có hết thuốc chữa cũng không phải chuyện của anh, tôi đuổi việc người hầu nhà tôi, anh không có tư cách quản, chuyện tôi đã nói là tôi làm”. Đừng ai mơ tưởng làm trái quyết định của cô.

“Trên đời sao lại có loại phụ nữ này? Có phải chưa từng biết mùi nhục nhã nên cô không còn lương tâm nữa đúng không? Cô thích cảm giác được người ta quỳ lạy cầu xin lắm sao? Cô nghĩ cô là ai!”.

“Đúng, tôi thích hưởng thụ! Mặc kệ các người chán ghét tôi ra sao, các người vẫn phải quỳ, vì các người không thể chống lại, muốn thỏa mãn lòng tham không đáy của các người từ tôi, các người phải lấy lòng tôi, đó là quy tắc”.

“Cô đừng quên, không có những quy tắc này, cô nghĩ bản thân tồn tại còn có ý nghĩa không?”.

“Anh nói cái gì!?”.

Xem xét cô. “Cô căn bản không làm được gì giỏi, thiếu những người này tiền hô hậu ủng cô, tôi nghĩ cô sống sót cũng có, cô xem thường người có địa vị thấp hơn mình, tôi nghĩ, so với những người đó, cô hơn người ta chỉ ở chỗ đầu thai vào nhà tốt hơn mà thôi”. Lần đầu tiên anh nói nặng cô như thế.

Lửa giận dâng lên. “Doãn Đường Tuyền, anh có gan nói lại lần nữa tôi nghe!”.

“Không chỉ một lần, một trăm lần tôi cũng dám! Nếu cô không có người cha giàu có không ai địch nổi, cô cho là cô có thể kiêu ngạo vậy sao? Nếu Tú Mĩ cũng có ba giàu có như cô, cần gì phải lo lắng làm sao để nuôi hai đứa con gái côi cút chỉ còn mẹ?”. Anh thẳng thắn, hơn nữa còn nhất châm kiến huyết*.

(*nhất châm kiến huyết = đâm 1 châm vào là chảy máu liền. Ý là nói thẳng ruột ngựa vào vấn đề luôn)

Anh ta dám nói cô tồn tại không có ý nghĩa?! Anh ta còn nói chẳng qua cô đầu thai vào nhà tốt hơn người ta một chút?! Anh ta... Cô giận tới phát run, đôi mắt hung hăng trừng anh –

“Không cần trừng tôi, đó là chuyện thật ai cũng biết”.

Cúi người, hai bàn tay bé nhỏ nắm chặt thành quyền đặt bên sườn, thả ra, nắm lại, thả ra, nắm lại.....

“Được, tôi đây liền chúc phúc cho cô ta, đi đầu thai nhớ mở to hai mắt, chọn gia đình nào tốt một chút, kiếp sau đến lượt tôi quỳ xuống rửa chân cho cô ta”.

Cô cơ hồ không thể nhếch môi, cái miệng nhỏ nhắn khó khăn phun ra hết lời xong, dùng sức đẩy Doãn Đường Tuyền ra ngoài.

“Đúng rồi”. Cô đột nhiên dừng bước, cũng không quay đầu lại, nói. “Có thời gian rảnh thì đi thư viện mà tìm xem, nhìn xem có sổ tay tham khảo cách đầu thai sao cho hiệu quả linh tinh gì đó đi, miễn cho đến lúc đầu thai lại luống cuống tay chân, lúc đó chê trách tôi đầu thai tốt, tôi đảm đương không nổi đâu”.

Rầm! Cánh cửa đáng thương bị cô dùng sức đập, phát ra một tiếng vừa nặng vừa vang.

Tranh cãi, lại là tranh cãi, vì sao thời gian hòa bình của bọn họ luôn ngắn ngủi như vậy?

Cô gái kiêu ngạo này rốt cuộc đến khi nào mới có thể học được cái gì gọi là không tốt? Anh không ép buộc cô phải thế này thế kia, cô có thể tiếp tục kiêu ngạo tự mãn như cũ, nhưng phải chừa đường lui cho người khác chứ, khó đến vậy sao? Cô ngại mình chưa đủ kẻ địch, chưa đủ mấy lời đồn đãi khó nghe?

Có thể nhẹ nhàng sẵn sàng với người mẹ đang sống thực vật, vì sao không thể dùng tâm ý đó đối đãi với một người mồ côi cha mẹ khác? Tính cách của cô đúng là xiêu vẹo không thể tưởng tượng được.

Từ cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống sân, anh thấy đuôi xe thể thao màu đỏ của cô phóng đi trong bóng đêm, tiếng động cơ trầm đục, chạy nhanh khỏi khu biệt thự xa hoa.

Đúng là buổi tối chướng khí mù mịt!

Doãn Đường Tuyền nặng nề thở ra một hơi....

Quên đi, không có gì, cùng lắm thì cô thích quậy phá, cứ đi quậy phá, về phần anh, vẫn phương pháp cũ, không cần biết.

Anh chậm rãi cởi bỏ cravat, buồn bực ném xuống giường.

Doãn Đường Tuyền rời khỏi phòng ngủ vẫn còn lưu lại không khí tranh cãi, nhốt mình trong thư phòng, toàn tâm toàn ý làm việc, tuyệt không để cho mình một giây lãng phí nghĩ đến cô gái đáng ghét Dư Bội Ny kia.

Nhưng nửa giờ sau khi cô lái xe đi, thám Dương vội vàng chạy lên lầu, kinh hoàng luống cuống gõ cửa thư phòng, hoàn toàn không ổn trọng giống ngày thường.

“Thám Dương, chuyện gì?”. Doãn Đường Tuyền hết kiên nhẫn hỏi.

Khuôn mặt tròn tròn của thám Dương tràn đầy kinh hoảng nói. “Tiểu thư, cô ấy... Tiểu thư bị tai nạn rồi!”.

Cô ấy, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xe không khống chế được húc vào vách núi.

Nhìn đi, ngay cả những lúc thế này, cô cũng không làm người ta bớt lo.

Dư Bội Ny ơi là Dư Bội Ny, cô cũng hay lắm đó!

4. Chương 4

Đau quá, thật sự đau quá!

Đầu của cô chắc sắp nổ tung, đau đến quặn người, làm người ta không thể không thừa nhận đau đớn, rên rỉ bật khỏi cánh môi khô khốc.

Ngừng đi, mau ngừng đi, ngừng lại đi....

Cô đau quá..... Anh ở nơi nào, vì sao không đến ôm chặt lấy cô?

Giây tiếp theo, nỗi tuyệt vọng đánh úp.

Không, anh sẽ không, anh sẽ không bao giờ ôm cô nữa, vì cô đã chọc anh tức giận, anh đã ly hôn với cô rồi.....

Giống như con thú bị thương, xoang mũi nhanh chóng cay xè, dòng nước mắt nóng hổi lập tức trào ra khỏi khóe mắt cô, tiếp xúc với không khí, hóa thành băng lạnh.

Đúng, hóa thành băng lạnh, tựa như thế giới của cô bây giờ vậy, sau khi mất đi Doãn Đường Tuyền, thế giới của cô như bị đóng băng, trở thành một cánh đồng tuyết lạnh lẽo chết người.

Bỗng nhiên, ấm áp đột ngột tiếp cận, hơi ấm nồng nàn, như lòng bàn tay người, nóng rực dán vào hai gò má, truyền cho cô độ ấm, đôi mi nhú lại vì đau đớn rồi cuộc cũng giãn ra.

Là ai? Là tay ai đang đặt trên mặt cô?

Không, đừng đi! Đừng lấy đi cổ ấm áp này, làm ơn.....

Cô giãy giụa, muốn nâng tay lên, nắm chặt lấy, giãy giụa muốn mở mắt ra, nhìn cẩn thận rõ ràng.

Bóng tối khổng lồ lại như sóng biển ập tới, bao phủ căn buồng lấy cô.

Ý thức lại trở về lần nữa, không biết đã trôi qua bao lâu, cô tỉnh táo hơn, đầu cũng bớt đau không ít.

Cô cử động tay, cố gắng mở to mắt, ánh sáng đột ngột chiếu vào mắt, theo bản năng cô nhắm tịt mắt lại, giây tiếp theo chớp mắt dần tới khi thích ứng được toàn bộ ánh sáng, cô nhìn thấy một thân hình cao lớn –

Đường cong kiện mỹ, khuôn mặt mê người, tao nhã tuấn suất.

Con người đen thâm thúy cô đã quá quen thuộc, cái mũi cao thẳng khiến người khác đổ kị, còn có đôi môi... Cô nhớ rõ, nhớ rất rõ mình từng được đôi môi đó hôn thật sâu thế nào.

Doãn Đường Tuyền đứng thẳng bên giường, hàng mi đen nhú lại, nhìn cô không nói câu nào, con người đen bóng lạnh nhạt ngai ngùng lộ ra hơi thở sâu xa đầy ý vị, làm người ta có điểm bất an.

Hình dáng thật quen thuộc đó.....

Giống như hai tháng trước, khi phải kết hôn ngoài ý muốn, anh cũng từng dùng ánh mắt lạnh lùng đến run sợ, như gần như xa đó, lẳng lặng nhìn cô.

Là mơ sao? Bởi vì nhớ anh quá nên mới....

Nhớ rõ chỉ vừa ăn một lát bánh ngọt dâu tây mặn vị nước mắt xong, thể xác và tinh thần bỗng chìm vào bóng tối, mơ hồ hiện lên chiếc giường lạnh băng, mơ mơ màng màng mê man, sao vừa mở mắt ra, Doãn Đường Tuyền lại xuất hiện trước mặt cô?

Mơ, nhất định là mơ, anh hận cô còn không kịp, sao có thể xuất hiện trước mặt cô?

Cô lắc đầu, đang muốn cười lãng đi, đột nhiên, đau đớn tột độ kích thích thần kinh của cô, cô không khỏi co rúm lại.

“Vừa đau có đúng không?”.

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp có lực vang lên, Dư Bội Ny quên mất đau đớn, không nén được kinh sợ trừng lớn mắt –

Chẳng lẽ... Giác mơ thành sự thật?! Cô thật sự đã trở lại, đã trở lại bên người Doãn Đường Tuyền như nguyện ước?

“Bội Ny?”. Doãn Đường Tuyền nhin không được nhú mày, đưa tay sờ trán cô.

Anh đang gọi cô, đang chạm vào cô!

Doãn Đường Tuyền đang đứng trước mặt cô, không phải là ảo giác, mà là... thật thật thật thật tồn tại.

Trời ạ, sao sự việc kì lạ này lại xảy ra trên người cô!

Cô nhìn anh, không nói một câu, cứ lẳng lẳng mà nhìn, giống như đã cách xa chia lìa cả thế kỷ, cho nên khi nhìn thấy anh lúc này, cô kích động nói không ra lời, cổ họng như bị vật gì nghẹn lại, dù đơn giản ú ớ mấy tiếng, cũng không được, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh.

Sợ anh sẽ biến mất, sợ chỉ cần chớp mắt, sẽ không thấy anh nữa.

Ngực thở, ngực trở nên nóng bừng, một cổ chua xót mãnh liệt trào lên...

Cô nhú mi, thở hổn hển mấy cái thật sâu lấy hơi, nhưng vẫn không nhịn được xúc động, giây tiếp theo, lệ nóng bỏng cứ như vậy chảy xuống.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay Doãn Đường Tuyền, trong nháy mắt, vẻ mặt lạnh nhạt hiện lên một tia chấn động mà ngay cả anh cũng không nhận ra, anh vội vàng rút tay về. “Tôi đi gọi bác sĩ”.

“... Không, đừng đi!”. Cô vội vàng nghẹn ngào ngăn cản anh.

Cô còn chưa nhìn anh đủ!

Ngày đó sau khi anh quyết liệt rời đi, suốt một tháng hai mươi bảy ngày cô chưa được gặp anh.

Ngược lại với người đang sống thì khoảng thời gian ngắn ngủi như thế căn bản không đáng nhắc tới, cuộc đời Dư Bội Ny trong một tháng hai mươi bảy ngày đó lại cảm thấy quá dài.

Cô hít sâu, muốn làm dịu cảm xúc của mình, thật lâu sau, cô mới mấp máy môi, cẩn thận gọi. “Đường Tuyền...”.

“Ừ?”. Anh đáp lại.

Dư Bội Ny vẫn đang quán băng trên đầu, hơi run sợ ngược đôi mắt đen trong suốt như chứa nước, giống đứa bé đáng thương, ngập ngừng nói –

“Anh... Ôm em một cái được không?”.

Sau khi đến bệnh viện, ánh mắt của cô cứ dán trên người Doãn Đường Tuyền, giống như đã vài thế kỷ chưa gặp anh, làm anh thấy không thoải mái.

Anh vẫn định lơ đi, nhưng càng lơ đi, cảm giác bị nhìn chăm chú lại càng rõ ràng, giống như mỗi một lỗ chân lông trên người đều bị cô xem xét tỉ mỉ.

Rốt cuộc, anh không nhịn được nữa, nhân lúc đèn đỏ, hướng ánh mắt chủ nhân liếc cô một cái –

“Sao lại nhìn tôi như vậy?”.

Không đoán được anh sẽ hỏi câu này, Dư Bội Ny ngồi ở ghế phụ nóng mặt, giống như đứa bé xấu hổ, đầu tiên là cúi gằm mặt, làm bộ đang nhìn ngón tay mình, tiếp theo ngẩng lên, làm bộ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, động tác chứng tỏ cô đang giấu đầu lòi đuôi, miễn bàn tới hai lỗ tai trắng nõn và khuôn mặt đang đỏ lựng lên quỳnh di.

Doãn Đường Tuyền bị phản ứng của cô làm rối trí.

Cô nàng bị gì thế? Từ lúc tỉnh lại trong bệnh viện xong, mỗi phản ứng, mỗi câu nói của cô đều quái lạ không giống cô thường ngày, giống như bị ai đó nhập vào, nhiều lần làm anh thấy hoang mang và buồn bực.

Sao tin được? Một Dư Bội Ny chưa bao giờ đặt tầm mắt xuống dưới trán, luôn dấn nát tự tôn của người khác dưới lòng bàn chân, không ai bì nổi, tự nhiên muốn anh ôm cô ta một cái?

Thường nghe cô quát muốn anh cút ngay, tránh ra, tránh xa ra, không được đụng vào cô, giờ lại nghe cô nói muốn anh ôm một cái, sự bình tĩnh của mình từ trước đến nay anh luôn tự hào cũng không duy trì được nữa, khuôn mặt trầm tĩnh lần đầu tiên lộ ra biểu tình kinh ngạc như thấy người ngoài hành tinh.

Anh cực kỳ hoài nghi động cơ của cô, cho nên không động chạm gì, chỉ có cô lâm vào xấu hổ và chờ đợi...

Theo thời gian kéo dài, anh nghĩ cô sẽ không chịu nổi mà phát điên, phỏng đoán là thế, nhưng khi quay đầu nhìn, anh chỉ thấy cô giương đôi mắt tròn thâm quầng mệt mỏi, đáng thương nhìn anh, phảng phất không tiếng động lên án sự tàn nhẫn của anh.

Quên đi, chỉ là 1 cái ôm mà thôi, cho dù cô tưởng có thể dùng cách này chinh anh, cố gắng diễn như vậy coi như đã tận tâm hết sức, trả công cho sự vất vả của cô.

Anh tiến lên trước, mở hai cánh tay, vừa ôm lấy hai bả vai cô, cô đã đổ nhào vào lồng ngực anh, dường như rất khẩn cấp, khuôn mặt cô chôn trong lòng anh, hồi lâu không hé ra, hai vai cô run run, còn có tiếng khịt mũi không ngừng, anh biết, cô đang khóc.

Tiếng khóc đè nén, làm anh cảm thấy tâm như mặt hồ phẳng lặng bình yên bị một viên đá ném vào khuấy động, gợn sóng từng cơn...

Nhưng, lý trí khiến anh lập tức tự hỏi, vì sao? Vì sao cô lại khóc? Nghĩ đi nghĩ lại, giải thích hợp lý duy nhất là –

Cô hẳn bị tan nạn xe cộ bất thành linh đạo chết khiếp.

Camera ghi lại hình ảnh chiếc xe, cô cố tránh chú chó hoang đột nhiên chạy ra, xe đang chạy với tốc độ nhanh nên không khống chế được đâm thẳng vào vách núi.

Lực va đập rất lớn, nhìn lại bằng ghi thôi cũng đủ kinh hãi chứ đừng nói tới khi cô còn ngồi ở ghế lái, trong lòng tự nhiên sẽ ám ảnh.

Thế nhưng, cô thật sự may mắn, bị va đập mạnh đến thế, ngay cả xe cũng móp méo mà người chỉ bị thương nhẹ, xem như trong cái rủi có cái may.

Thật lâu sau, tâm tình bình phục, cô đẩy anh ra, ngượng ngùng cúi đầu gạt nước mắt.

“Tôi đi gọi bác sĩ đến”. Anh thấp giọng nói.

“Ừm”. Cô thuận theo gật đầu, đáp lại 1 tiếng nhỏ xíu nghệt nghệt trong mũi.

Khi y tá đến phòng bệnh xác nhận tình trạng bệnh nhân, anh đứng bên cạnh, nhìn vẻ mặt không đoán ra được anh đang có cảm xúc gì, tuy rằng không đối thoại, ánh mắt cũng không nhìn, nhưng giữa họ có một bầu không khí yên tĩnh chưa từng có lưu chuyển.

Đêm đó, trước khi anh phải rời khỏi bệnh viện, cô lại bất ngờ ném một viên đá nữa vào lòng hồ trong anh –

“Ngày mai.... Anh có tới nữa không?”.

Ánh mắt giống như chú chó nhỏ vô tội, Doãn Đường Tuyền nhìn cô, không ngăn được cảm giác phức tạp.

Mềm lòng rồi sao? Không, không có khả năng! Không được mềm lòng, chỉ là mình không quen bị cô ta nhìn như thế.

Thật ra, cô không cần hỏi, vì mặc kệ thế nào anh cũng sẽ đến thăm cô.

Đừng quên, cô là con gái bảo bối được Dư Phú Cảnh sủng ái nhất, cuộc hôn nhân giữa hai người chính là bàn đạp cho tiền đồ của anh, cho dù bọn họ đồng sản dị mộng*, cho dù hết thấy chỉ là qua loa, cũng tuyệt đối không được lơ là.

(*đồng sản dị mộng - = cùng 1 giường như nằm mộng khác nhau, ý chỉ hôn nhân giả tạo)

Cho nên, anh tuyệt đối không có khả năng mềm lòng vì cô, anh chỉ không quen bị cô nhìn như vậy, haizzz, cô vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược, không treo ngược cô lên đánh đã khách khí lắm rồi, hơi đâu mà mềm lòng.

Nhớ đến lợi ích khổng lồ khi đặt cọc cho cuộc hôn nhân này, Doãn Đường Tuyền đè nén cảm xúc không rõ đó, khôi phục lý trí nhất quán, chỉ đáp lại. “Có”.

Thân thể cứng đờ, sau khi nghe anh trả lời xong, nhất thời thả lỏng, sắc mặt dần ra không ít.

Rời bệnh viện, Doãn Đường Tuyền chạy xe hướng về biệt thự.

Dư Bội Ny hôm nay làm anh cảm thấy thật xa lạ, trở tay không kịp, anh không tin cô quan tâm ngày mai anh có đến không, nhưng cặp mắt nhìn anh lại tỏ rõ : rất dễ ý, đúng là mâu thuẫn, anh không biết nên hình dung cảm giác trong lòng thế nào.....

Hắn là, dù con nhím có thu hồi gai trên người, thì người ta vẫn không nhìn được mà hoài nghi.

Nhưng, con nhím có khả năng không còn là con nhím nữa không?

Đương nhiên không có!

Cho nên, anh miên man suy nghĩ đúng là dư thừa, cũng thật ngu xuẩn.

Chờ xem, có lẽ ngày mai con nhím sẽ biến trở về là con nhím.

Thu lại suy nghĩ hỗn độn, anh dùng lý trí lên tinh thần chính mình.

Doãn Đường Tuyền tuyệt đối tin tưởng chính mình, gạt đi hoang mang, trong thời gian ngắn nhất phục hồi, thanh lọc hết toàn bộ nghi vấn, nhìn đi, không phải hiện tại anh cũng đang giải quyết một cái đó sao?

Với tính cách xảo quyệt của Dư Bội Ny, thức ăn trong bệnh viện chắc chắn sẽ làm cô nổi trận lôi đình, vì không muốn cô biến bệnh viện thành chiến trường, mỗi ngày anh đều bảo người hầu chuẩn bị thức ăn đem tới.

Nhìn ra được mọi người đều rất sợ cô, nhưng vì tiền lương, cho dù bị u đầu sứt trán, vẫn phải kiên trì làm.

Người hầu đầu tiên dừng cảm xông pha ra tiền tuyến đưa tin về làm mọi người trở mắt –

Vì đường đang thi công, xe đi với vận tốc rùa bò, khi cô vội vàng mang cơm tới bệnh viện thì đã muộn giờ dùng cơm hơn nửa giờ.

Tuy rằng đồ ăn để trong hộp giữ ấm, nhưng khẳng định sẽ không còn ngon như khi vừa nấu xong nóng sốt, huống chi đã muộn tới nửa giờ.

Dư đại tiểu thư là kẻ thích soi mói người ta, đồ ăn ngon mà không đẹp chưa chắc cô đã đụng đũa, nghĩ tới sắp bị ném thẳng đồ ăn vào người, cô hầu muốn khóc, vừa vào phòng bệnh lập tức cúi đầu xin lỗi, cảnh giác sợ hãi đứng bên giường, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Ước chừng qua khoảng vài phút, Dư Bội Ny cắn môi, nhú mày nhìn đồ ăn trước mặt, người hầu đứng đau đớn chuẩn bị tinh thần chịu chết, không ngờ cô chẳng oa oa ném bát ném đũa gì, ngược lại cầm đồ ăn cho vào miệng.

Quá tanh! Canh cá lạnh thật sự quá tanh, đồ ăn cũng không đủ nóng, nhưng cô cố gắng, cô muốn bỏ đi tính xấu của bản thân, muốn thông cảm cho người khác, nên cô cố nén oán trong lòng, từng miếng từng miếng ăn hết cơm, hoàn toàn quyết tâm thay đổi.

Nhưng, canh cá đúng là tanh quá, làm cô muốn nôn, cũng bởi khẩu vị không tốt, đồ ăn lại nhiều, cô xấu hổ nhìn người hầu một hồi lâu, cuối cùng, cô nói. “Thật xin lỗi”. Còn tặng kèm mỉm cười.

Thật xin lỗi?! Tiểu thư cao cao tại thượng xin lỗi cô hầu?! Còn nữa, tiểu thư cười... Là mỉm cười chân thành, chứ không phải âm trầm cười lạnh.

Cô hầu gái rời đi dờ dẫm như bị điểm huyết, nghĩ Dư Bội Ny mà cười chắc chắn không phải chuyện tốt.

Nghe xong câu chuyện, mọi người đều nhất trí cho rằng – nhất định là di chứng vụ tai nạn, nếu không một người đang như thế làm sao chuyển biến lớn như vậy được?

Thận trọng, Doãn Đường Tuyền mời bác sĩ tới khám tổng quát cho cô.

Kết quả thân thể cô rất tốt, không mất trí nhớ, não bộ cũng không có di chứng, cô, vẫn là hàng thật giá thật như cũ, là Dư Bội Ny từ đầu đến chân.

Quái lạ, vì, đây rõ ràng không phải Dư Bội Ny mà!

Nhiều ngày sau, rốt cuộc có thể xuất viện.

So với khuôn mặt trắng bệch lúc trước, khí sắc của cô rõ ràng tốt hơn nhiều, chỉ là, có nhiều hành vi Doãn Đường Tuyền vẫn không quen, không nhìn được nghi ngờ có người rất giống giả mạo Dư Bội Ny, chờ anh mắc mưu rồi, Dư Bội Ny thật sẽ xuất hiện cười vào mũi anh ngu xuẩn.

“Ngày mai xuất viện, sẽ có người lại đây giúp cô làm thủ tục thỏa đáng, chờ bác Trần đón cô về nhà”.

“Là bác Trần đón ư...”. Tiếng nói rầu rĩ.

Anh nhíu mày nhìn về phía cô. “Làm sao?”.

“Có thể không phải là bác Trần không?”.

Gien phiền toái không phát tác lâu ngày giờ muốn bộc lộ rồi sao?

“Bác Trần là lái xe, không để bác ấy đón, chẳng lẽ để thím Dương đón?”.

“Cũng không phải”. Im lặng giây lát, dường như lấy hết dũng khí, cô ngẩng đầu. “.... Không là anh được sao?”.

Sững sốt, anh á khẩu, bất giác chau mày suy nghĩ về động cơ của cô.

Tưởng anh mất hứng, Dư Bội Ny có thất vọng cũng phải cố giấu vội vàng sửa miệng. “Không sao, nếu anh bề bộn nhiều việc, em...”.

“Chờ lâu một tí có được không, sáng mai tôi có hội nghị quan trọng”.

Không thể tin được, sợ anh đổi ý, cô lập tức đáp. “Em chờ anh!”.

Con người đen bóng lóe ra hào quang bên trong, Doãn Đường Tuyền có nhớ lại vẫn cảm thấy quái lạ.

Hừm, cũng không phải phát hiện đại lục mới!

Đề nên cảm xúc quái lạ đó xuống. “Ừ”.

Hôm sau, hội nghị quả nhiên kéo dài, chờ Doãn Đường Tuyền chạy tới bệnh viện, trong phòng bệnh đã không còn ai, y tá nói cô đã làm xong thủ tục xuất viện.

Gọi điện về nhà, người hầu nói cô vẫn chưa về, anh ở lại bệnh viện tìm cô, cuối cùng thấy cô đang ngồi 1 mình ở vườn cây bệnh viện, mắt mở to tròn, có chút đăm chiêu không biết đang nghĩ gì, khóe miệng khẽ nhếch.

Đang chờ đợi Doãn Đường Tuyền tới đón, Dư Bội Ny một mình lặng yên ngẫm nghĩ –

Dường như sau tai nạn xe cộ này, tình huống giữa hai người bọn họ càng ngày càng mềm mỏng hơn, cuộc sống hôn nhân trước kia ngoại trừ tranh cãi, cả hai căn bản không có lời nào để nói với nhau. Rõ ràng trong lòng có anh nhưng cô lại dùng cách tệ nhất thu hút sự chú ý của anh, dùng thủ đoạn không ai chịu nổi bức anh nhìn cô, kết quả càng lúc càng đẩy anh ra xa hơn.

Cô không biết, trong thế giới tình cảm không có thắng thua, cô một mực muốn làm người thắng cao cao tại thượng, muốn anh thần phục mình.

Từng giọt từng giọt, từng chút từng chút...

Chờ cô lấy lại tinh thần, cuộc hôn nhân này đã muốn tan vỡ.

Nhưng, đó là trước kia, lúc này đây sẽ không, cô tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra lần nữa.

Không phải mỗi ngày đều có bánh ngọt dâu tây cho cô ăn, cũng không có cỗ máy thời gian của Doraemon, cô phải biết nắm chặt cơ hội! Nếu không, đừng nói trời xanh không tha thứ cho cô, ngay cả cô cũng không tha thứ được cho mình.

Ngày đó, bọn họ ở chung thật yên bình, không giương thương múa kiếm, tỉnh lại tối đó, anh còn ôm cô... Ô, có vẻ như chỉ chụp lấy bề vai cô, nhưng, cô thỏa mãn, thật sự thỏa mãn lắm, có thể dựa vào anh thật gần như thế lần nữa, cô thật rất vui vẻ.

Cho tới bây giờ mỗi lần vuốt nhẹ lên bề vai, phảng phất còn lưu lại trên đó hơi ấm của anh vào đêm ấy, ngực rung động, giống như có ngàn vạn con bướm đang vỗ cánh bên trong.

Ngĩ nghĩ, môi mọng bất giác kéo dài thành một đường cong duyên dáng.

Rốt cuộc cũng xuất viện, từ nay trở đi, cô muốn bù đắp cho anh từng chút một, học cách đối xử tốt với anh, phải làm người vợ hiền, không bao giờ cãi nhau với anh nữa.

Phải ngoan, phải dịu dàng, phải sẵn sàng, quan trọng nhất là không được giận dữ tùy tiện.

Nhớ lại đoạn hôn nhân của bọn họ trước đây, cô ngạc nhiên phát hiện, tuyệt đại đa số giữa họ chỉ có tranh cãi, thời điểm tốt đẹp để nhớ tới vô cùng ít ỏi, thậm chí không có.

Điều này làm cô thật là khó chịu, hối hận không thôi, cho nên lúc này đây, cô tự nhủ với bản thân, phải hết lòng yêu anh, tạo ra những kỉ niệm đáng nhớ giữa cả hai, tạm gác lại quá khứ không đáng nhớ ngày xưa.

Có lẽ không cách nào hoàn mỹ ngay lập tức được, nhưng cô nhất định sẽ cố gắng.

“Đường Tuyền, hy vọng không quá muộn, hy vọng lúc này đây, chúng ta có thể làm vợ chồng đúng nghĩa”.

Dư Bội Ný cười tươi như mặt trời ngày hè, mang theo vui sướng mong đợi, nung chảy cánh đồng tuyết trong cô.

“Sao lại chạy tới đây?”.

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp có lực, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh đến muộn nhưng không những không bốc hỏa, mà còn nở nụ cười.

Tươi cười ngại ngùng mà đáng yêu....

Thật ra, cô nên cười nhiều hơn, tươi cười sẽ làm bộ dáng xinh đẹp của cô thêm quyến rũ.

Anh nhìn cô kinh ngạc, bất giác xuất thần...

Anh thật lâu không mở miệng, làm cô buồn bực. “Đường Tuyền?”.

Doãn Đường Tuyền đầu tiên không tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, khụ khụ vài tiếng, cố ý kìm lại nhịp tim, tiếp theo, như đột nhiên có việc gấp, đoạt mấy túi hành lý to trong tay cô. “Chờ, tôi đi lấy xe lại đây”.

Dứt lời, khi anh đang muốn xoay người rời đi, áo tự nhiên bị kéo căng, anh đảo mắt lại, phát hiện cô đưa tay nắm áo mình.

“Cùng đi”. Cô nói tự nhiên. “Tiết kiệm thời gian”.

Tiết kiệm thời gian ở bên, nắm chắc mỗi phần giây phút khắc. Dư Bội Ný nghĩ như vậy.

Chính vì thế, hiện tại anh lái xe, còn cô, ngồi bên cạnh anh.

Đối với rất nhiều cặp vợ chồng mà nói, ngồi chung một chiếc xe thực bình thường, nhưng với Doãn Đường Tuyền và Dư Bội Ný mà nói, là lần đầu tiên.

Kết hôn tới nay, bọn họ như 2 người độc thân, trên danh nghĩa là vợ chồng, ngủ cùng giường, làm nghĩa vụ vợ chồng, nhưng ra khỏi cửa phòng là hết, thậm chí chưa từng ăn cơm cùng bàn, như cách đây không lâu, ba vợ muốn bọn họ về nhà ăn bữa cơm, cô nhất quyết không ngồi xe anh, thà tự mình lái xe đi, chia làm 2 ngả.

“Tôi không thêm giao mạng tôi cho anh đâu”.

“Vậy ngồi xe em, em lái”. Anh không ngại giao ra quyền điều khiển.

“Dư Bội Ný tôi mà lái xe giúp anh sao?”. Cô lạnh miệng.

Kết quả tự mỗi người đi đường riêng. Đúng là vợ vẫn?

Hiện tại nghĩ lại, Doãn Đường Tuyền còn không ngừng cười khổ....

“Đèn xanh!”. Cô chỉ vào đèn báo nhắc nhở anh.

Doãn Đường Tuyền vội lấy lại tinh thần, đạp chân ga, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhịn không được buồn bực hỏi bản thân rốt cuộc mình bị sao, sao có thể thất thần trong lúc lái xe, nhanh tỉnh lại! Doãn Đường Tuyền, đầu của mày không phải để mày dùng như thế này.

“Đang nghĩ chuyện công việc sao?”.

“Ừ”. Mơ hồ nghĩ ngợi, hoàn toàn đã quên vấn đề anh hỏi cô lúc đèn đỏ.

Thấy anh bối rối, Dư Bội Ny ngạc nhiên, hóa ra anh không phải lúc nào cũng khôn khéo, cũng có lúc hoảng hốt, ngượng ngùng, phát hiện khía cạnh mới của anh, cô không khỏi há hốc miệng, vụng trộm cười.

Chốc chốc, Dư Bội Ny lại hướng ánh mắt về anh ngắm nhìn, nhìn anh lái xe, ngón tay thon dài thành thạo không chế tay lái, bộ dáng thông dong tự tin, như với anh mà nói, thế giới này cũng chỉ đơn giản như 1 hơi thở.

Cô thích bộ dáng này của anh, thích khí chất trầm tĩnh ổn trọng ở anh, cô thấy mình thật ngốc, không sớm một chút nhận ra tình cảm của mình đối với anh.

May mắn cô đã trở lại, rốt cuộc trở lại bên người anh, cô thật vui vẻ, chưa từng vui như thế này!

Cô phải nắm thật chắc cơ hội lần này, thay đổi chính mình cho tốt, yêu thương anh cho phải, bỏ qua mọi thứ : lãng phí, phá hỏng phía sau, bù đắp lại toàn bộ, trở thành 1 người vợ khiến anh vừa lòng.

Cô còn muốn cho anh biết, cô thích anh, thật sự thật sự thích anh.

Vẫn không nhịn được dời ánh mắt ngắm anh, mạo hiểm phiêu lưu cũng muốn ngắm, nhìn anh vừa đẹp trai, vừa thông dong, nhìn anh bình tĩnh trầm ổn...

Nhìn anh hấp dẫn mãnh liệt mỗi một tế bào trên người cô.

5. Chương 5

Sau khi về đến nhà , bởi vì công ty tạm thời có việc gọi điện thoại đến, Doãn Đường Tuyền liền đem hành lý của Dư Bội Ny giao cho thím Dương , chính mình đi về hướng thư phòng.

Thím Dương mang theo hành lý, chậm rãi theo sau Dư Bội Ny đi vào phòng ngủ, dọc theo đường đi vẫn là nhìn không được nói thầm, “Thật sự là hủ chết thím Dương , mỗi lần lái xe đều lái nhanh như vậy, lần này may mắn có Bồ Tát phù hộ.....”

Dư Bội Ny nghe vậy, đột nhiên xoay người nhìn về mặt lo lắng của thím Dương, nhìn không được tiến lên ôm lấy thân mình béo lùn chắc nịch của thím, “Thím đừng niệm nữa, cháu hiện tại không phải đã tốt lắm sao? Thím Dương trước kia thường nói cháu hay khóc, tại sao hiện tại thím so với cháu còn khóc nhiều hơn?” Cô quệt quệt khóe mắt ướm ắt của thím Dương.

“Còn không phải do đứa nhỏ như cháu dọa sao!” Thím Dương nghẹn ngào nói, còn không ngừng sờ sờ đầu cô, sờ sờ khuôn mặt của cô, muốn chính mắt xác nhận cô hết thấy đều mạnh khỏe mới yên tâm.

Mười lăm tuổi được nhận vào Dư gia, cô gái nhỏ nghèo khổ đột nhiên biến thành con gái cưng của tỷ phú được mọi người chú ý, Dư Bội Ny thật khó có thể thích ứng tốt, nghĩ đến người mẹ yêu thương nhất trở thành người thực vật , rốt cuộc không thể tỉnh lại, nghĩ đến trước mắt phải một mình đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, người cha xa lạ, còn có người thay thế mẹ trở thành Dư gia nữ chủ nhân , Dư Bội Ny hoàn toàn tràn ngập bất mãn đối thế giới này.

Cô ở trường học quý tộc khiêu khích cùng con cái những kẻ có tiền đánh nhau, cô không để ý gây ra phiền toái, lại càng không quan tâm sẽ khiến cha khó xử, bởi vì cha đã phụ lòng mẹ , khác xa so với những việc quá mức cô làm gấp trăm ngàn lần.

Đừng nhìn nhóm người hầu ở mặt ngoài nịnh hót lấy lòng, phía sau lại luôn dùng các loại từ ngữ khó nghe chỉ trích cô, tính cách đáng ghê tởm của những người đó khiến cho cô năm ấy mười lăm tuổi thật sự chịu không nổi, đành phải giống con nhím nhỏ điên cuồng phản kích.

Cho tới khi mỗi người đối với cô đều là e sợ mà trốn tránh, chỉ có thím Dương vẫn như cũ thường lui tới chiều cổ cô, dùng thương yêu vô tư, bao dung đối với cô gái mười lăm tuổi luôn cô độc, lẻ loi như cô.

Thím Dương biết rõ cô không hề xấu, là trong lòng vốn dĩ khép lại thật chặt, gương nanh múa vuốt đều chỉ là vì bảo hộ bản thân yếu ớt, nói cô cả vú lấp miệng em ức hiếp kẻ yếu, đó đều là người ngoài không hiểu một chút chân tướng sự tình!

Không từ mà biệt, nói đến Tú Mĩ vừa bị đuổi việc –

Tú Mĩ là hàng xóm của thím Dương, sau khi chồng qua đời liền một mình mang theo hai người con nhỏ, vì để cho cô có thể có được cuộc sống ổn định, người nhà Tú Mĩ năn nỉ thím Dương giúp đỡ giới thiệu công việc.

Vừa nghe nói Tú Mĩ là mồ côi cha mẹ lại mang theo hai con nhỏ, Dư Bội Ny nhớ tới chính mình cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau qua ngày, chẳng những không nói hai lời liền thuê Tú Mĩ, ngay cả tiền lương cũng nhiều hơn so với người hầu khác.

Dư Bội Ny là nói như vậy –

“Mồ côi cha mẹ muốn nuôi dưỡng hai đứa con nhỏ không hề dễ dàng, trả cho cô ấy nhiều tiền lương một chút, đứa trẻ cũng có thể ăn ngon hơn.”

Ai biết này Tú Mĩ tư tưởng bất chính, không làm tốt công việc, nghĩ muốn khắp nơi lấy lòng, nghĩ đến làm Dư Bội Ny vui, là có thể ăn hương uống lộc* (tương tự như được thơm lây á ^^), cố tình giả ý nịnh hót chính là điều Dư Bội Ny ghét nhất.

Nể mặt thím Dương, Dư Bội Ny không nói gì thêm, thẳng đến khi Tú Mĩ biểu hiện thật sự càng ngày càng khoa trương, cô mới quyết định ra tay giáo huấn cô ta.

Một người vô tâm với con cái như vậy, căn bản không phải một người mẹ tốt! Tú Mĩ chính là người như thế.

Đem hai đứa con quảng về nhà chẳng quan tâm, lại ở Đài Bắc cầm tiền lương mà Dư Bội Ny hậu đãi chính mình, cung cấp nuôi bạn trai mới hít thuốc phiện.

Ngay khi nghe được tin này, Dư Bội Ny quả thực bị chọc nổi giận, không dám tưởng tượng trên thế giới này làm sao có thể có người mẹ nào như vậy! Hơn nữa Tú Mĩ làm việc càng ngày càng không chăm chú, nhiều lần phạm sai lầm, Dư Bội Ny mới có thể cố ý làm khó dễ cô ta, hy vọng cô ta có thể tự mình tỉnh lại.

Ai ngờ, Tú Mĩ căn bản không biết hối hận, khắp nơi bịa đặt sự thật không quan trọng, cuối cùng còn bị Dư Bội Ny phát hiện cô ta trốn ở nhà trồng hoa của biệt thự hít thuốc phiện.

Loại người hết thuốc chữa như vậy, nếu là tiếp tục phát cho cô ta tiền lương, chẳng khác nào gián tiếp dung túng cô ta cùng bạn trai tiếp tục hít thuốc phiện, kia thật sự rất có lỗi với hai đứa trẻ đáng thương bị bỏ rơi, vì thế Dư Bội Ny quyết định đuổi việc cô ta.

Thực sự cho rằng cô để ý đến miếng bít tết cháy sém kia sao? Dư gia lại thiếu một khối bít tết đến như vậy sao?

Mọi người cũng thật sự là đáng giận, miệng mắng tiểu thư xảo quyệt khó hầu hạ, tại sao không vuốt lại lương tâm mà ngấm lại xem, mỗi lần nghĩ lễ Tết năm mới, là ai cho bọn họ đãi ngộ tiền lương cùng tiền thưởng rất lớn, cho bọn họ có thể cùng người nhà an tâm đón năm mới, đổi lại là người chủ khác, lại có thể khăng khải như vậy sao?

Thím Dương cả đời đều ở trong nhà người khác giúp việc, đã thấy qua nhiều lời nói tốt đẹp trước mặt, sau lưng lại nói những lời cay nghiệt về chủ nhà, thím Dương tuy đã có tuổi, nhưng không có ngay cả người tốt người xấu đều không phân biệt được.

Dư Bội Ny không quan tâm bị coi làm người xấu, nhưng là ở trong mắt thím Dương, lại tự trách lại đau lòng, rõ ràng là người tốt, vì sao bị mọi người nói thành hư hỏng như vậy, sớm biết vậy bà cũng sẽ không giới thiệu Tú Mĩ đến Dư gia làm việc, cũng sẽ không hại tiểu thư cùng Doãn tiên sinh cãi nhau, kết quả còn phát sinh tai nạn xe cộ.....

“Nghe thím Dương khuyên, đừng chuyện gì đều tự mình nhảy ra làm người xấu, cùng Doãn tiên sinh sống chung thật tốt, cho dù cãi nhau, cũng không được hồ đồ, tốt nhất có thể nhanh chóng sinh đứa trẻ, hôn nhân mới có thể càng viên mãn* (tốt đẹp).” Thím Dương một bên thu thập đồ đạc, một bên giống như mẹ không quên dặn dò vài câu.

“Thím Dương cảm thấy anh ta tốt sao?” Cô ngồi ở mép giường, cố ý hỏi.

“Đương nhiên tốt! Tuần tú lịch sự lại có học vấn, vừa thấy chính là người làm nên việc lớn.”

“Thím Dương, anh ta là vì được tập đoàn Phú Cảnh của chúng ta viện trợ, mới đồng ý lấy cháu.”

Nói thật, lúc trước cô có bao nhiêu thống hận nguyên nhân bọn họ kết hôn, hiện tại còn muốn cảm ơn nguyên nhân này, nếu không phải bởi vì sự tình này, cá tính khác xa nhau của hai người, căn bản không có khả năng đầu ở cùng một chỗ, càng không nói đến cùng sống trong một gia đình.

Chính là, cô nhận không được muốn trêu chọc thím Dương.

“Người nhà giàu có kết hôn vốn dĩ tránh không khỏi có chút khác tính, nếu kết hôn, chính là có duyên, hơn nữa, người cùng người chuyện tình cảm là có thể bồi dưỡng, thím Dương trước kia cũng tức giận ba mẹ vì sao đem mình gả cho người nướng khoai lang, không nghĩ tới cãi nhau, chớp mắt một cái đều thành lão phu lão thê, hiện tại một ngày không ngủ được vị khoai lang trên người chú Dương, thím còn cảm thấy rất không quen!”

“Nha, thím Dương cố ý phóng loang loáng tới cháu.....”

“Cái gì loang loáng? Có phải di chứng tai nạn xe cộ hay không?” Thím Dương khẩn trương hỏi.

“Hi hi, không phải, loang loáng là nói thím cùng chú Dương thực ân ái.”

“Người trẻ tuổi chính là nói một đồng lời nói kỳ quái làm cho người ta nghe không hiểu.”

“Nhưng là, thím Dương, thím đừng nhìn anh một bộ dáng nho nhã lễ độ, anh ta đối với cháu rất hung ác.”

“Vậy cháu liền đối xử với người ta thực dịu dàng sao? Là ai ngay sau ngày kết hôn liền đem chồng mình đánh thành một cái bao trên đầu?” Thím Dương trêu ghẹo hỏi lại.

Cô nhất thời nghẹn lời, “Kia..... Có lẽ anh ấy không thích cháu đâu?”

“Vậy cháu trước hết thích cậu ta đi! Tiểu thư bảo bối của ta xinh đẹp như vậy, nếu còn ôn nhu, dịu dàng, không tin bất cứ người nào chống đỡ được.”

“Thím Dương, thím trước kia là làm thế nào để cho chú Dương thích thím ạ?”

“Khụ khụ khụ..... Nào có cái gì có thích hay không, chúng ta giờ không hiểu những người trẻ tuổi kia thế nào nữa rồi! Muốn hỏi thì nên hỏi những người khác, chạy tới hỏi một lão bà như ta đây không thể trả lời được!” Thím Dương lúng túng nghiêm mặt, vội vàng né tránh đề tài.

“Thím Dương, thím như vậy không có đạo nghĩa nha –”

Nhìn xem, tiểu thư bảo bối của bà không phải là người xấu gì, cô chính là sĩ diện, nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, thực chất bên trong vẫn thực đơn thuần đáng yêu.

Trong lời căn dặn, thím Dương lúc trước cũng từng nói qua, có thể khi đó cô quá kiêu ngạo, một chữ cũng nghe không vào, ngược lại làm trầm trọng thêm, xứng đáng bị giáo huấn.

Nhưng mà, cô hiện tại đã nghiêm túc nghe lời dạy bảo của thím Dương, mặc kệ Doãn Đường Tuyền thấy cô thế nào, cô quyết định hạ mình đi thích anh trước. Còn nhớ mẹ trước kia từng nói qua, muốn đạt được hạnh phúc chân chính, sẽ hiểu được trước tiên đều phải trả giá.

“Thím Dương, cháu không dám cam đoan cái gì, nhưng, cháu sẽ nghe lời thím nói hết sức cố gắng.”

“Như vậy mới đúng, chỉ cần cháu hạnh phúc, Thím Dương cũng đều thấy vui mừng hơn bất kỳ điều gì! Đúng rồi, ta nấu canh mang cho cháu bồi bổ thân thể, ta đi xuống nhìn xem đã được hay chưa, nếu được liền bưng lên.”

“Cám ơn thím Dương.”

Thím Dương đi rồi, Dư Bội Ny cả người thuận thể liền ngã về phía sau –

Còn nhớ rõ qua đêm tân hôn , thím Dương nhìn thấy cô đem chiếc giường mới ngủ một đêm phá nát vụn, cả người sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ, lải nhải lẩm bẩm nói suốt mấy giờ, bắt cô thế nào cũng phải mua lại chiếc giường mới.

Bà nói:“Vợ chồng phải ngủ cùng giường, làm sao có thể mới tân hôn đã phân chia phòng ngủ!”

Cũng là sợ thím Dương thật sự té xỉu, Dư Bội Ny đành phải nặng nề mua chiếc giường mới.

Ánh mắt lần lượt đảo qua toàn bộ bài trí trong phòng, đột nhiên, cô nhớ ra điều gì liền nhảy xuống giường, bước nhanh đi đến phòng thay quần áo, mở đèn lên –

Vĩnh viễn không quên được nháy mắt khi cô nhìn thấy phòng thay quần áo chỉ còn khoảng trống chiếm tới hơn phân nửa, trái tim dường như cảm thấy bị đè nặng tới đau nhức, cô một mình ngồi dưới đất khóc nguyên một buổi tối.

Hiện tại, nhìn thấy tủ đồ toàn bộ quần áo của anh, còn treo đầy áo sơ mi cùng tây trang của anh khi đi làm, nhìn số quần áo của hai người bọn họ còn đặt song song chiếm đầy hai bên phòng thay quần áo , lại nhìn trong ngăn tủ còn bày những chiếc đồng hồ anh thường đeo, trái tim bên ngực trái kia, hưng phấn mà đập liên hồi.

Cảm giác trở về thật tốt, thật sự, thật sự tốt lắm.

Cô vui vẽ hoa chân múa tay , cả người cười meo meo, thậm chí còn bắt chước giống như người ta bắt đầu khiêu vũ, một đường từ phòng thay quần áo xoay theo vòng tròn đi ra ngoài, một mạch xoay chuyển hăng say, hoàn toàn không dự đoán được giây tiếp theo , cô liền đột ngột thẳng tắp đụng phải lồng ngực cường tráng –

“Cẩn thận.” Anh đưa tay đỡ lấy cô.

“Nha!” Cô hoảng hốt giật mình, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng đụng vào đôi mắt sâu thẳm của Doãn Đường Tuyền.

Anh hơi thở ấm nóng, lại mãnh liệt làm cho người khác tim đập loạn nhịp, cô nhìn thẳng anh không chớp mắt, cảm giác một cổ hơi nóng tăng vọt, không ngừng dâng lên hai má.....

Cô không dám nhúc nhích, không dám hô hấp.

Rốt cuộc anh tiến vào lúc nào? Tại sao cô lại không chú ý tới? Xong rồi, anh chắc sẽ không nghĩ cô giống bộ dạng một kẻ ngốc xoay lung tung tự tiêu khiển mà nhìn thấy rõ ràng đi? Trời ạ.....

Lập tức, cô thực sự muốn đảo một cái động mà đem mình vùi vào trong .

“Anh nghĩ em đang nghĩ ngợi.”

“Nha..... Đợi, em vốn là trở vào thu dọn vài thứ.” Trên thực tế, thím Dương vừa mới giúp cô thu dọn xong. Thuận thể cô chuyển chủ đề,“Có, có chuyện gì sao?” Cô ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Anh muốn trở lại công ty một chuyến, có một số việc cần xử lý.”

“Được, vậy, gặp lại sau.” Cô gơ tay, hướng anh huy huy hai cái, cảm thấy hình ảnh có điểm cổ quái, cô thực không được tự nhiên, vội vàng buông tay, hấp tấp lui về phía sau.

Doãn Đường Tuyền không nói gì, đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, hai hàng lông mày rậm lập tức kì lạ nhướn lên, còn nhin không được quay đầu lại liếc mắt một cái.....

Cô vừa mới khiêu vũ ở phòng thay quần áo ? Cô vừa mới vẫy tay với anh nói gặp lại sau?

Xoa xoa cái mũi, che giấu xúc động muốn cười, thu lại tâm trạng, anh bước nhanh xuống lầu.

Phía sau cửa Dư Bội Ny xấu hổ đến muốn nổ tung, không ngừng lấy tay xoa mạnh lên hai bên má nóng rực của chính mình.....

Ngủ gật, ngủ gật, ngủ gật, Dư Bội Ny, mày thật sự là đại ngủ gật trời đánh mà! Mày làm sao có thể để cho anh ấy nhìn thấy bộ dạng ngủ gật của mình như vậy?

Trong đầu nhỏ vang lên một tiếng, cô cúi xuống đến ngực.

Lần đầu tiên phát hiện bản thân thực ngủ gật, chuẩn bị một bàn ăn dài như vậy, còn bộ dạng muốn làm người ta thổ huyết.

Cô trong lòng còn tràn đầy chờ mong sau khi trở về cùng ăn bữa tối, kết quả cái bàn ăn này lại khiến cho bọn họ rất giống với ngư lang chức nữ, ở giữa ngăn cách bởi một dải ngân hà rộng lớn, đừng nói là muốn cùng nhau chia xẻ đồ ăn, chỉ là muốn nói vài câu cũng đều cảm thấy phải cố hết sức.

Cô nhìn khoảng cách so với anh, trong lòng thực ảo não.....

Không được, tìm nhanh danh mục mang cái bàn ăn này đổi đi mới được, bằng không, ngay cả ăn cơm đều phải cách xa như vậy, cảm tình tốt lên mới có quý! Cô nhúu mày suy tư.

“Tiểu thư, bữa tối này có phải không hợp khẩu vị của cô hay sao?” Nhìn cô chậm chạp không hề động đậy, hai hàng lông mày thanh tú còn chau lại, một bên người hầu đang đợi mệnh khẩn trương vội vàng hỏi.

“Gi?!” Cô vẻ mặt ngốc nghếch nhìn về phía người hầu.

“Bữa tối, có phải không hợp khẩu vị hay không? Có cần bỏ đi làm lại lần nữa hay không?” Người hầu run rẩy giống như lá rụng trong gió.

Xem ra, cô thật sự làm cho mọi người luôn phải sống trong nước sôi lửa bỏng vậy, thật sự rất có lỗi.....

Dư Bội Ny mỉm cười, lắc đầu, “Không cần đổi, như vậy là tốt lắm.”

Dứt lời, còn nhanh chóng cúi đầu cắt một khối lớn bít tết đưa vào miệng, chứng minh lời nói của chính mình không phải giả bộ, cô giúp việc lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô ăn món thịt bò ngon lành, lại chán nản tựa như ăn sáo, một đôi mắt đẹp trông mong nhìn Doãn Đường Tuyền vẫn đang tạo nhã ăn cơm, hận không thể lập tức có một diệu kế siêu hoàn mỹ, có thể rút ngắn lại khoảng cách của bọn họ trong lúc này.

Doãn Đường Tuyền vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cô giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ đang nhìn chăm chăm vào anh.

“Làm sao vậy?”

Giọng nói trầm thấp lướt qua như gió biển rơi vào trong tai Dư Bội Ny.

“Anh ăn cái gì? Tại sao lại không giống với em.” Cô tò mò hỏi.

Anh dừng lại động tác ăn cơm, hơi nhướn mi, con người đen thản nhiên xem xét liếc mắt cô một cái –

Bởi vì sở thích dùng cơm bất đồng, bọn họ vẫn là mỗi người một món, anh ăn các món ăn truyền thống của Trung Quốc, cô lại là ăn các món ngon cao lương mỹ vị Tây Âu, từ trước đến nay luôn phân biệt rõ ràng, không can thiệp chuyện của nhau, tại sao hôm nay cô lại đột nhiên có hứng thú với món ăn của anh?

“Muốn ăn thử xem sao?”

“Có thể chứ? Em đây sẽ không khách khí! Mau, mau giúp tôi đổi vị trí.”

Cô đẩy ghế dựa ra liền hướng sang phía anh chạy, nhóm người hầu nghe hiệu lệnh của cô, cho dù buồn bực cũng không dám làm trái, vội vàng thay đổi vị trí.

Doãn Đường Tuyền sững sốt, vốn là muốn cho người hầu chia một chút thức ăn cho cô nếm thử, không nghĩ tới cô lại trực tiếp chạy tới, cũng được, cô thích là tốt rồi.

Cầm lấy đĩa ăn đem thức ăn trước mặt Doãn Đường Tuyền mỗi một món đều nhấm nháp một chút, giống như một đứa trẻ, cô thỏa mãn ồn ào, “Oa, ăn thật ngon nha!”

Xem cô ăn vui vẻ như vậy, Doãn Đường Tuyền đơn giản phân phó, “Giúp tiểu thư lấy chén cơm.”

“Đợi chút, lấy một bộ dao nĩa sạch sẽ mang đến bàn ăn.” Cô nghiêng đầu cười meo meo nói với Doãn Đường Tuyền : “Anh chia sẻ với em bữa tối của anh, em cũng muốn chia sẻ bữa tối của em cho anh.”

Cô cắt một khối thịt đặt lên trên bàn ăn sạch sẽ , còn nghiêm túc cam đoan, “Bên này em còn chưa có động qua, không cần sợ ăn phải nước miếng của em. Nha, ăn thử xem.”

Anh nhúm mày không biết nên khóc hay cười, nghĩ thầm, nước miếng của cô anh ăn còn thiếu sao? Cũng không phải không tiếp nhận hôn môi.

Anh đưa một khối thịt bỏ lên miệng –

“Thế nào, ăn ngon chứ?” Dư Bội Ny nóng vội hỏi.

Đó là đương nhiên, vì thỏa mãn cái miệng xảo quyệt này, đồ ăn gì đó còn có thể kém sao?

Không biết có phải do có anh bên cạnh hay không, Dư Bội Ny đột nhiên cảm thấy khẩu vị cũng mở rộng, bưng lên bát cơm trắng , không nói hai lời liền hưởng tối bữa tối của anh mà tiến công.

Cái miệng nhỏ nhắn ăn gà cay, ăn măng xào, còn vội vàng muốn nếm thử chỗ nấm tươi xào kia, mặt mày hớn hở, phảng phất dường như đang ăn sơn trân hải vị * (Của ngon vật lạ).

Cô nghĩ rồi nha, kỳ thật cũng không cần đổi bàn ăn, đổi chỗ ngồi là được rồi, bắt đầu từ ngày mai , bọn họ cứ ngồi ở cùng chỗ như vậy, bất cứ lúc nào muốn chia sẻ cái gì đều thực tiện lợi, phải không?

Nhìn, anh ăn cơm thực tao nhã, chậm rãi nhai rồi lại chậm rãi nuốt, nói thật, còn chưa từng thấy qua người con trai nào ăn uống văn minh giống anh như vậy.

Rất mê người, nhìn xem lòng của cô cũng đang bình bịch bình bịch nhảy loạn không yên, ánh mắt căn bản không muốn rời đi.

“Em là muốn làm cho anh loét dạ dày sao?” Anh hỏi.

“Gi?!”

Doãn Đường Tuyền có chút thẹn quá thành giận nói. “Nhìn đồ ăn, đừng nhìn anh.” Trên mặt anh hiện lên chút quỷ dị đỏ rực. (HL: *tung hoa*...Anh cũng biết xấu hổ nha ^^)

Cô biết anh không phải thật sự tức giận, chính là không được tự nhiên, tựa như khi anh hôm nay đến bệnh viện đón cô về nhà vậy.

Vì không chọc tức anh, Dư Bội Ny quyết định ngoan ngoãn ăn cơm, khẽ nhếch khóe miệng là hình dung tốt nhất tâm tình của cô.

Bởi vì có anh, bữa cơm này cô ăn ăn no cực kỳ, thiếu chút nữa đem dạ dày ăn no đến không thể chống đỡ, nhưng càng no hơn lại là lòng của cô, có tràn đầy vui sướng.

Bởi vì còn có công việc cần xử lý, ăn xong bữa tối , Doãn Đường Tuyền liền vào thư phòng, chính là vào trong đã lâu, thẳng đến giờ đi ngủ, đều còn chưa có đi ra.

Dư Bội Ny ngồi ở trong phòng khách nghe nhạc không biết là lần thứ mấy nhìn về phía cửa phòng vẫn đóng chặt kia, vừa vận người hầu bưng một ly trà nóng, nói là Doãn Đường Tuyền gọi, cô lập tức ra tay chặn lại, tự mình đưa vào đi.

Cốc cốc –

“Vào đi.”

Cô đẩy cửa vào, sau khi thật cẩn thận bước từng bước đầu tiên vào, bỗng nhiên dừng lại, mới vừa rồi muốn thấy anh cảm động, ngay sau đó một giây đột nhiên lại cảm thấy nhút nhát, muốn lùi bước không được cũng không thể đi tới phía trước, dường như có một lực vô hình nào đó giữ chân cô, khiến cho cô nhất thời tiến lui đều không được.

Sợ cái gì? Không phải muốn chủ động lấy lòng, thân cận anh ấy hay sao? Nếu sợ, lúc trước đã không nên trở về .

Hơn nữa, cũng chỉ là đưa ly trà mà thôi, lại không khó.....

Hít sâu một hơi, Dư Bội Ny cố lấy dũng khí ra vẻ thong dong tiêu sái đi vào, đem trà đặt ở trước mặt anh.

Doãn Đường Tuyền rời tầm mắt từ trên màn hình máy tính , bỗng nhiên ngẩn ra –

“Tại sao có thể là em?” Không nghĩ tới cô lại mang trà đến cho anh, những chuyện này nên là do người hầu làm.

“Anh có vẻ bề bộn nhiều việc.”

“Tạm tạm. Còn em , tại sao còn chưa đi ngủ? Tuy rằng đã xuất viện, nhưng là nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt.”

“Chưa buồn ngủ, muốn tìm quyển sách đọc xem.” Nói xong, cô nhìn chung quanh thư phòng một vòng, tùy tay từ một bên giá sách rút xuống một quyển văn thơ tiếng Anh , “Em có thể đọc ở trong này chứ? Em cam đoan sẽ im lặng, tuyệt đối không quấy rầy anh làm việc.” Cô bày ra tư thế như quân đội.

Anh gật gù đầu, tức thì lại vùi đầu vào công việc.

Đợi anh vì tìm một phần tư liệu mới ngẩng đầu lên lần nữa, phát hiện cô gái ngồi trên ghế sofa kia, mới vừa rồi còn nói không mệt, đang cầm quyển sách trong trạng thái nửa hôn mê.

Doãn Đường Tuyền nhìn nhìn đồng hồ. Không phải mới qua nửa giờ sao? Rõ ràng đã mệt tới như vậy, làm chi còn muốn giả bộ nói không mệt.

Anh không biết nên khóc hay cười đứng dậy đi về phía cô, “Bội Ny, Bội Ny, muốn ngủ trở về phòng đi, ở trong này ngủ sẽ cảm lạnh.” Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của cô.

Vẫn còn buồn ngủ ngồi dậy, cô nhin không được dụi dụi mắt, “..... Vậy còn anh?”

“Anh còn chưa xong việc, em đi ngủ trước đi.”

“Nha.” Cô lắc lắc thân mình đứng lên, kéo bộ dạng uể oải trở về phòng .

Thay xong áo ngủ, nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, Dư Bội Ny vốn dĩ đôi mắt còn nhập nhèm nhất thời trở nên có thần, mới vừa rồi tinh thần còn phân tán tất cả đều đã trở lại, lúc này thật sự ngủ không được, cô đơn giản mở to mắt chờ Doãn Đường Tuyền.

Thực yên tĩnh, yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng hít thở của chính mình đều nghe được hết sức rõ ràng.....

Cô cũng không biết yên tĩnh chính xác là cái dạng gì, mà tới sau khi Doãn Đường Tuyền rời khỏi, cô mới hoàn toàn hiểu được yên tĩnh có bao nhiêu đáng sợ.

Cô nhớ tới ban đêm nằm một chỗ , nhin không được run rẩy kinh sợ, thẳng đến đêm rất khuya, cô nghe thấy tiếng cửa thư phòng mở, nội tâm đang hoang mang rối loạn rốt cục mới trấn tĩnh lại.

Cô nhắm mắt giả vờ ngủ, nghe thấy tiếng bước chân của anh đi qua phòng khách, tiến vào ngoài cửa phòng, mở cửa, đóng cửa, tiếp theo là tiếng quần áo loạt xoạt..... Hẳn là đang thay áo ngủ, bước chân ngược lại hướng về phía giường lớn , từ bên trái giường nghiêng người nằm xuống.

Tiếng tim đập dần kiên định mà bình ổn.

Cô xoay người lại, vụng trộm nhìn về phía anh –

Là bóng dáng.

Bao nhiêu đêm, cô cùng anh hai người cùng nằm trên giường lớn này, luôn có một người nghiêng bên trái một người nghiêng bên phải, đưa lưng vào nhau, ở giữa ngăn cách bởi một khoảng cách vô hình.

Trở về, không phải muốn cho khoảng cách này tiếp tục tồn tại, trở về, là vì tiếp cận, phá bỏ khoảng cách.

Cô vẫn nhìn bóng dáng của anh, theo tiếng hít thở vững vàng phán đoán anh đã đi vào giấc ngủ, cô thật cẩn thận chuyển động thân mình, một tắc một tắc tiếp cận anh –

Cho đến khi cô có thể lại gần đem mặt mình kề sát trên tấm lưng dày rộng của anh , một cỗ cảm xúc muốn khóc rất nhanh muốn dâng lên.....

Cô nghe hơi thở của anh, tham lam hít lấy hương vị của anh, rốt cục hiểu được Thím Dương vì sao nói một ngày không ngủi được vị khoai lang trên người chú Dương, cả người đều cảm thấy không quen, bởi vì đối với người mình yêu sâu sắc, kia không chỉ là một hương vị quen thuộc, mà là dưỡng khí, nếu thiếu đi sẽ hít thở không thông, sẽ chết.

Cô vươn tay giữ một góc áo ngủ của anh, gắt gao siết chặt, tinh thần luôn phải căng thẳng chống đỡ lúc này mới bởi vì yên tâm mà lơ lửng, cô nhắm lại hai mắt, lấy tốc độ chính cô cũng không thể tưởng tượng, rất nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.....

Doãn Đường Tuyền từ đầu đến cuối vẫn tỉnh, từ nháy mắt lúc cô xoay người kia.....

Anh không hiểu, thật sự không hiểu, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cô thay đổi? Làm cho từ một người vô cùng chán ghét cùng anh thân mật, hiện tại lại nhiều lần chủ động hướng đến anh , tới gần anh.

Đây là một trò đùa người khác mà cô mới nghĩ ra sao? Anh, là món đồ chơi mới của cô sao?

Đáng giận, cô gái này làm cho anh từ trước đến giờ vẫn luôn minh mẫn tỉnh táo, lại gặp phải cảm giác thất bại trước nay chưa từng có!

Thím Dương nói, Dư Bội Ny chân thực, không phải bộ dạng mà anh nhìn thấy, bà hy vọng anh kiên nhẫn đối đãi với cô, nhưng là, nếu ánh mắt nhìn qua cũng không thể tin tưởng, anh rốt cuộc có thể tin tưởng cái gì?

Trước mắt, điều duy nhất anh có thể làm chính là án binh bất động, làm theo kịch bản của cô đi, cho đến khi thấy rõ ràng động cơ của cô, nhìn thấu cô mới thôi.

Doãn Đường Tuyền muốn dùng lý trí cứng rắn trang bị cho chính mình, nhưng là hô hấp nhẹ nhàng lại không ngừng xuyên thấu qua lớp áo ngủ mỏng manh, làm ấm lưng của anh, cử chỉ vô cùng thân thiết có chút giống như vô hình làm xao động nội tâm của anh.....

Không dám cử động, sợ đề đến cô, đành phải nghiêm thân mình, nửa ngủ nửa tỉnh vượt qua một đêm dài.

Sáng sớm hôm sau, cảm giác đau nhức bên bả vai khiến anh tỉnh lại, nhìn đến Dư Bội Ny đang ngủ cực kỳ an ổn, trong lòng thật sự vừa thấy ghen tị lại vừa ao ước, đột nhiên cảm thấy mình giống một kẻ ngốc, tội gì phải tra tấn bản thân như vậy?

Khóe miệng bắt giác gợn lên một chút ý cười.

6. Chương 6

Cả biệt thự từ trên xuống dưới đều cảm giác được Dư Bội Ny tính tình gần đây dần thu lại không ít.

Về phần rốt cuộc có thu lại bao nhiêu? Nói thực ra, chính Doãn Đường Tuyền cũng rất muốn biết.

Có lẽ, anh có thể lợi dụng sở thích uống cà phê đen của cô mà hành động, nhân khi ngăn cản cô không uống cà phê , thuận tiện nhìn xem cô đến tột cùng thay đổi bao nhiêu.

“Không nên vừa sáng sớm đã rót quá nhiều cà phê đen.” Anh vừa ăn bữa sáng trước mặt, miệng bình tĩnh nói.

“Em đang ăn bữa sáng mà” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Nằm viện mấy ngày nay, Dư Bội Ny trong lòng vừa có chuyện vui, lại vừa cảm thấy buồn phiền –

Vui là chính mình thành công trở lại như trước, buồn lại là cà phê đen mà cô yêu thích nhất bị cấm chỉ.

Người giúp việc dọn bữa ăn tối, các loại đồ ăn bổ dưỡng vẫn như trước không hề thiếu, lại chỉ thiếu duy nhất cà phê đen cô thích nhất, mấy ngày nay, cô thật sự sâu sắc thể nghiệm được mỗi mất chờ mong là cỡ nào giày vò khổ sở.

Thật vất vả xuất viện, nói gì cũng phải uống nhiều thêm mấy chén, bù lại toàn bộ lúc trước.

“Bác sĩ đã nói, dạ dày của em không tốt, nên học điều chỉnh thói quen ăn uống của mình, anh cho rằng phương pháp nhanh nhất, chính là giúp em kiểm soát lượng cà phê em được phép uống.”

Lại do “Bác sĩ đã nói” để quy kết lại, “Gi?!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đều suy sụp.

Không có cà phê đen, đời người còn có vị gì?

“Nhưng mà, muốn em hoàn toàn không uống thật sự quá độc ác.....” Anh híp lại hai tròng mắt, đôi mi chớp động tỏ vẻ hứng thú.

Cô lập tức gạt đầu như già tởi (^), đột nhiên cảm thấy Doãn Đường Tuyền trước mắt thật sự rất có nhân tính, không uống công cô ngăn dậm xa xôi xuyên qua thời không trở lại như quá khứ, trở lại bên người anh.

“Vậy một ly đi!” Anh gõ nhịp tay định án.

“Cái gì, chỉ có một ly?!” Cô kinh hãi, cảm thấy tử vong cách chính mình không còn xa nữa.

Doãn Đường Tuyền nhú mày, tà nghệ nhìn cô.

Nhẫn nại, phải nhẫn nại, tất cả chuyện này đều là vì tình yêu. “Cái chén có quy định dung lượng sao?” Nếu chén có dung lượng lớn, cô sẽ cố gắng mà cần răng chống đỡ xem.

“Đương nhiên là có, một ly bằng như vậy.” Anh chỉ chỉ chén cà phê bằng sứ trong tay cô.

Thực là sét đánh ngang tai!

Dung lượng ít ỏi như vậy, nhiều nhất chỉ có thể cảm thấy hương vị mà thôi, căn bản không đủ để thỏa mãn vị giác của cô, hưởng chi, sinh mệnh của cô sớm đã cùng cà phê đen gắn bó đến mức không thể phân ra, quy định vô nhân đạo như vậy, rõ ràng là muốn lấy mạng nhỏ của cô thôi! (^___^)

Tưởng Dư Bội Ny từ khi để cho người ta quản qua những chuyện này, cà phê đen cũng không phải thuốc độc, cô muốn uống bao nhiêu liền uống bao nhiêu, chỉ cần cô thích, có cái gì không thể?

Đột nhiên, một cỗ xúc động không thể khống chế, nhanh chóng cuộn cuộn dâng lên, nhưng mà ngay sau đó, trong ngực lại toát ra một thanh âm khoác-

Không phải nói không được vô cớ nổi giận sao? Nếu ngay cả việc nhỏ ấy đều làm không được, làm sao có thể trở thành một người vợ tốt chứ? Cuộc sống hôn nhân đem so sánh với việc uống cà phê khó khăn hơn rất nhiều nha! Hơn nữa, anh là vì tốt cho cô, không phải sao?

Được, không thể nổi giận, không thể đem lòng tốt của người khác làm lòng lang dạ thú, hưởng chi anh không phải người khác, anh là Doãn Đường Tuyền, là chồng của cô. Thử nghĩ, từ khi kết hôn tới nay, trừ bỏ đêm tân hôn giáo hoạt đem cô ăn sạch sẽ, anh khi nào yêu cầu quá đáng đối với cô? Xem lại khoảng thời gian bọn họ ở chung, mười lần cãi nhau có chín lần đều là bởi vì cô tùy hứng, nếu lúc này đây trở lại còn sửa không xong tính xấu, mọi quyết tâm của cô rõ ràng coi như đã xong.

Hít sâu, không được tức giận, hít sâu.....

Nhìn khuôn mặt trứng đang nhăn nhó trước mắt này thực làm người khác muốn cười, Doãn Đường Tuyền cố gắng kiềm chế chính mình, mới không tại lúc này mà cười ra tiếng.

“Muốn ăn trứng cuộn không?”

Cô ngoan ngoãn há mồm, ăn trứng cuộn anh đưa đến bên miệng, tuy rằng vô cùng đau lòng, vẫn miễn cưỡng hé ra một chút tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, cũng ở trong lòng không ngừng lặng lẽ tưởng niệm hương vị cà phê mà đen cô sắp phải rời xa..... (^o^)

“Như vậy mới ngoan.” Doãn Đường Tuyền cố ý nói.

Thương tiếc trong nháy mắt dừng lại, đôi mắt đẹp dấy lên hy vọng nhìn về phía anh, “Như vậy thật sự có ngoan?”

“Đúng”

Làn môi duyên dáng khê cong lên, khó nén kích động hỏi: “Vậy nếu em thực sự có ngoan vậy, có thể cho em một chút phần thưởng hay không?”

Không đợi anh đáp lại, thân mình mềm mại đã bay nhanh nhào vào trong lòng anh, chiếm cứ lồng ngực của anh.

Khi hương thơm kia xông thẳng vào mũi, trong lúc mơ hồ, giống như có cái gì đánh vào tim Doãn Đường Tuyền, làm cho trong tim của anh chậm chậm xuất hiện một vết nứt.....

Anh kinh ngạc nhìn cô gái trong lòng, nghĩ rằng, hiện tại là chuyện gì xảy ra? Vừa mới không phải còn vì cà phê đen mà mang vẻ mặt như ăn mướp đắng, như thế nào hiện tại lại cọ cọ trong ngực anh làm nũng?

Một cỗ nhiệt khí dâng lên, anh vội vàng đẩy cô ra, bỗng nhiên đứng dậy: “Thời gian không còn nhiều, anh, anh muốn đi làm.”

Thừa dịp bản thân còn chưa mất hết lý trí, trước khi giống như dã thú mà nuốt trọn lấy cô, anh tốt nhất nên nhanh chóng ra ngoài.

Lên xe, khởi động động cơ, anh vội vàng lái về phía phía công ty.

Thẳng đến khi lái xe đi xa khỏi biệt thự của cô, anh còn có thể cảm giác được độ ấm của cô khi nằm ở trong ngực anh, còn ngửi được hương thơm của cô lưu lại trên người anh.

Đáng chết, nói anh hôm nay làm thế nào có thể chuyển tâm làm việc? Cũng không thể bây giờ còn chạy về thay quần áo chứ!

Ai, chính người còn phải chỉnh đến mình, anh thật đúng là người duy nhất trong thiên hạ.

Ngón tay nhịn không được sờ sờ lên áo sơ mi bị cô dựa vào qua, kéo đến trước mũi ngửi –

Thơm quá, là mùi thơm từ mái tóc của cô. Thơm quá..... ^^

Mất thấy lượng cà phê đen trong chén buổi sáng kia thực không thể chống đỡ đến giờ cơm trưa, Dư Bội Ny quyết định đến phòng bếp đi tìm một chút đồ ăn lót dạ.

Chân trước vừa mới bước vào, chợt nghe Tiểu Ngọc cùng Tú Linh đang ở trong thềm thì to nhỏ chuyện tình của chính mình.

Nghe lén riêng tư của người khác đương nhiên không phải phép, nhưng chủ đề trong lời nói của bọn họ lại mãnh liệt hấp dẫn Dư Bội Ny, bất chấp lệ độ hay không, cô không có rời đi, tránh ở cửa vào phòng bếp giống như chú cún mà nghe lén nội dung đối thoại.

Bởi vì cô thật sự rất muốn biết, tình yêu của những người khác là như thế nào.

“Cho nên, hai người đều tự mình xuống bếp vì bạn trai làm đồ ăn?” Dư Bội Ny tránh ở chỗ tối rồi cụp nhẹn không được nhảy ra đặt vấn đề.

Tiếng nói vang lên trong nháy mắt, hai người vốn dĩ còn đang bật cười khanh khách bỗng nhiên im bật, sợ tới mức đứng sững tại chỗ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Dư Bội Ny đơn giản đi vào, “Rất cuộc có hay không, tại sao lại không trả lời tôi?”

Hai khuôn mặt như mướp đắng quay lại nhìn nhau, mới mở miệng chính là luôn miệng cầu xin, “..... Tiểu thư, thực xin lỗi, chúng tôi không nói chuyện phiếm, hiện tại liền lập tức làm việc, cô đừng tức giận, cũng đừng đuổi việc chúng tôi.”

“Tôi không có tức giận, cũng chưa nói muốn đuổi việc ai, tôi thật sự là đang hỏi hai người vấn đề, rất quan trọng, nhất định phải trả lời tôi, rốt cuộc là có, hay là không có?” Ánh mắt còn thật sự chăm chú giống như một học sinh, cũng chỉ thiếu không có lấy bút ghi chép.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, không hện mà cùng gật gật đầu.

“Đều phải làm chút đồ ăn gì đó?” Cô tò mò hỏi.

“Không nhất định, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần là đối phương thích ăn thì đều có thể.” Tiểu Ngọc đáp như vậy, một bên Tú Linh gật đầu như già tở phụ họa.

Dư Bội Ny nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trước kia mẹ bởi vì phải làm việc, cô đều phải tự mình chuẩn bị bữa ăn, nhưng đều là mẹ đã chuẩn bị xong từ trước đó, cô cũng chỉ là bỏ vào nồi cơm điện hâm nóng một chút, như vậy cũng tính là nấu cơm sao? Hơn nữa, Doãn Đường Tuyền thích ăn cái gì, cô hình như cũng rõ lắm.

“Tiểu thư, xin hỏi, cô là muốn làm cơm cho Doãn tiên sinh ăn sao?” Xem tiểu thư hôm nay tâm tình cũng không tệ, Tú Linh cố lấy dũng khí hỏi.

Đột nhiên bị nhìn thấu tâm sự, biểu tình của cô lập tức biến đổi, nhưng là nghĩ tới ba chữ “Muốn thay đổi”, cô nhin xuống phản ứng bản năng tự tôn, kiên trì gật gật đầu.

“Quá tuyệt vời, Doãn tiên sinh nhất định sẽ rất vui vẻ! Bạn trai tôi..... Ách, chồng tôi, anh ấy lần đầu tiên ăn đến đồ ăn tôi làm, vui vẻ giống như muốn bay lên, luôn nói muốn lấy tôi về nhà đó!” Tú Linh vui vẻ chia sẻ.

“Đồ ngọc, tiểu thư cùng Doãn tiên sinh sớm đã kết hôn.” Tiểu Ngọc vội cắt lời.

“Kết hôn càng cần sáng tạo nhiều điều bất ngờ vui vẻ nha, như vậy mới có thể làm cho hôn nhân vĩnh viễn mới mẻ.” Tú Linh tiếp tục nói.

Dư Bội Ny khó hiểu, “Người con trai sẽ thích bất ngờ sao?”

“Đương nhiên, người con trai mới yêu rất thích điều bất ngờ! Đừng nhìn bọn họ miệng không nói, trong lòng nhưng luôn nghĩ ghê gớm, không tin tôi nói, tiểu thư thử qua một lần sẽ biết!”

“Vây..... Chúng ta hiện tại bắt đầu được không?” Cô đương liền xắn hai ống tay áo tại chỗ, nóng lòng muốn thử.

“Tiểu thư muốn làm đồ ăn gì?” Tiểu Ngọc hỏi.

“.....” Không biết.

“Đồ ăn thường ngày của người Trung Quốc, Doãn tiên sinh thích nhất.” Tú Linh lập tức đưa ra chủ ý.

“Được, liền làm vài món ăn thường ngày đi!” Cô cười đáp.

“Nhưng là, tiểu thư muốn nấu cơm sao?” Tiểu Ngọc hỏi.

“.....” Không vấn đề. “Bằng không, hai người hiện tại dạy tôi thì tốt rồi, tôi cam đoan sẽ học được rất nhanh.” Cô toàn bộ rất tin tưởng vào năng lực học tập phi thường của chính mình.

“Được.” Tú Linh gật đầu.

“Không được –” Tiểu Ngọc bác bỏ.

“Vì sao không được?” Dư Bội Ny cùng Tú Linh trầm miệng một lời hỏi.

“Tiểu thư, không phải tôi muốn hoài nghi năng lực học tập của cô, nhưng nửa năm qua, cô có cầm dao thái rau qua hoặc nấu cơm sao?” Tiểu Ngọc nhin không được hỏi.

Cô lắc đầu, “Không có.” Phải nói, từ sau khi cô trở lại Dư gia, vẫn là cuộc sống trà đến tận tay, cơm đến tận miệng.

“Hãy nghe tôi nói, tài nấu nướng không thể mở lớp học nhanh chóng được, huống chi cô là vì người quan trọng mà xuống bếp, nhất định phải vừa ra tay đã khiến cho người ấy kinh ngạc không thôi, nếu không, thà rằng đi mua, tránh cho biến khéo thành vụng. Bạn trai đầu tiên của tôi chính là bởi vì ghét bỏ khả năng

nấu ăn của tôi, gặp gỡ không đến một tháng liền đã tôi, sau đó còn đem tình yêu của tôi xuyên tạc thành tôi có ý đồ mưu sát anh ta. Làm ơn, tôi khi đó vừa học được nấu cơm, đường với muối phân biệt cũng không rõ ràng lắm cũng là chuyện thường tình, không nghĩ tới anh ta lại trực tiếp phàn tôi tử hình.”

Tú Linh liếc mạng lác đầu, “Thực không có nhân tính.....”

Nói như vậy, vạn nhất tài nấu ăn của cô sau một ngày không có biện pháp làm cho anh thấy kinh diễm, không phải một ngày không thể tạo ra bất ngờ? Như vậy sao được, không chạy nhanh chóng nắm chắc thời gian, ai biết bánh ngọt dâu tây có thể đột nhiên mất đi hiệu lực hay không?

“Tôi nên làm cái gì bây giờ? Chiều theo lời cô nói như vậy, hôm nay không phải sẽ không thể tạo ra bất ngờ?”

“Vẫn là có thể, nhưng mà, chúng ta phải thay đổi phương pháp, tôi cùng Tú Linh đến giúp tiểu thư chuẩn bị sắp xếp.”

Đôi mắt đẹp lộ ra vẻ khó hiểu, “Tôi đây phải làm cái gì?”

“Làm chuyện sở trường nhất của cô vợ nhỏ — trang điểm cho mình thực xinh đẹp, mang theo cơm trưa đến công ty bởi Doãn tiên sinh cùng nhau ăn, có người vợ thân yêu cùng đồ ăn nóng hổi, khẳng định có thể khiến cho Doãn tiên sinh tinh thần phấn chấn.” Tiểu Ngọc làm động tác đưa ra một chiêu mới.

Dư Bội Ny bị Tiểu Ngọc chọc cười ha ha.

Ngẫm lại cũng đúng, mỗi người đều có sở trường cùng việc không phải sở trường, thay vì trang điểm, không bằng nắm chắc sở trường của mình. Trước kia cô khẳng định nghe không vào những lời này, không nên đem bản thân bị đụng đến đâu đây cục u mới nhận ra, nhưng mà, nếu đều nói muốn thay đổi, học được cách nghe ý kiến của người khác cũng là rất quan trọng.

Cho nên, Dư Bội Ny quyết định làm theo đề nghị của Tiểu Ngọc, xoay người lên lầu trang điểm, sau đó đem việc nấu cơm này giao cho hai người chuyên nghiệp đến chuẩn bị.

Cô vừa rời đi, Tú Linh vốn trời sinh tính lãng mạn vội vàng nói: “Tiểu thư hôm nay thoát nhìn tâm tình tốt lắm, không ngờ còn nở nụ cười, cô nhìn thấy không? Cô ấy khi cười rõ lên quá xinh đẹp, tôi cảm thấy cô ấy thật sự phải cười nhiều một chút, cam đoan mê chết Doãn tiên sinh! Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Cô ấy gần đây vì sao cũng không thấy bão nổi? Chẳng lẽ là tai nạn xe cộ phá hư đầu óc sao?”

Tiểu Ngọc thật muốn bóp chết con quỷ Tú Linh này, “Hừ! Cô ngu ngốc rồi sao? Tôi xem cô mới bị đụng phá hư đầu óc, chẳng lẽ cô hy vọng tiểu thư mỗi ngày đều hung hăng, lại tiếp tục ba bữa cơm đem người treo lên mà đánh sao? Nhanh chút bắt tay vào làm, nếu không trong thời gian này làm cho tiểu thư vừa lòng về đồ ăn, cô chờ tiểu thư trở mặt với cô đi.”

“Được rồi được rồi.” Tú Linh le lưỡi nhanh chóng bắt tay vào chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Có điều, hôm nay tiểu thư so với trong ấn tượng của mình thật sự không giống với ai, trước kia luôn cảm thấy cô lạnh như băng, sinh ra bộ dáng chó tới gần, không nghĩ tới cô hôm nay thân thiết như vậy, nhưng lại nguyện ý nghe bọn họ nói chuyện, thật hy vọng tiểu thư vẫn có thể bảo trì như vậy. Tiểu Ngọc từ nội tâm âm thầm cầu nguyện.

Thay bộ âu phục xuân hạ in hoa mới nhất, trang điểm thêm chút son phấn, gần tới giờ đi, cô mang theo cơm trưa Tiểu Ngọc cùng Tú Linh chuẩn bị tốt, lòng tràn đầy vui mừng đi tới tập đoàn Hải Nhĩ.

“Phải dịu dàng, phải dịu dàng, phải dịu dàng.....”

Dọc theo đường đi không biết ở trong lòng lẩm nhẩm mất trăm lần, trước khi xuống xe, Dư Bội Ny mang gương ra trang điểm lại, lại xác nhận chính mình trang điểm phù hợp, sau khi kéo ra vẻ tươi cười thực hoàn mỹ, cô mở cửa xe, cầm lên đồ vật làm anh kinh hỉ* (kinh ngạc & vui mừng), tao nhã tiêu sái tiến vào cao ốc tổng bộ tập đoàn Hải Nhĩ.

Bởi vì hoàn toàn là nhất thời nảy lòng tham, cô chỉ hy vọng hết thấy thuận lợi.

“Chào cô, tôi muốn tìm Doãn phó tổng.” Thu lại khẩu khí hung hăng trước kia, Dư Bội Ny lễ phép nói.

“Có hẹn trước sao?” Nhân viên lễ tân trưng lên vẻ mặt như mẹ kế, lạnh giọng hỏi.

“Thật có lỗi, không có.” Nếu hẹn trước sẽ không còn ngạc nhiên.

Nhân viên lễ tân tức giận liếc mắt xem thường, “Không có hẹn trước làm sao gặp Doãn phó tổng? Anh ấy cũng không phải nhân nhân không có việc gì làm. Làm phiền cô lần sau nếu không hẹn trước thì đừng đến đây, đi thông thả, không tiễn.”

Nhân viên lễ tân không chút nào che giấu phiền chán thở ra một hơi, tùy tay cầm lấy dưa, bắt đầu dưa móng tay, miệng không quên nói thêm vài câu, “Phụ nữ ngu xuẩn từ nơi nào đến, trang điểm xinh đẹp, cho rằng tùy tiện tiện là có thể gặp phó tổng của chúng ta, chắc, ngây thơ! Nghĩ đến mình là ai vậy? Chờ đến khi cha cô kêu Dư Phú Cảnh rồi nói sau!” Nhân viên lễ tân liếc mắt sang tạp chí tài chính một cái, nhân vật trong trang bìa đúng là Doãn Đường Tuyền. “Ai, nếu tôi có một người cha nhiều tiền, lúc đó gả cho phó tổng chắc chắn là tôi.” Cô nói giọng tiếc hận.

Dư Bội Ny tươi cười ngọt ngào trên mặt bắt đầu dần dần bong ra từng mảng.....

Giải cho một nhân viên lễ tân không coi ai ra gì! Thân là đại diện cho bộ mặt của công ty, lại dùng thái độ tệ như vậy đối đãi với khách, may mắn hôm nay người đến là cô, nếu đổi lại những người khác thì sao? Mọi người chẳng phải bởi vậy đối với tập đoàn Hải Nhĩ sinh ra ấn tượng cực kém sao?

Dám bùng lên vẻ mặt mẹ kế có phải hay không? Nếu như là trước kia, Dư Bội Ny khẳng định không nói hai lời, trước tặng cô ta một cái bạt tai, làm cho cô ta nhớ tới hiện tại là thời gian đi làm, lại làm cho cái đầu ngu xuẩn kia làm rõ ràng ai mới là lão đại.

Coi như cô ta gặp may mắn, bởi vì nỗ lực thực hiện chính sách ôn nhu, cô ngọn núi lửa này tại đây hôm nay không nghĩ lại bùng nổ, tạm thời tha cô ta một mạng.

Đừng nóng giận, đừng nóng giận, nếu cô tức giận liền thua. Dư Bội Ny hít sâu một hơi, cố gắng đem ngực đang sắp phun hỏa kia không chế lại.

Cúi đầu nhìn nhìn ngạc nhiên trong tay..... Đầu đã xách đến đây, cũng không thể lại xách trở về chứ?

“Này cô, nếu không tiện, tôi sẽ không gặp Doãn phó tổng, vậy có thể nhờ cô đem đồ vật này đưa đến văn phòng anh ấy hay không? Bên trong là cơm trưa, làm phiền cô nhân lúc còn nóng đưa đến tay anh ấy.” Dư Bội Ny lui mà cầu tiếp tục nói.

Đầu tiên là một cái liếc mắt, tiếp theo theo trong lỗ mũi bài trừ hừ lạnh, “Có dùng hay không vậy, phó tổng của chúng ta không thu loại lễ vật không rõ lai lịch này, phụ nữ phiền phức các người cũng không thể buông tha phó tổng phải không? Người ta cũng, đã, kết, hôn..”

Oanh một tiếng, ngọn lửa yên lặng lâu ngày giờ đã đốt cháy thành hừng hực đại hỏa! Cô đương nhiên biết anh kết hôn, bởi vì, cô, là vợ của anh!

Nhân viên lễ tân thái độ ác liệt đánh thức Dư Bội Ny nóng tính, phịch một tiếng nổ, cô cầm hộp đồ ăn trong tay đập thật mạnh xuống quầy –

“Thực ngại quá, người phụ nữ ngu xuẩn như tôi muốn trang điểm xinh đẹp này, chính là Doãn phó tổng phu nhân, hiện tại hai chọn một, xem cô muốn tự hạ thấp địa vị mà gọi điện thoại đến văn phòng phó tổng thông báo, hay là muốn vận động tập thể hình giúp tôi đem cơm hộp đưa lên đi. Còn nữa, không muốn bị đuổi việc, hãy thu lại bộ dáng ngu xuẩn trộn mắt há hốc mồm kia của cô đi!”

Không hổ là nữ vương, sau khi bùng lên đáng vẻ cả vú lấp miệng em, chỉ thấy nguyên bản nhân viên lễ tân vốn không coi ai ra gì nhất thời sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, thật lâu nói không ra lời.

Đáng giận, thế nào cũng phải đem cô chọc giận mới thôi, đã nói cô đang nỗ lực thực hiện chính sách dịu dàng, còn muốn bức cô như vậy.

Dư Bội Ny một tay chống nạnh, tay kia thì không ngừng hướng khuôn mặt vì tức giận mà phát hỏa quặt mạnh.

“Bội Ny?”

Tiếng nói trầm thấp quen thuộc bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Dư Bội Ny cả người giống như bị điểm huyết, cánh tay đang giơ lên bỗng lại cứ ở không trung như vậy ước chừng hai giây, đến giây thứ ba, cô vội vàng hạ cánh tay xuống, nhanh chóng hít sâu hai cái thu thập bộ dạng gương nanh múa vuốt của mình, sờ sờ tóc lại vuốt vuốt vài nếp nhăn trên bộ âu phục, đồng thời xoay người giơ lên một chút nét cười tao nhã, ung dung chờ đợi người tới, nhưng giấu ở dưới vẻ tươi cười là đang trong nháy mắt oán thầm –

Hôm nay quá trùng hợp! Anh làm sao có thể đúng lúc cô vừa nổi bão mà xuất hiện? Cũng không biết anh xuất hiện đã bao lâu, có phải đã nhìn thấy bộ dáng vừa mới mắng chửi người của cô hay không? Xong rồi xong rồi, a di đà phật, Bồ Tát phù hộ.....

Doãn Đường Tuyền vừa tham dự hội nghị trở về, đối với việc gặp được vợ mình ở tổng bộ Hải Nhĩ, cảm thấy vạn phần ngoài ý muốn.

Trương Đại Vệ theo đuôi ở phía sau vội vàng kinh hô, “Phó tổng..... Là nữ vương giá lâm, mau, mau tiếp giá!” (^____^)

Tiếp giá? Tiếp cái đầu người! Doãn Đường Tuyền tức giận liếc mắt Trương Đại Vệ đang khoa trương quá mức một cái, không nhanh không chậm đi đến trước mặt Dư Bội Ny.

“Tại sao lại đến đây?” Anh liếc nhìn cô một cái, “Mặt làm sao lại hồng như vậy?” Anh sờ sờ gò má cô.

Đương nhiên là vì tức giận nha! Ngăn chặn mình thoát ra xúc động, giống như sợi tơ nhỏ bé nhìn về phía bộ dáng anh tuấn ung dung của anh, khuôn mặt so với hình tượng bão nổi vừa rồi hoàn toàn bất đồng ngọt ngào mỉm cười, thẹn thùng nửa cúi mặt hỏi: “Anh làm sao có thể từ bên ngoài tiến vào? Em nghĩ anh đang ở văn phòng.”

“Đi ra ngoài họp vừa trở về.” Ánh mắt anh đảo qua mái tóc xoắn dài tỏa sáng, khuôn mặt xinh đẹp không che vào đầu được, còn có trên người còn mặc âu phục in hoa thu hút mọi ánh mắt kia, hiển nhiên cách ăn mặc trang điểm kia cho thấy cô là vừa mới xuất hiện. “Tìm anh có chuyện gì?”

Cô cắn cắn môi, “Ừm..... Vừa vặn có rảnh. Anh còn chưa có ăn cơm trưa đi? Em mang theo cơm trưa từ nhà đến, thêm nữa nếu có thể, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Ánh mắt mở to, lộ ra tha thiết chờ đợi.

“Đại Vệ, buổi chiều hội nghị khi nào thì bắt đầu?”

“Bởi vì tổng giám đốc tạm thời thay đổi chủ ý, quyết định tham gia dự thính, hội nghị bắt đầu lúc một giờ, cũng chính là nửa giờ sau.”

Oa a, nửa giờ sau phải họp, tại sao lại không khéo như vậy! Đây cỗi lòng chờ mong nháy mắt thu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng theo đó suy sụp xuống dưới.....

“Người cũng đã đến, vậy đi tới trong văn phòng của anh ngồi từ từ ăn.”

Cô một mình ở trong văn phòng anh ăn cơm, so với ăn cơm tại nhà, có gì khác nhau? Còn không đều là một sao?

“Mặc kệ mặc kệ, em muốn anh ăn cùng em!” Nhưng loại lời nói bốc đồng này cô không thể nói, cũng không nên, đành phải an ủi chính mình, không quan hệ, còn nhiều thời gian.

Cô giữ vững tinh thần, xách lên hộp đồ ăn đặt trên quầy lễ tân, giao vào tay Doãn Đường Tuyền, ôn nhu dặn dò, “Nếu như vậy, em sẽ không quấy rầy anh. Đồng sự của anh hẳn là cũng còn chưa có ăn cơm đúng không? Vừa vặn em chuẩn bị hai phần cơm hộp, hai người mau lấy đi lên ăn, tuy rằng chỉ có nửa giờ, ít nhiều cũng nên nếm qua một chút”

“Vậy còn em?”

“Chú Trần ở bên ngoài chờ em, hôm nay không đi lên rồi, lần sau lại đến thăm văn phòng của anh. Mau lên đi, phải nhân lúc còn nóng mà ăn nha!” Cô cười meo meo vẫy vẫy tay với anh, không quên chỉ chỉ đồng hồ,

dần dò anh nắm chắc thời gian, đồng thời xoay người rời đi, làn váy giờ lên một vòng cuộn sóng xinh đẹp, Dư Bội Ny ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chân thành đi ra tòa cao ốc tổng bộ.

Doãn Đường Tuyền trừng mắt cảnh cáo nhìn Trương Đại Vệ một cái, không tiếng động đe dọa anh lập tức thu hồi cái mặt heo này, bằng không.....

Bằng không anh muốn thế nào? Khoét ra ánh mắt của hắn ta, nghiêm trị thật nặng cặp mắt mê đắm kia dừng ở trên người Dư Bội Ny sao?

Doãn Đường Tuyền bị ý niệm điên cuồng trong đầu chính mình dọa , bĩu môi, đi hướng thang máy phía trước, chuẩn bị trở lại văn phòng.

Khi tất cả mọi người rời đi, đại sảnh quy về một mảnh yên tĩnh, quây lể tân phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ –

Nữ nhân viên lễ tân ngã ngổ trên ghế, một bộ dạng giống như chỉ còn thoi thóp.

Ánh mắt của cô là mù rồi sao? Cư nhiên không nhận ra nữ nhân xinh đẹp kia chính là thiên kim tập đoàn Phú Cảnh, là phó tổng phu nhân, cô tại sao lại đem Dư tiểu thư trở thành fan nhảm chán bình thường mà xử lý, còn hung hăng nói cô là nữ nhân ngu xuẩn.

Nghe nói, đắc tội Dư Bội Ny, mộ đã mọc cỏ còn cao hơn mộ lão Cao*. Xong rồi, cô chết chắc rồi.....

(* ý chỉ Lão tử – người được mệnh danh là ông tổ của Đạo giáo)

Một phút sau, trong văn phòng phó tổng, hai phần cơm hộp giống nhau liền được bày lên trên bàn trước mặt Doãn Đường Tuyền cùng Trương Đại Vệ, Doãn Đường Tuyền cầm lấy chiếc đũa nhắc lên –

“Khoan đã, không được nhúc nhích!” Trương Đại Vệ quát bảo ngưng lại, cặp mắt không ngừng hướng về phía cơm hộp đông nhìn xem tây nhìn xem, cũng chỉ kém không lấy ngân châm thử độc. (^o^)

Anh giương mắt, không tiếng động liếc mắt xem xét Trương Đại Vệ.

“Tôi là sợ đồ ăn bị người hạ độc.” Trương Đại Vệ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Thân là bạn tốt kiêm trợ lý của Doãn Đường Tuyền, Trương Đại Vệ vẫn thực không xem trọng cuộc hôn nhân của anh cùng Dư Bội Ny , không từ mà biệt, chỉ riêng điểm kiêu căng tùy hứng của cô dâu mới này, sẽ đem người ta bức điên, tuy rằng cô đại biểu cho tập đoàn Phú Cảnh hùng mạnh hữu lực hậu thuẫn, nhưng nếu như bị cô gái này bức cho điên rồi, dù có hậu thuẫn lại có lợi ích gì, chỉ có thể là dè chết chính mình mà thôi.

Hơn nữa, không có việc gì lại tỏ ra ân cần chăm sóc, phi gian tức đạo* (Không phải gian xảo thì cũng là đạo chích...^^) , vợ chồng ” thủy hỏa bất dung ”* (Ý nói vợ chồng như nước với lửa) đột nhiên trình diễn một màn đưa cơm ấm áp, nguyên do trong đó, thật là làm người ta rất khó mà không cảm thấy nghi ngờ.

“Độc chết tên gia hỏa như anh thì tốt nhất!” Một phen thoát khỏi Trương Đại Vệ muốn ngăn cản, Doãn Đường Tuyền tự mình gấp một khối thịt đông lên đưa vào miệng.

Trương Đại Vệ nhìn Doãn Đường Tuyền ăn, không lý nào anh lại không ăn a, anh đơn giản cũng nhắc đũa lên theo.

“Không phải sợ có độc sao?” Ánh mắt tà nghệ liếc nhìn Trương Đại Vệ.

“Anh còn không sợ tôi sợ gì? Cái mạng rẻ cũng chỉ có một, ai muốn, ai cầm.” Ăn được vài miếng, dường như nhớ tới cái gì, Trương Đại Vệ ngừng đầu xem xét Doãn Đường Tuyền, “Bây giờ là anh em , thành thực khai rõ, anh cùng nữ vương quan hệ từ khi nào thì hòa hợp như vậy, cô ấy lại có thể tự thân đưa cơm trưa đến cho anh, còn biểu hiện ra bộ dáng hòa nhã một trăm phần trăm, điều này thật sự làm cho tôi cảm thấy thực rối loạn, cũng rất khó tin tưởng, đại mỹ nữ kia mới vừa rồi là dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, lại chính là cô nàng hung hăng ngày đầu tiên sau tân hôn đem cái trán của anh đánh thành một cái bao lớn sao.”

Cô nàng hung hăng?! Anh không cho rằng Dư Bội Ny sẽ thích cách xưng hô đó, anh nghe qua cũng hiểu được không hề thoải mái, anh không nghĩ muốn có người gọi cô như vậy, cho dù người kia là bạn tốt kiêm trợ lý của anh.

“Cô ấy gần nhất vẫn đều như vậy, sớm đã không phải Dư Bội Ný trong tưởng tượng của anh rồi.” Vân đạm phong khinh miệng, “Cho nên, đừng nói cô ấy là cô gái hung hăng, bởi vì anh còn đang ăn cơm trưa cô ấy mang đến đây!”

“Gi?!” Trương Đại Vệ ghen hòng nhìn trần trời. A hiện tại là đang diễn biến thế nào vậy? Màn kịch người đàn ông mẫu mực yêu thương vợ đây sao?

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ — rõ ràng vốn không có tuyết hồng rơi nha, tại sao thói đời cũng đều thay đổi? Có lẽ, về sau kẻ sát nhân cũng không thể xưng là kẻ sát nhân rồi. Trương Đại Vệ nghĩ thầm liền nhin không được lác đầu.

Đợi chút, anh không có nghe sai chứ? ‘Vẫn đều.....’ Mặt sau hẳn là phải lộ vẻ hung tàn, bạo ngược ...v...v.. mới đúng, làm sao có thể là ôn nhu cùng địa dằng, này, điều này thực sự rất không ổn đi?

Mặc kệ Trương Đại Vệ đang kinh ngạc, Doãn Đường Tuyền tiếp tục ăn cơm trưa.

“Thật là kì quái, một người vốn bạo lực, một nữ vương cao cao tại thượng, anh rốt cuộc dùng phương pháp gì thu phục được ? Sẽ không phải vào ban đêm vì nước hy sinh thân mình, lấy lòng được nữ vương chứ?” Trương Đại Vệ cao thấp đánh giá Doãn Đường Tuyền, ánh mắt không phải không có đồng tình. “Khó trách anh gần đây thoát nhìn có điểm gầy yếu.....” [=)))]

Doãn Đường Tuyền phóng tới ánh mắt lạnh lùng , “Diễn xong rồi phải không? Tôi cầu xin anh, trong đầu suy nghĩ có thể có ích một chút được không?”

“Tôi chỉ là lớn mật giả thiết, không có tang chứng vật chứng đâu.”

“Nếu anh có thể đem tâm lực như vậy đặt lên công việc, cuối năm nay tôi lấy danh nghĩa cá nhân thêm vào bonus cho anh.”

“Chính anh nói nha! Nuốt lời là con chó nhỏ.”

“Quan trọng là anh cần phải làm được.”

“Tôi đương nhiên.....”

Doãn Đường Tuyền nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: “Hợp.”

“Có lắm hay không, thời gian trôi nhanh như vậy, cơm mới ăn mấy miếng” Thực khó được ăn đến đồ ăn mỹ vị như vậy, Trương Đại Vệ nhin không được ăn thêm hai miếng, sau đó mới nhanh chóng đuổi theo Doãn Đường Tuyền.

Trên đường đi tới phòng họp , Doãn Đường Tuyền không chỉ một lần ở trong lòng suy nghĩ, đúng vậy, vì sao cô gần đây lại trở nên ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, lại vừa biết làm nũng?

Anh muốn biết nguyên nhân hơn bất kỳ ai khác.

Chuyển biến không phải không tốt, dù sao, không ai nguyện ý nhìn bà xã của mình cả ngày hung hăng kiêu ngạo đem người khác dẫm nát dưới lòng bàn chân, chính là, anh không thể lý giải, vì sao cô đột nhiên chuyển biến lớn như vậy, rốt cuộc là cái gì đã làm cô thay đổi?

Đúng rồi, vừa mới trước khi anh xuất hiện, cô đang cùng nhân viên lễ tân nói chuyện sao? Vì sao sắc mặt nhân viên lễ tân giống như trắng bệch, mà Dư Bội Ný lại như là bị chọc giận, tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng.

Chẳng lẽ là nhân viên lễ tân đắc tội cô, thế nên cô mới nổi đóa?

Hẳn là khả năng không lớn, cô gần đây tính tình thu lại không ít, hơn nữa, nếu thật là nổi giận, vì sao có biện pháp chỉ vừa xoay người lại đã là vẻ mặt cười meo meo?

Cô hiện tại nhất định rất thất vọng, lòng tràn đầy vui mừng chạy tới tìm anh ăn cơm, kết quả cơm chưa ăn được, người lại phải lên xe về nhà.....

Nên nói như thế nào đây? Nhìn khuôn mặt vốn dĩ đang tràn ngập vui sướng, đột nhiên trở thành ảm đạm, tim của anh, giống như cũng bị níu chặt theo, có chút đau, còn có chút áy náy.

Yêu là cái gì? Đối với anh mà nói là điều rất mơ hồ, cũng không biết nên nghiền ngẫm như thế nào, nhưng hẳn là cũng bao hàm loại tư vị thương nhớ không bỏ xuống được phải chăng?

Đợi chút — không bỏ xuống được? Thương nhớ? Yêu? Ở từ điển trong cuộc đời của anh từ khi nào thì có những chữ này? Hơn nữa, vẫn là vì Dư Bội Ny?! Không, như vậy rất.....

“Ai, phó tổng, anh muốn đi đâu? Bên kia là hướng thang máy, phòng họp ở trong này.” Trương Đại Vệ vội vàng gọi người nào đó ở phía trước không biết đang suy nghĩ ngơ ngẩn cái gì, lại quên cả đường rẽ.

Doãn Đường Tuyền nhanh chóng phục hồi tinh thần lại —shit! Lại suy nghĩ lung tung, anh gần đây tại sao luôn bởi vì Dư Bội Ny mà liên tục không chú ý như vậy?

Bưng lên chiếc bài mặt lạnh, Doãn Đường Tuyền bình thần ung dung tiêu sái quay lại, một bên Trương Đại Vệ nhìn thấu ngụ ý trang của anh, nhin không được đứng tại chỗ bật cười.“Phòng, hội, nghị.” Anh còn cố ý chỉ chỉ biển tên, nhắc nhở người nào đó.

Doãn Đường Tuyền không nói hai lời, lập tức quăng một đạo ánh mắt sắc bén như muốn giết người, ngăn cản Trương Đại Vệ đang cười nhạo.

Trương Đại Vệ nháy mắt cầm thanh, trong lòng thầm oán, lại tới nữa, luôn dùng chiêu này đối phó anh, thực không sáng ý, nhìn phó tổng ngẩn ngơ như vậy, anh trêu chọc một chút không được sao?

7. Chương 7

Dư Bội Ny nâng quai hàm, đôi mắt không ngừng chiếu theo Doãn Đường Tuyền, nhớ lại, rõ ràng hiện lên trong óc —

Có chuyện tình, cho tới bây giờ hồi tưởng lại, cô vẫn tràn ngập tự trách cùng hối hận.

Còn nhớ rõ mỗi lần tranh chấp qua đi, cô đều tức giận đem mình nhốt tại trong phòng không chịu ăn cơm, Đường Tuyền vẫn không quên nhắc nhở người hầu giúp cô lưu một phần cơm, chờ cô hết giận, đói bụng, không đến mức không này nọ lột dạ.

Từ khi trở thành vợ anh cho tới nay, Đường Tuyền một bữa cơm cũng không để cho cô phải đói bụng, mặc dù không phải anh tự tay làm, nhưng luôn luôn do anh dặn dò.

Người ngoài có lẽ sẽ nói, kiếm ăn, đối kẻ có tiền mà nói chẳng qua là không đáng kể, có gì ngạc nhiên? Nhưng, hạt cơm cứng rắn hay không chẳng phải do chính mình nấu thành thực sao? Nếu không lo liệu, đồ ăn sẽ có từ trên trời rơi xuống sao?

Anh đối đãi tốt với cô, cho dù hôn nhân của bọn họ được thiết lập dựa trên cơ sở lợi ích của hai bên, anh lại không quên chiều chuộng tới cô.

Anh là một người như vậy, có thể cô cũng, thật muốn luận về lạnh lùng vô tình, cam đoan cô vượt xa dẫn đầu.

Nhớ rõ anh đến Thượng Hải đi công tác liên nhiệm dịch cảm mạo, sau khi trở về, cô chẳng những không chăm sóc anh, còn cố ý khiêu khích ngại anh ho khan ầm ỹ, không cho phép anh trở về phòng ngủ, đáng thương Đường Tuyền ngay tại công tác bận rộn cùng virus song song xâm nhập, ước chừng bị bệnh tới hơn hai tuần lễ, ngay cả giọng nói cũng khàn đặc.

Đối mặt cô từ đầu tới cuối đều lạnh lùng vô tình không đếm xỉa đến, anh một câu đều không có chỉ trích cô, sau khi ly hôn nhớ đến, việc này càng khiến cho Dư Bội Ny hối hận.

Nói trắng ra, yêu kỳ thực rất đơn giản, cho dù chính là khi ốm đau, đưa cho đối phương một ly nước ấm, ý nghĩa đều hơn xa so với việc tặng đối phương kim cương châu báu.

Ly nước ấm có thể cho anh uống thuốc, có thể làm cho bệnh tình của anh thuyên giảm, kim cương châu báu chỉ có thể là làm đẹp, thậm chí là trói buộc.

Mà đồng dạng, thương tổn cũng rất đơn giản, thờ ơ lạnh nhạt liền dư thừa.

Trở lại như vậy thì không, bởi vì đã phải trải qua một lần, Dư Bội Ny biết rất nhiều chuyện sắp phát sinh, cô có lẽ không thể nắm trong tay việc sự tình phát sinh hay không, nhưng cô có thể cố gắng thay đổi kết cục, biết anh sẽ sinh bệnh, điều cô có thể làm chính là đem hết toàn lực chăm sóc anh.

Nhìn xem đồng hồ trên tường, mười giờ hơn, chuyến bay hẳn là đã thuận lợi đến Đài Loan, xấp xỉ khoảng một giờ sau, anh sẽ về nhà.

Mặc dù biết rõ như thế, Dư Bội Ny ngồi ở trong phòng khách, vẫn không yên lòng ẩn điều khiển từ xa, cả đầu hình ảnh đều là Doãn Đường Tuyền, nếu tận mắt nhìn thấy anh xuất hiện, mới có thể yên tâm.

Nếu kết hôn ngày đó có người nói với cô, cô sẽ yêu thương Doãn Đường Tuyền, đánh chết cô cũng không tin tưởng! Nhưng, yêu hay không yêu không phải bọn họ phạm phu tục tử định đoạt, đối với khoảng thời gian vừa trôi qua, nếu nghĩ không thương cũng thực khó.

Không biết là lần thứ mấy nhìn về phía đồng hồ trên tường, cô dụi dụi đôi mắt đã hơi cay, đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ của xe, cô vội vàng đứng dậy thay giày, nhanh chóng đi ra cửa lớn.

Doãn Đường Tuyền cất xe, mang theo hành lý đang muốn vào nhà, khi thấy bóng dáng đứng trước cửa, anh ngây ngẩn cả người –

“Em đứng ở chỗ này làm cái gì? Đã trễ thế này, vì sao còn chưa ngủ?” Anh hoàn toàn không nhận thấy được lời nói của mình đối với cô đều biểu lộ quan tâm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, có thể là vì đã bị cảm, cô phát hiện lần này đi công tác trở về, trên mặt anh rõ ràng nhìn ra được mệt mỏi, nghe, giọng nói đều đã không giống bình thường.

Sờ sờ cổ họng của anh, “Giọng nói của anh rất lạ, có phải bị cảm rồi hay không?”

“Có sao? Chính là đầu cảm thấy choáng váng, anh nghĩ bởi vì quá mệt mỏi, muốn đi ngủ.” Anh không mấy lưu tâm nói, giây tiếp theo, cổ họng một trận ngứa, anh liền ho vài tiếng.

“Rõ ràng đã bị cảm. Mau vào, đi tắm nước ấm một chút, uống thuốc, sau đó nghỉ ngơi cho tốt, bằng không ngày mai trở nên càng nghiêm trọng thì nguy rồi!” Cô như một con gà mái nóng lòng bảo hộ con gà con, lôi kéo anh thẳng tắp đi lên lầu.

“Em đang đợi anh?”

“Không đợi anh trở về làm sao khóa cửa? Vạn nhất có người xấu xông tới, vậy thì rất nguy hiểm.” Giọng nói mang vẻ nũng nịu cố ý nói giống như thật.

Bỗng nhiên cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Anh không biết, việc khóa cửa trong biệt thự, khi nào thì đến phiên vị nữ vương như cô phụ trách? Chẳng lẽ người hầu ở đây đều phé đi sao? Nhưng mà nếu cô không thừa nhận, anh cũng không muốn nói thẳng, yên lặng nhếch nhếch khóe môi.

Anh không nghĩ tới cô sẽ vì anh mà chờ ở cửa –

Tốt, căn cứ cách nói của cô, cô không phải đang đợi cửa, cô chính là chờ khóa cửa, nhưng khi nháy mắt anh nhìn đến cô một thân quần áo đơn bạc đứng ở cửa, cổ họng tự nhiên một lần kích động co rút, lo lắng, giống như là khối trắng mờ mịt trên canh nóng, không ngừng ở trong lòng anh lượn lờ thẳng thức.....

Là cảm động. Anh rõ ràng chưa bao giờ là người biết đến tình cảm như vậy, nhưng lại bởi vì thấy cô mà cảm thấy xúc động.

Đột nhiên cảm thấy, thì ra kết hôn cũng rất tốt, nửa đêm về nhà, ít nhất có một người con gái đang chờ anh, đối với anh hẳn là ân cần.

Cứ việc để cô không thừa nhận.

Đầu tiên là giục anh đi tắm rửa, sau đó bưng tới nước nóng cùng thuốc trị cảm, anh cảm thấy ngạc nhiên, cô lại kiên trì bắt anh thế nào cũng phải uống thuốc xong, mới có thể lên giường nghỉ ngơi.

“Có lẽ ngủ một giấc tỉnh lại thì tốt rồi.”

Cô biết sẽ bệnh, nhưng cũng không thể nói cô chính là biết anh sẽ sinh bệnh, miễn cho anh nghĩ cô là bệnh thần kinh. Cô lười cùng anh tốn nhiều lời lẽ, dám đem thuốc nhét vào miệng anh –

Anh bị bắt uống xong thuốc.

Nằm trên giường, cô còn không quên dặn dò, “Không thoải mái phải nói với em nha!”

“Em hôm nay làm sao vậy?” Thời gian này cô làm mỗi chuyện, đều vượt xa phạm vi anh có thể lý giải.

“Cảm thấy em quá nhiều lời?”

“Không phải..... Đường như em có vẻ cảm thấy anh sẽ sinh bệnh nặng, kỳ thật cũng chỉ là cảm mạo nhỏ mà thôi.”

“Phi phi phi, miệng quạ đen, sinh bệnh nặng cái gì, không được nói lung tung! Cho dù chính là cảm mạo nhỏ, cũng phải chăm sóc thật tốt, xem thường virus trên người sẽ bị trừng phạt, biết không? Ngủ ngon.” Tắt đèn, cô ôm lấy tay Doãn Đường Tuyền, “Như vậy anh vừa động, em sẽ biết.”

Được được được, cô vui vẻ là tốt rồi.

Rạng sáng 4 giờ, anh quả nhiên không thoải mái, có thể là bởi vì cảm mạo khiến cho dạ dày không khỏe, chạy đến toilet ới ra hai lần.

Cô vừa tỉnh lại, khẩn trương theo đi vào. “Đường Tuyền, anh có khỏe không?” Cô lo lắng xoa xoa lưng cho anh, xoa bóp cổ của anh, muốn làm cho anh dễ chịu một chút.

Anh gật gật đầu, mặc dù sắc mặt đã khó coi tới đời mạng.

Tim thực đau, thật sự rất đau, hy vọng những khó chịu này có thể truyền đến chính cô gánh chịu! Dư Bội Ny vô cùng khổ sở.

Giăng co qua nhiều giờ, sắc trời đã sáng.....

“Có đói bụng không? Em đi làm điểm tâm cho anh ăn.”

Anh giữ chặt cô lại, “Không cần, thời gian còn sớm, anh nghĩ trở lại giường nằm một chút.” Mới năm , sáu giờ sáng, lại là cuối tuần, nhóm người hầu đều đang nghỉ ngơi, không nhất thiết phiền toái mọi người.

“Được, anh ngoan ngoãn nằm, em ai cũng không kêu, em tự mình đi giúp anh làm điểm tâm, anh chờ em một chút, không cho phép xuống giường nha!” Cô vỗ vỗ tay anh, giống như dỗ một đứa trẻ, nói xong, cô rời khỏi phòng đi xuống lầu.

Sơn trần hải vị cô đều không có biện pháp làm, hơn nữa, Đường Tuyền hiện tại cũng ăn không vô mấy thứ này, trong tủ lạnh còn có cơm thừa tối hôm qua, hầm chút cháo cho anh ăn, hẳn là không khó.

Leng keng leng keng một trận hỗn loạn, Dư Bội Ny tìm được một cái nồi nhỏ, lấy chút cơm thừa, thêm chút nước, để trong lò hâm nóng lên.

Đúng rồi, nhớ rõ mới trước đây sinh bệnh, khi xem mẹ nấu cháo, còn có thể thỉnh thoảng khuấy trộn, nói là có thể tránh cho cơm thành cháy dính xuống nồi, Dư Bội Ny cũng chậm chậm khuấy lên.

Doãn Đường Tuyền nằm ở trên giường, lại thủy chung cảm thấy lo lắng, vợ của anh sống an nhàn sung sướng, mười ngón không dính tới nước, vạn nhất đem phòng bếp thiêu rụi liền thăm, nếu không cần thận làm chính mình bị thương, càng nghiêm trọng.

Bất chấp cô luôn dặn dò, anh vẫn là quyết định xuống lầu nhìn xem.

Quả nhiên, Dư Bội Ny tại phòng bếp, cầm thìa trên tay, đứng cách bếp lò thật xa, nghiêng thân mình về phía trước, dùng một loại dáng vẻ rất không phù hợp, đem thìa vươn đến cháo trong nồi quấy, vừa nhìn cũng biết người này là nữ vương, đúng chuẩn mực của một người luôn xa nhà bếp.

Nhưng là cô lại rất nghiêm túc, như vậy không lúc nào không chuyên tâm ở trong nồi cháo kia, thấy một màn như vậy, Doãn Đường Tuyền trong ngực dường như lập tức bị thứ gì nhồi vào, lại phồng lên lại vừa căng ra.

Cô múc một thìa nhỏ, thổi liên tiếp muốn thử xem hương vị, không dự đoán được lại nóng như vậy, kinh hô vội vàng le lưỡi, còn không ngừng nói thầm, “Tại sao lại nóng như thế..... Nếu vậy hẳn là cũng tốt lắm rồi chẳng?”

Doãn Đường Tuyền bị giọng nói vô tội kia chọc đến một hồi mỉm cười.

Tắt lò lửa, thấy cô ngay cả khăn lau cũng không lấy, sẽ dùng bàn tay chạm vào nồi, Doãn Đường Tuyền gấp đến độ vội vàng lên tiếng ngăn lại –

“Khoan đã, đừng chạm vào!”

Cô quay đầu, vẻ mặt kinh ngạc, “Anh tại sao lại xuống dưới, không phải nói anh ngoan ngoãn nằm nghỉ sao?”

May mắn anh không có, bằng không, sẽ có cô gái ngốc bị bỏng nồi nước nóng đến nước mắt tràn mi.

Doãn Đường Tuyền tiến lên, mang tới khăn lau, bao chặt hai tai nồi. “Đem cái đệm kia lấy lại đây.”

Đợi sau khi cô lấy lót đệm trải lên cái bàn tròn nhóm người hầu vẫn thường ăn cơm, anh mới đem nồi đặt lên.

Cháo hoa, đầy một nồi đều là cháo hoa. Nói thực ra, Dư Bội Ny tuyệt không thích, bởi vì không có hương vị gì, nhưng bệnh nhân chính là ăn đồ ăn này, mẹ cô trước đây đều nói như vậy.

A, dưa ngọt nha, đây là thứ duy nhất mẹ cho phép.

Nhưng ở đây làm sao có dưa ngọt? Cô khom người tìm kiếm khắp mọi chỗ trong tủ bát. Hẳn là có, thím Dương ăn đồ chay, phòng bếp khẳng định có bày dưa ngọt linh tinh gì đó.

“Đang tìm cái gì?”

Cô nghiêng đầu nói: “Dưa ngọt. Cháo gạo trắng không có hương vị, không thể ăn, nên phối cùng dưa ngọt.”

Đột nhiên, trong ngăn tủ chất đầy hoa quả khô, cô tìm thấy vài lọ đựng dưa ngọt lẫn trong đồng hoa quả, mừng rỡ lấy ra, hướng về phía Doãn Đường Tuyền vui vẻ quơ quơ. “Nha, tìm được rồi!” Lòng đầy nhảy nhót trở lại bên cạnh anh, “Nha, cháo gạo trắng là em nấu, không thu tiền, nhưng là dưa ngọt này là bảo bối của thím Dương, sau này nhớ mua một tá trả lại cho thím Dương a.”

“Hai tá được không?” Anh nhú mày mỉm cười hỏi.

“Có thể.” Cô tán dương vỗ vỗ anh.

Kéo qua ghế dựa, bọn họ cùng sóng vai ngồi xuống, Dư Bội Ny ra sức lắc lắc nắp bình, xoay tới đỏ mặt tía tai cũng không mở được.

Doãn Đường Tuyền thật sự nhìn không nổi, “Để anh.”

“Anh là bệnh nhân.”

Không nhiều lời, anh cầm lấy bình, hai bàn tay cao thấp nắm chặt, tiếp theo nhẹ nhàng xoay tròn, “Ba” một tiếng, nắp bình cứ như vậy dễ dàng bị mở ra.

“Em muốn cùng ăn một chút hay không?”

“Anh ăn thì tốt rồi, ới ra hai lần, vị đều nhạt, nên ăn nhiều một chút. Đợi ăn no trở về phòng nghỉ ngơi, trễ một chút, em nói với chú Trần đi mời bác sĩ Lý đến đây.”

“Không cần phiền toái như vậy, kỳ thật sau khi ới ra, hiện tại cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Cô vươn ngón trỏ, trái phải lắc lắc, “Bệnh nhân không có quyền lên tiếng, chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp.” Cầm lấy đồ ăn giao vào trong tay anh, “Hiện tại mau mau ăn.”

Cô coi anh là đứa trẻ sao? Cần thận chăm sóc đến như vậy.

Doãn Đường Tuyền không hề tranh luận, ngoan ngoãn ăn bắt cháo hoa cô đặc biệt nấu riêng cho anh, cùng đưa ngọt đứng trong bình.

“Ăn ngon sao?”

Anh gật gật đầu. Đại khái phần trên cũng không tệ, chính là đáy nồi có cháy một chút, nhưng, tấm lòng vô giá, nghĩ vậy, anh bỗng nhiên ngẩn ra –

Tấm lòng vô giá..... Khi nào thì, từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân kết hợp vì lợi ích của hai người, cũng bắt đầu có loại cảm giác nào đó không thể dùng giá trị phán đoán?

Tấm lòng, anh từng không cho là đúng, hiện tại lại làm anh cảm thấy trân quý vô cùng.

Quay đầu liếc nhìn cô một cái, anh đột nhiên bắt lấy tay cô, “Cám ơn.”

Cô lắc lắc đầu, giống như một cái trống, trong hốc mắt lại lóe lên tia ấm áp.

Cô nghĩ, cô cũng đang cảm động, đối với giờ này khắc này, giữa hai người bọn họ thật chặt chẽ, thật sâu cảm động.

Mặc dù một đêm không ngủ ngon, cô lại tuyệt không thấy buồn ngủ.

Rốt cục cũng có khả năng vì anh làm chút gì đó, rốt cục có thể bù lại cô lúc trước đối xử tàn nhẫn với anh!

Cô nhẹ nhàng dựa vào vai anh, mềm mại nói: “Anh nhất định phải nhanh chóng khỏe lại.”

Anh xoa nhẹ đầu cô, giống như hứa hẹn.

“Di, tiểu thư, Doãn tiên sinh, hai người tại sao đã thức dậy rồi?” Tiểu Ngọc đang muốn chuẩn bị bữa sáng bị dọa một trận giật mình.

“Sớm.” Anh dùng thanh âm mang theo một chút khàn khàn nói.

“Buổi sáng tốt lành, Tiểu Ngọc.”

“Thực xin lỗi, tôi nghĩ đến thứ Bảy hai người sẽ không thức dậy sớm như vậy, cho nên.....” Để cho chủ nhà đói tới mức đi đến phòng bếp tìm nọ ăn, cô thân là người hầu thực xong đời!

“Tiểu Ngọc, cô đừng khấn trương, là chúng ta thức dậy quá sớm. Đúng rồi, không cần chuẩn bị cơm sáng, Doãn tiên sinh bị cảm, thân thể không thoải mái, cho nên hôm nay hầm cháo gạo trắng thôi, không cần chuẩn bị đồ ăn khác.”

“Được, tôi đã biết. Doãn tiên sinh, ngài không sao chứ? Nhìn sắc mặt không được tốt lắm.”

“Không có việc gì, là cô ấy quá lo lắng.” Nhưng anh một chút cũng không chán ghét sự lo lắng của cô.

“Hiện tại thời gian còn quá sớm, Tiểu Ngọc, muộn một chút cô dặn chú Trần đi mời bác sĩ Lý lại đây một chuyến, lại đi đến hiệu thuốc Đông y mua thuốc uống trở về.”

“Được, tiểu thư, muộn một chút tôi liền nói với chú Trần. Vậy tiểu thư bữa sáng vẫn là cà phê đen như cũ sao?”

Doãn Đường Tuyền không để ý giọng nói khàn đặc của chính mình, vội vàng trách móc, “Không cần, cô ấy một đêm không ngủ, lát nữa cần nghỉ ngơi, hôm nay bữa sáng cà phê đen tạm dùng cũng ứng.”

Tạm dùng cũng ứng?! Điều này sao có thể, mới đang muốn phản bác, nhìn qua ánh mắt của anh, toàn bộ lời nói nhất thời thu trở về, chỉ dám mở miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, “Làm sao có thể tạm dùng cũng ứng, tốt xấu muộn một chút cũng phải uống một ly.....”

Xem kia vẻ mặt vô tội với bộ dạng ủy khuất, chọc Doãn Đường Tuyền nhìn không được xoa xoa cái mũi, che giấu xúc động muốn cười.

Thấy anh không ăn được nhiều cháo, sợ anh lại chạy đến thư phòng làm việc, cô quyết định tự mình ép anh trở về phòng nghỉ ngơi, báo thù anh muốn Tiểu Ngọc hôm nay tạm dùng cũng ứng cà phê đen.

Nhìn bóng dáng hai người giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp, Tiểu Ngọc nhin không được hâm mộ nói: “Thế nào vừa sáng sớm liền thân mật ân ái, như vậy sẽ làm người ta cũng rất muốn nói chuyện yêu đương a.....”

8. Chương 8

Đẩy tủ quần áo ra, Doãn Đường Tuyền chọn 1 chiếc áo sơmi mặc vào, hai tay chậm rãi cài cúc áo, tiếp theo rút cravat, thuận thực quàng qua cổ áo, nhẹ nhàng gút lại thành nút thắt, tuy cố gắng nhưng đến khi mặc đồ xong thì vẫn có tiếng vải vóc ma sát vào nhau soạt soạt nho nhỏ.

Trong phòng thay quần áo không chỉ có 1 mình Doãn Đường Tuyền -

Dư Bội Ny mặc váy ngủ ngồi trên giường chọn đồng hồ đeo tay kết hợp cho anh, gài những chiếc cúc tinh xảo ở tay áo, cổ áo của anh, lâu lâu lại nâng ly, cái miệng nhấp một ngụm cafe đen hảo hạng.

Cô nâng cằm, động tác lười biếng, ánh mắt rời khỏi ly cafe đen, lại đảo qua đảo lại học đưng đủ các loại đồng hồ : đồng hồ phi hành, đồng hồ chịu nước, đồng hồ dây cốt, đồng hồ lịch trăng tròn – khuyết, đồng hồ vạn niên... Mọi nhãn hiệu đều có, phải nói là rục rở muôn màu.

Doãn Đường Tuyền quét tới tầm mắt, đang nhìn hướng cô, đồng thời trong đầu cũng nhớ tới không lâu lúc trước trận cảm mạo nhỏ của anh được người nào đó chăm sóc.

Tin tưởng sao? Được cưng chiều như cô, nhưng lại có thể mười phần quan tâm chăm sóc người khác –

Cả ngày cuối tuần, anh ngoại trừ đi toilet, tắm rửa, hai chân một lần cũng không cần bước xuống giường, không những đủ thứ thuốc men, cao sơn trà vô hạn cung ứng, cháo gạo trắng phối hợp cùng kiệt tác dưa ngọt, tất cả lại đều được trực tiếp đưa đến trước mặt anh.

Dư Bội Ny cơ hồ một tắc cũng không rời tay anh, vì tránh cho anh đụng chạm bất cứ chuyện gì có liên quan tới công việc, cô thậm chí không cho anh bước vào thư phòng một bước, nghiêm khắc hạn chế như thế, giống như anh không phải cảm mạo, mà là bệnh hiểm nghèo vô phương cứu chữa.

“Anh tại sao không ngủ thêm một lát?”

“Anh năm phút trước vừa mới tỉnh lại.” Anh không biết nên khóc hay cười đáp.

“Nhưng là giọng nói của anh nghe qua oa oa, uống thuốc đi được không, hay là dùng cao sơn trà ? Bằng không, ngủ tiếp một chút thì tốt hơn, cảm mạo cần nghỉ ngơi nhiều, mới có thể mau khỏe.”

Anh giọng nói oa oa, đó là bởi vì anh vừa tỉnh ngủ, thanh âm còn chưa trở lại bình thường, không hoàn toàn là do cảm mạo, lại làm cho cô thần hồn nát thần tính* (Nguyên văn là: Thảo mộc giai bình^^) như vậy, thần kinh liền ngay lập tức căng thẳng.

“Được rồi.” Anh ngắt lời cô, “Bội Ny, anh không có yếu ớt như vậy, hơn nữa anh đã ngủ thật lâu, hiện tại tinh thần tốt lắm.”

“Không được đến thư phòng, anh vào thư phòng sẽ làm việc tới thiên hôn địa ám (*) , quên cả nghỉ ngơi, muốn đến thư phòng, trừ phi anh bước qua xác em.(^o^)” Cô lập tức đánh đòn phủ đầu (**), giọng còn cực kì hung hăng.

(*) Thiên hôn địa ám: Đất trời mù mịt; ở đây ý chỉ làm việc quên trời đất ^^)

(**) Tiên phát chế nhân: Hành động trước để kiềm chế đối phương)

Cô nàng này là xem nhiều phim kinh dị quá sao? Uy hiếp anh sẽ vì chuyện nhỏ như đến thư phòng mà bước qua xác cô.

“Nằm ở trên giường thực nhàm chán, anh cũng không muốn xem tivi.” Anh cảm thấy chính mình giống đồ bỏ đi.

“Em đây đọc tin tức hoặc báo chí cho anh nghe, anh có thể nhắm hai mắt, chỉ cần động lỗ tai là tốt rồi.”

“Đọc tin tức? Anh muốn nghe tin tức quốc tế.”

Cô gọi người đưa tờ báo ngày, tức thì đứng dẫn ngồi ở trên giường, dùng tiếng nói mềm mại thanh thúy đọc từng câu từng chữ nội dung trên chuyên mục tin tức quốc tế.

Đọc lại đọc, cũng không biết qua bao lâu, lính canh ngục vội vàng chiếu cổ anh giờ lại nằm sang chiếu cổ chính mình, đột nhiên một khắc liền ngã về phía trước mặt tờ báo, mơ mơ màng màng ngã lên trên giường, anh thấy một màn như vậy vừa là yêu thương lại vừa không nữa.

Kỳ thật, cô mệt mỏi, ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm, lại còn cố liều mạng gắng gượng, nghĩ không ra, rõ ràng là một tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ, tính tình tại sao lại bướng bỉnh như vậy?

Thấy cô giấy dựa còn muốn ngồi dậy, anh dứt khoát rút đi báo chí, dè cô lại. “Đừng đọc nữa, anh hơi mệt, em ngủ cạnh anh một lát”

“Được, vậy anh mau ngủ.....” Cơ hồ là vừa mới nói xong, giây tiếp theo, cô liền ngủ mất, cuộn tròn thân mình, đem chính mình thu lại thành hình dáng con tôm.

“Đồ ngốc.” Vuốt nhẹ lên trên vành tai trắng nõn của cô, anh tức giận nói.

Anh lẳng lặng nhìn về mặt trầm tĩnh lúc ngủ của cô, bất giác tình cảm ở sâu trong lòng anh dần nảy sinh.....

Không nghĩ tới sẽ yêu cô, liền đem việc chăm sóc cô làm như một phần trách nhiệm, dù sao cha của cô cung cấp cho anh nguồn viện trợ khổng lồ, chăm sóc cô cũng là điều nên làm.

Nhưng cuộc hôn nhân này ngay từ đầu không ngừng trói buộc cho đến hiện tại, tựa hồ đã không phải chỉ cần hai chữ trách nhiệm có thể nói rõ, còn có càng nhiều càng nhiều ràng buộc không thể từng việc nói ra.

Rốt cuộc điều này chính là yêu sao? Anh nghĩ, có lẽ vậy chăng.

Không chút do dự thuận tay vòng qua người cô, đem cô gắt gao ôm vào trong lòng mình, kéo chần qua đắp cùng nhau.

“Đường Tuyền.....”

“Hừ, anh ở đây, mau ngủ.”

Cô xoay người, đối mặt anh, đem chính mình vùi vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Mà hấn trừ bỏ ôm chặt cô, anh lại cái gì cũng không thể làm, ngay cả hôn đều không được, bởi vì lo lắng sẽ đem virus cảm mạo lây bệnh cho cô.

Ngửa đầu than nhẹ một tiếng. Ma nhân tiểu nữ nhân, không có chuyện gì sao đem thân mình chuyển lại đây, đưa lưng về phía trước không tốt sao? Chờ cảm mạo thuyên giảm, em chờ cái miệng nhỏ nhắn bị hôn tới sưng phù đi! Doãn Đường Tuyền hung tợn ở trong lòng thề。|^o^/

Đúng rồi, từ khi nào thì cùng cô thảo hôn chứ? Anh biểu tình khéo léo xem xét chuyên tâm cô mắt vẫn đang dừng ở số đồng hồ –

Nhận thấy được ánh mắt của anh, Dư Bội Ny buông cà phê trong tay, quay đầu đón nhận, miệng lơ đãng, mềm nhuyễn vừa nói: “Tặng em một chiếc đồng hồ được không?”

“Thích nhân hiệu nào, anh bảo người đưa danh sách lại đây.”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chợt vươn tay chỉ, gõ gõ lên mặt tủ thủy tinh. “Em muốn cái này.”

Anh đi tới ngắm liếc mắt một cái, “Đó là dành cho nam dùng khi lặn xuống nước, hơn nữa đã rất cũ.”

Anh khi còn rất trẻ, có một thời gian rất mê lặn dưới nước, chiếc đồng hồ kia chính là mua khi đó, kiểu dáng thực bình thường, trừ bỏ có tác dụng đặc biệt là có thể dùng lặn dưới nước ra, kỳ thật không có gì đặc biệt, anh giữ lại chính là bởi vì chiếc đồng hồ này đại biểu cho một đoạn hồi ức thời trẻ, mấy năm nay anh đã không còn đeo, không nghĩ tới cô nhưng lại thích nó?

“Thì sao?”

“Thứ nhất, em là nữ, thứ hai, em sẽ lặn xuống nước sao?” Hơn nữa, kích thước quá lớn, cũng không thích hợp cho cổ tay mảnh khảnh của cô, cô có thể chọn chiếc nào thích hợp với cô, chỉ cần cô thích, anh đều sẵn lòng trả tiền.

“Vậy anh sẽ lặn xuống nước?” Cô ngẩng lên hỏi lại.

Gõ nhẹ lên cái trán của cô, “Anh có giấy phép huấn luyện viên môn lặn.” Giống như là muốn nói cô có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.

Ánh mắt cô lập tức phát sáng, “Thật sự?” Giây tiếp theo, cô chợt nhú mày nói: “Vậy anh càng phải đưa em chiếc đồng hồ này.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em muốn đeo chiếc đồng hồ theo anh đi lặn.”

“Lặn dưới nước rất nguy hiểm.” Anh thật ra đã từng bởi vì phán đoán sai hướng hải lưu, nên ở trên biển phiêu lưu mất mấy giờ.

“Di, anh không phải là huấn luyện viên sao? Phụ trách dạy cho em hình như là trách nhiệm của anh phải chứ?” Cô cười khê điểm lên mũi anh.

Anh khê lắc đầu, “Nếu em đã thích, anh sẽ cho em.”

“Vậy anh sẽ mang em đi lặn chứ?” Cô lôi kéo cánh tay của anh hỏi.

Hai tròng mắt của anh híp lại, lóe tia biểu tình thú vị, “Em ngoan ngoãn, anh sẽ mang em đi.”

“Vậy thì có vấn đề gì! Em sẽ ngoan, từ giờ trở đi em sẽ thực ngoan thực ngoan, anh không thể nuốt lời nha, nhất định phải mang em đi lặn với anh.” Trong lòng cô liền dự tính trước.

Cô hướng anh vươn tay – “Giúp em đeo.”

Anh ánh mắt tà nghệ liếc qua cô, “Em xác định?”

“Đương nhiên, em muốn đeo trên tay, mỗi ngày ở trước mặt anh lắc lắc, thời thời khắc khắc nhắc nhở anh, phải nhớ mang em đi lặn cùng anh.”

Anh còn có thể nói cái gì đây?

Kéo cửa tủ thủy tinh, lấy ra đồng hồ đeo khi lặn, nhẹ nhàng đeo lên trên cổ tay mảnh khảnh của cô. Bởi vì, kia không chỉ là một chiếc đồng hồ, nó còn đại biểu cho một phần hứa hẹn.

“Anh nên đi ăn bữa sáng đi!” Cô chìa chìa đồng hồ trên cổ tay, nhắc nhở anh.

“Được.”

Anh đưa ra hai móc cài trên tay áo, để cho cô giúp mình cài lên, đồng thời hưởng thụ được cô phục vụ, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn cô tùy tay đặt ly cà phê đen ở một bên, Doãn Đường Tuyền theo bản năng nhú mày.

Kỳ thật, anh vẫn không thích cô sáng sớm cái gì cũng chưa ăn liền bụng rỗng uống cà phê, đã nói qua với cô uống như vậy rất hại đến dạ dày, chính là cô không thay đổi thói quen được, may mắn anh đã thành công đem lượng cà phê mỗi ngày giảm xuống rất nhiều, bằng không, lại để cho cô uống vô hạn cà phê, dạ dày sớm hay muộn cũng xảy ra vấn đề.

“Được rồi.”

Thừa dịp cô đang bận chỉnh lại áo sơmi của anh cho ngay ngắn, một cái ý niệm trong đầu hiện lên, anh nắm lấy tai chén, đưa lên miệng đem lượng cà phê đen còn lại hơn phân nửa chén một ngụm uống cạn, ý định làm cho cô không thể uống, nhưng mà giây tiếp theo, sắc mặt lại bị từ trong cổ họng rất nhanh lan tràn vị đắng, khiến cho anh nháy mắt nhăn nhó.....

Thấy anh khuôn mặt đẹp trai đã nhăn thành một đoàn, Dư Bội Nỵ nhin không được nở nụ cười.

Xứng đáng, không có việc gì chặn lại cà phê đen của cô làm gì? Cái này tốt lắm, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Anh chắc lười, “Tại sao lại đáng như vậy?” Mày rậm cơ hồ nhú chặt lại.

“Rất đáng sao?”

Anh thẹn quá thành giận nói: “Vô nghĩa.”

“Vậy..... Thế này vẫn đáng sao?” Dứt lời, cô kiễng mũi chân, hướng môi anh nhẹ nhàng lướt qua.

Con người chợt chuyển đen, nhìn không rời mắt xem xét cô, bộ dáng có chút lóng ngóng, không biết là còn dư vị mềm mại ngán ngủ lưu lại, hay vẫn là kinh ngạc hành động thành linh xảy ra như vậy.

Cố gắng, hai người đều đã có!

Đuôi lông mày hơi nhú, “Còn đáng? Vậy làm sao đây?” Cô lại lập lại chiêu cũ đụng lên môi mình, chỉ là lần này thời gian dừng lại lâu một chút.

Cô dùng đầu lưỡi mềm mại ấm nóng nhẹ nhàng miết qua môi anh, sau đó bất ngờ chui vào trong miệng anh, cùng đầu lưỡi của anh day nhẹ khiêu khích, ngán ngủ cùng dây dưa.

Trong lúc cô muốn thoái lui, anh hiển nhiên còn ý do chưa hết, thừa dịp hôn môi gián đoạn, vội vàng cúi đầu lằm bằm, “Còn đáng –” Liền liêu lĩnh đuổi theo đôi môi vừa lui lại, cũng một phen giữ lấy sau gáy cô, làm cho anh có thể hôn càng sâu càng dữ dội hơn, nếm càng lâu càng ngọt.

Hô hấp hỗn loạn giao tạp, hai trái tim không ngừng nhảy lên, nụ hôn này, lẫn trong hương vị nồng đậm của cà phê đen, anh hôn bá đạo mà nồng nhiệt, cô cũng vong tình mà đáp lại.

Ngay trong lúc hơi thở bắt đầu khó khăn, điện thoại trên tường bất ngờ vang lên, Dư Bội Ny lấy lại tinh thần, khẽ đẩy anh một chút, rút ra khoảng cách, tìm thời gian hô hấp thật mạnh, thẳng đến cảm xúc rung động bình tĩnh trở lại, lúc này mới đi tới nhắc điện thoại –

“Tiểu thư, Doãn tiên sinh, bữa sáng đã chuẩn bị tốt.” Tiếng nói của Tiểu Ngọc truyền tới.

“Được, tôi đã biết, cảm ơn.” Quay đầu liếc mắt anh một cái, “Bữa sáng của anh đã chuẩn bị tốt, anh nhớ giúp em mang cái chén xuống nha.” Cô ra vẻ muốn đi trước từng bước rời đi.

Dã thú ngủ say bị đánh thức, không đạt được đến thỏa mãn, làm sao có thể dễ dàng buông tay?

Anh dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, một đôi cánh tay sắt ngang nhiên ôm lấy cô, cản lại ý muốn rời đi của cô, không ngừng hơi thở mạnh mẽ, gây rối loạn sau gáy mẫn cảm của cô, cô còn không kịp phản ứng, đôi môi ấm nóng đã dán lên cổ của cô, cuồng nhiệt hôn.

“Đường Tuyền –”

“Thuốc, em còn uống sao?” Anh cắn cắn vành tai cô hỏi. Anh biết cô ngay từ đầu căm ghét cuộc hôn nhân này, lại càng không muốn có con với anh, cho nên vẫn đều đặn uống thuốc tránh thai.

“Không.....” Từ sau khi xuất viện, đã không uống nữa.

“Về sau đừng uống nữa, tổn hại sức khỏe. Có, liên sinh, có được không?” Anh ghé vào bên tai cô khàn khàn nói.

“Được.....”

Bàn tay không kiêng nể gì ở trên người cô bừa bãi chạy loạn, cũng một phen kéo xuống áo khoác của cô, lộ ra áo ngủ bên trong, đồng thời kéo dài mật mật hôn nồng nhiệt phân tán ở trên cơ thể mềm mại tuyết trắng của cô, lại một khắc cũng không lãng phí vén lên làn váy của cô, tham lam muốn càng nhiều.

Cô mạnh hút không khí, vì kia cảm giác phong phú, thật lâu đều nói không ra lời.

Anh làm cho thân thể của cô nóng đến kỳ cục, bức thiết muốn anh, mà anh cũng không làm cho cô thất vọng, đụng chạm lực đạo, so với phía trước mỗi một lần đều càng mạnh mẽ, lại không làm cho cô cảm thấy khó chịu.

Anh giữ cả vai của cô, khống chế toàn bộ thân thể cô.

Cô nghe thấy áp lực kìm nén của anh, còn có chính mình khó nhịn khinh ngăm.

Đây là một hồi thân mật kịch liệt mà tốt đẹp, kích thích trước đó chưa từng có, không thể dùng ngôn ngữ hình dung thỏa mãn, dư vị, thăng đến hồi lâu, còn xoay quanh trong thân thể bọn họ.

Không nói gì nhìn chăm chú vào đối phương.....

Anh gạt đi mồ hôi ẩm ướt trên trán cô, hướng tới mi tâm nhẹ nhàng hôn, động tác yêu thương khó nói nên lời, cô vươn tay vuốt nhẹ từng cái trên khuôn mặt anh qua mày mũi môi, mỗi một cái đụng chạm, đều là thâm tình chân thành.

Cứ việc một chữ đều không cần nói, nhưng bọn họ đều hiểu được, lập tức trong lòng cảm nhận được chính là — yêu, một tình yêu nồng đậm kiên định.

Lại ôm nhau hồi lâu, hai người mới im lặng sửa sang lại dáng vẻ, đều một lần nữa thay quần áo sạch sẽ, anh hướng cô vươn tay, cô ngượng ngùng cầm lấy, cùng nhau tay trong tay tiêu sái xuống lầu.

Lần lượt ngồi xuống bàn ăn, giống như thiếu nam thiếu nữ vụng trộm trái cấm, trao đổi ánh mắt cho nhau.

Chung quanh người hầu vẫn như thường ngày bận rộn tới lui.

Vừa là hai xí nghiệp lớn liên kết, tuy rằng so với tỷ phú giàu có gã con gái cũng không có thanh thế lớn như vậy, hội trường vẫn là tụ tập không ít tân khách quan trọng.

Cô dâu, chú rể đều là từ nhỏ đã học tập ở phương Tây, phong cách cũng hoàn toàn khác, bởi vì không thích thiết đãi khách theo truyền thống lộn xộn rườm rà, cũng vì làm cho một số khách mời có thể khỏi cần ngồi gượng ép trên ghế, tiệc cưới này được cử hành ở chính giữa sân bên ngoài của chủ nhà, hơn nữa hôm nay thời tiết thật tốt, rõ ràng hỗ trợ cho hôn lễ tổ chức ngoài trời này tăng thêm không ít.

Một đứa bé trai đang chơi đùa, thân mình nho nhỏ toàn bộ đụng phải Dư Bội Ny, cũng ở trên bộ âu phục bằng lụa màu trắng như tuyết của cô, để lại không lớn không nhỏ vết kẹo sôcôla, chứng kiến một màn này mọi người đều thở hốt vì kinh ngạc, hội trường nhất thời lâm vào một mảnh yên lặng kì lạ.

Dư Bội Ny sớm biết rằng tham dự hôn lễ này sẽ là như vậy, không phải cô biết trước, mà là bởi vì lúc trước đã tự mình trải qua.

Bởi vì không biết nên làm thế nào với đứa bé trai này, hơn nữa khi đó cô quả thật không thể nào thân thiết, rõ ràng cái gì cũng không có làm, chính là lạnh lùng nhìn đứa bé trai gặp rắc rối, đứa bé liền không hiểu bắt đầu gào khóc, sau đó, mọi người lợi dụng tin vệt, nói là cô nghiêm trị đứa bé trai đó.

Cũng bởi vì khinh thường cùng mấy người nhảm chán nào đó giải thích, từ đó, cô nữ vương kiêu căng lại bị nhiều người gắn lên đầu tiếng xấu bắt nạt trẻ nhỏ.

Mới vừa rồi, cô có nghĩ tới tránh gặp đứa bé này, nhìn đến bên cạnh chính là cầu thang, cô nghĩ, bản thân nếu tránh đi, đứa bé đó chắc chắn sẽ vấp ngã, như vậy rất mạo hiểm, dù sao cũng chỉ là một bộ âu phục, lần khác mua lại được rồi, cho nên, cô mới có thể biết rõ sự việc ngoài ý muốn sẽ phát sinh, còn đứng ở đây chờ bị đụng phải.

Nhưng mà, kết quả kế tiếp, liền xem cô làm thế nào thay đổi đây! Hôm nay cô tuyệt đối không để cho người khác có cơ hội gắn cho cô tiếng xấu bắt nạt trẻ nhỏ.

Dư Bội Ny cúi đầu nhìn đứa bé trai, đứa bé cũng ngửa đầu nhìn cô, con mắt hắc bạch phân minh, cất giấu nồng đậm bất an cùng sợ sệt.

Chung quanh bắt đầu truyền đến tiếng thì thầm khe khẽ, không khí tràn ngập một bầu không khí không bình thường, nhóm lớn nhỏ bắt đầu dùng tâm tình chờ đợi xem kịch vui tập trung tầm mắt tới chỗ một lớn một nhỏ đang đứng.

“Đứa bé con nhà ai?”

“Không biết.”

“Đứa bé này xong đời, không ngờ đụng phải Dư Bội Ny, còn đem quần áo cô ấy làm bẩn.”

“Đúng vậy, nói không chừng sẽ bị đánh vào mông một trận.....”

Đối thoại tràn ngập vui sướng khi người khác gặp họa, miệng hoàn toàn không một chút thông cảm.

Dư Bội Ny mặc kệ những người đó, cúi người xuống, ánh mắt nhanh chóng xem xét đứa bé trai trước mắt đã sớm nước mắt dâng đầy hốc mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể cao giọng khóc lớn, không phải, vốn là đã khóc, tay nhỏ bé lung tung lau mặt, từ mới mếu máo dần dần khóc to thành tiếng.

Cô ôm lấy đứa bé đang khóc chậm rãi ôm vào trong lòng, bàn tay vỗ nhẹ của lưng bé, trấn an hỏi: “Đừng khóc, nói cho cô, cháu thích kẹo sôcôla sao?”

“Ồ ô..... Rất...thích.” Mang giọng nói nức nở không rõ đáng yêu nói,

“Cô cũng thích sôcôla. Như vậy tốt lắm, nếu cháu dừng cảm không khóc, cô bảo người đưa cháu đi ăn thật nhiều sôcôla, được không?”

Bé trai từ sau gáy cô ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ngập nước nhìn cô, “..... Vâng.”

“Nào, lau mặt sạch sẽ, như vậy mới xinh đẹp.” Cô lau đi nước mắt trên mặt đứa bé.

“Cô thơm thơm, giống mẹ.” Bé không muốn xa rời lại chủ động ôm lấy Dư Bội Ny.

Cô cong lên đôi mắt, “Thích không?”

“Thích.”

“Cô cũng thích cháu.”

Không biết từ lúc nào hai người đã thành lập tình hữu nghị sôcôla, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cha mẹ đứa bé, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, hơn nữa khi nhìn đến đối tượng con trai mình gây ra họa, lại càng một phen đổ mồ hôi lạnh.

“Mẹ –” Đứa bé trai vừa thấy mẹ, lập tức giương giọng gọi.

Người mẹ giống như bay xông lên phía trước, nhanh chóng từ trong tay nữ vương kiêu căng trong truyền thuyết tiếp nhận đứa con bảo bối, luôn miệng xin lỗi, “Dư tiểu thư, tiểu khuyến* (cách gọi đứa bé) rất bướng bỉnh, thực có lỗi, thực có lỗi, thật sự xin lỗi cô! Về tiền giặt sạch quần áo.....”

“Không có vấn đề gì, chính là dính chút sôcôla mà thôi, đứa nhỏ không phải cố ý, hai người không cần để ở trong lòng.” Cô thản nhiên nói.

Mẹ của đứa bé sững sốt, “Vậy..... Điều này tôi sao có thể không biết xấu hổ chứ?”

“Bội Ny, làm sao vậy?” Doãn Đường Tuyền lúc này cũng đi đến bên cạnh cô.

“Không có việc gì, em vừa quen được một anh bạn nhỏ thích ăn sôcôla, bé còn nói em rất thơm, có đúng hay không nha?”

Cô vươn ngón trở gãi nhẹ lên hai má mồm mồm của đứa bé, bé trai liền khanh khách cười.

Đột nhiên phát sinh tình huống này, ngay khi trong tiếng cười của đứa bé trai tuyên bố kết thúc, cha mẹ đứa bé kia cảm kích chỉ kém chưa quỳ xuống tạ ơn trời đất, Dư Bội Ny đưa biểu tình của bọn họ thu hết đáy mắt, chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng mà, cũng âm thầm may mắn hôm nay rốt cục rửa nhục.

Người chung quanh lại thì thầm nói nhỏ, đối với việc không chứng kiến được trò hay hiển nhiên thực không cam lòng, Dư Bội Ny cũng không để ý, ý nghĩa tồn tại của cô hôm nay, cũng không phải là để cho những người này xem trò hay miễn phí.

“Đứa bé đó thật đáng yêu.” Cô ánh mắt trong suốt nhìn một nhà ba người chậm rãi đi xa.

“Đây là đang ám chỉ anh về nhà cần phải cố gắng nhiều sao?” Anh trêu trọc.

Hai gò má nháy mắt hiện lên rặng mây đỏ, Dư Bội Ny vừa bức mình vừa buồn cười liếc người bên cạnh một cái, không để ý tới anh. “Em đi toilet rửa sạch lại mặt một chút.”

“Cần anh giúp không?”

“Không cần, anh tới, toilet nữ khăng định gà bay chó sủa.”

“Vây, cái này cho em.” Anh đưa khăn tay của mình cho cô.

Dư Bội Ny đi vào toilet, mang khăn tay thấm ướt, chậm rãi chà lau vết bẩn trên làn váy, đương nhiên không có khả năng rửa sạch, chính là trước đem sôcôla lau bớt, tránh cho kiến thấy mùi hương mà đến.

Nên chuyện cần xảy ra đều đã xảy ra, cô cũng đã thay đổi kết quả, hôm nay xem như công đức viên mãn, chờ cô thu phục xong những vết bẩn này, đợi chồng yêu đi vui chơi giải trí là tốt rồi! Dư Bội Ny vui vẻ nghĩ.

Sau khi chuẩn bị tốt, cô thuận tiện sửa sang lại trang phục một chút, đi ra toilet, chuẩn bị trở lại tiệc cưới.

Không khéo, ngay tại chỗ rẽ trên sân gặp được một đám tam cô lục bà (*), những người này vây quanh ở một chỗ, khăng định không thể không nói đủ chuyện thị phi, vốn dĩ Dư Bội Ny muốn đường vòng mà đi, lại cố tình nói cứ như vậy bay tới tai cô.....

[(*)Tam cô lục bà: ba cô sáu bà (chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.) Ở đây ý nói những bà tám tụ tập nói xấu người khác]

“Đáng tiếc, ban đầu vốn tưởng rằng sẽ có trò hay để xem, không nghĩ tới cứ qua loa kết thúc như vậy.” Bà cô lẩm nhẩm số một tràn đầy tiếc hận nói.

“Có trò hay gì?” Bà cô lẩm nhẩm thứ hai hỏi.

“Một đứa trẻ không mở to mắt đung vào Dư Bội Ny, làm bẩn váy của cô ta, vốn định nói thiên kim của Dư gia cá tính ngang ngược như vậy, đứa bé khăng định bị mắng mỏ thật sự thảm, không nghĩ tới Dư Bội Ny không biết uống nhầm thuốc gì, lại còn nói không sao.” Bà cô lẩm nhẩm số một hậm hực đáp.

“Dù sao đã lập gia đình, cá tính ít nhiều cũng phải khiêm tốn một chút, bằng không ai chịu nổi cô ta?” Bà cô lẩm nhẩm thứ ba nói.

“Cô ta gả rồi? Gả cho ai?” Bà cô lẩm nhẩm thứ tư hỏi.

“Di, Doãn phu nhân tập đoàn Hải Nhĩ không phải chị họ cô sao, cô tại sao lại không biết? Dư Bội Ny gả cho con trai thứ hai của Doãn gia Doãn Đường Tuyền a! Nói đến đây, Dư tiểu thư còn phải gọi cô một tiếng cô đây?” Bà cô lẩm nhẩm số một cho biết.

“Hừ, thì ra là con dâu của người đàn bà kia, trời ạ, đừng gọi đừng gọi, trăm ngàn đừng gọi, tôi đảm đương không nổi.” Bà cô thứ tư hèn mọn nói: “Tùy tiện cùng con trai vợ lẽ của Doãn gia đặt quan hệ, ngày nào đó bị tổn thất sạch sẽ cũng không nói trước được.”

“Lời này nói là như thế nào?” Bà cô số một, hai, ba đều hào hứng muốn nghe.

“Mẹ con Doãn Đường Tuyền kia thực không phải thứ tốt, lúc trước chị họ tôi thương hại cô ta là một phụ nữ nghèo khó từ thôn nhỏ một mình lên Đài Bắc kiếm sống không dễ dàng, để cho cô ta ở công ty làm thư ký, không nghĩ tới nuôi chuột cắn rách túi, người đàn bà đó thế nhưng vụng trộm quyến rũ chồng của chị họ tôi, còn có con, chị họ tôi muốn giữ hòa bình trong nhà, lại khổ cũng chỉ biết nhịn, ai biết cô vợ lẽ này vào cửa, mỗi ngày cũng không để cho chị tôi được sống dễ chịu qua, thiếp lẩn chủ cũng không còn gì hơn cái này.”

“Thôn nữ cũng lợi hại như vậy sao!”

“Nhưng mà, cô ta khăng định không nghĩ tới, cô ta dám phá hoại hôn nhân gñhà người khác, người khác tự nhiên cũng dám, nói cho cùng đều là báo ứng a, không được mấy năm, tam phòng tứ phòng * (chỉ vợ lẽ thứ ba, thứ tư) cũng một đám vào cửa.”

“Nói đến đây, chị họ cô cũng thật không dễ dàng, khoan hồng độ lượng như vậy, nếu là ta làm không được.” Bà cô thứ ba lắc đầu.

“Cũng không phải vậy thôi, chị tôi nha, có thể nói là người phụ nữ điển hình trong chúng ta, phát sinh loại chuyện này, chị ấy cái gì cũng không nghĩ, chỉ hy vọng đứa con độc nhất tốt đẹp, đem tâm lực đầu đá nhau toàn bộ lấy đến bồi dưỡng con trai.” Bà cô thứ tư nói tiếp.

“Cô ấy là vợ cả, con lại là trưởng nam, vị trí người thừa kế hẳn là chạy không thoát chứ?”

“Nguyên bản là như thế này, Doãn Đường Tuyền cố tình cả ngày như hổ rình mồi, nói không chừng ngày nào đó liền soán vị, tôi chỉ là nghĩ đến chị họ tôi tình cảnh gian nan, đều phải khóc.” Bà cô thứ tư giả ý lau lau khóe mắt.

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật! Công ty nhà chúng ta cùng tập đoàn Hải Nhĩ có qua lại, Doãn Đường Tuyền kia căn bản là một đứa phá gia chi tử, của riêng dùng không đủ còn lấy trộm công quỹ, lúc trước dự án đầu tư cao ốc Thượng Hải không biết nuốt bao nhiêu tiền, tài chính đều vét sạch, chị họ tôi đều nhanh tức chết rồi.”

Buồn cười, rõ ràng là con trai vợ cả lên lút lấy trộm công quỹ, hiện tại lại đổ lên đầu Đường Tuyền! Dư Bội Ny cảm thấy tức giận, lại càng không còn muốn tránh, cô sẽ lưu lại nghe một chút xem, những người này đến tột cùng có thể đem bao nhiêu lời khó nghe mà nói.

“Nhưng tôi nghe nói dự án cao ốc đó rất thành công nha!” Bà cô thứ hai buồn bực nói.

“Đó là bởi vì chị họ tôi ra mặt một tay gánh vác, đem tiền riêng đều quẳng vào, kết quả công lao lại bị con trai vợ lẽ đoạt mất, cô nói có tức giận hay không?” Bà cô thứ tư oán giận nói.

Quả thực là nói dối như cuội! Dự án đầu tư cao ốc Thượng Hải vốn dĩ thiếu tài chính, rõ ràng chính là tập đoàn Phú Cảnh bổ sung, từ đầu tới đuôi, vợ cả Doãn gia nhưng là thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả mặt cũng chưa lộ ra, hiện tại cư nhiên nói được như vậy, thật sự là rất giỏi!

“Nhìn không ra Doãn Đường Tuyền bộ dạng tuần tú lịch sự, tâm lại hư hỏng như vậy! Chị họ cô tại sao không nhanh chóng nghĩ biện pháp đuổi mẹ con đó ra ngoài?” Bà cô thứ nhất tự cho là đúng đắn.

“Đuổi như thế nào? Không phải nói Doãn Đường Tuyền cưới con gái Dư Phú Cảnh sao? Có bố vợ là tỷ phú làm chỗ dựa vững chắc, người ta hiện tại từng bước đều có gió, đáng thương chị họ tôi mẹ con bọn họ căn bản không phải đối thủ của Doãn Đường Tuyền đó, hiện tại tên đó chỉ cần mỗi ngày về nhà quỳ xuống chân vợ, tiền bạc chẳng phải không thiếu, tốt số a!” Bà cô thứ tư lại là một trận chế nhạo.

Hai bàn tay tuyết trắng dần xiết chặt, Dư Bội Ny thực hận không thể xé nát miệng mấy người đàn bà này!

“Ha ha, cô nói như vậy, Doãn Đường Tuyền chẳng phải không khác gì một thê nô (*) sao?” (Nô lệ của vợ)

“Tôi nói tên đó không chỉ là thê nô, vẫn là người vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ thú khôn khiếp!”

“Bà nói lại lần nữa xem, Doãn Đường Tuyền là gì?” Một tiếng nói mềm nhẹ mà lạnh băng, bỗng nhiên vang lên.

Vừa rồi mấy người phụ nữ còn tán gẫu thật sự hăng say, nhất thời tức khắc im bặt.

Thật sự quá đáng, mấy người đàn bà này thật sự quá đáng! Rõ ràng không phải sự thật, còn ở nơi này hót như khướu * (ý nói sai sự thật), mấy người này không sợ về sau xuống địa ngục sẽ bị cắt mất lưỡi sao?

Cô thời gian này cố gắng tu thân dưỡng tính, lúc nào cũng nhắc nhở chính mình khống chế tính tình, cô cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng duy chuyện này cô không có biện pháp nuốt vào, cô không quan tâm người khác nói cô cái gì, nhưng cô không thể trở mặt nhìn người khác dùng loại phương thức hạ lưu này chửi bới Đường Tuyền, hơn nữa đây còn không phải sự thật.

Những người này mắt bị mù chọc tới Dư Bội Ny, coi như các người xui xẻo!

“Di, là Dư tiểu thư nha.....” Bà cô lẩm điều số một, hai, ba vội vàng lộ khuôn mặt tươi cười.

Cô nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, tập trung mục tiêu trừng mắt đến chỗ bà cô thứ tư, “Nói lại lần nữa xem, Doãn Đường Tuyền là gì?”

“Cái kia..... Chúng ta còn có việc, đi trước.”

Bà cô số một, hai, ba không để ý đạo nghĩa trước chạy mất, chỉ để lại bà cô thứ tư cùng Dư Bội Ny mắt to trũng đôi mắt nhỏ.

Phun ra nuốt vào sau một lúc lâu, vẫn không kéo xuống nét mặt già nua. “Nói thì đã nói, sợ cái gì! Tôi đã nói Doãn Đường Tuyền là thê nô, là vong ân phụ nghĩa khốn kiếp.” Không muốn khí thế bại bởi Dư Bội Ny, bà cô thứ tư dứt khoát không đếm xỉa gì nhắc lại.

“Nói, xin lỗi.” Hai chữ đơn giản rõ ràng đập vào tai bà cô lắm điều thứ tư

“Cái gì?”

“Tôi biết bà tuổi cao nghễnh ngãng, tôi không ngại lặp lại lần nữa. Tôi muốn bà xin lỗi!” Dư Bội Ny đang đằng sát khí ngang nhiên nói một tiếng.

“Con bé nha đầu chết tiệt kia, dựa vào cái gì muốn ta xin lỗi? Luận vai vế, ta còn là cô họ đấy!”

“Mới vừa rồi còn giương cao miệng đầy khinh thường không thèm quan hệ, hiện tại câu này dĩ nhiên nói được thực dễ gọi, hừ, chỉ bằng bộ dáng này của bà cũng dám kết thân thích với tôi, tỉnh lại đi. Bà còn không nói xin lỗi ngay đi?”

“Ta không hề nói sai, ta tại sao phải nói.....”

Lườm cùng bà ta tốn nhiều lời lẽ, Dư Bội Ny giơ tay lên, làm bộ muốn thưởng đối phương một cái tát –

“Dừng tay, Bội Ny!” Doãn Đường Tuyền vội vàng tới đứng lúc bắt lấy tay cô.

“Buông, em hôm nay không đánh lệch miệng của bà ta không được, xem bà ta về sau còn dám nói lung tung nữa không!”

“Bội Ny, bà ấy là cô của em, em không thể đánh bà ấy.”

Cô hừ lạnh, “Cô họ? Em mới không có loại cô như vậy! Muốn đặt quan hệ thân thích với em, anh buông ra, bà ta có lá gan nói lung tung được, sẽ có gan xin lỗi.”

Cô muốn giáo huấn bà ta, Doãn Đường Tuyền lại nắm chặt tay cô không buông.

“Đường Tuyền, đối với người như thế căn bản không cần khách khí!” Cô hỗn hển nói.

Một tiếng hét to vang lên, “Em nháo đủ chưa!”

Dư Bội Ny bỗng nhiên ngắt ra. Anh nói cái gì, anh lại còn nói cô nháo đủ chưa? Chẳng lẽ cô như vậy làm hỏng danh dự của anh, xem ở trong mắt anh cũng chỉ là một hồi trò khôi hài?

“Mau xin lỗi cô.”

“Em không muốn!” Người đàn bà này chửi bới anh như vậy, dựa vào cái gì muốn cô xin lỗi? Bà ta căn bản không xúng.

Nguyên bản bà cô lắm điều thứ tư này còn co đầu rút cổ, vừa thấy có người hỗ trợ giáo huấn Dư Bội Ny, nhất thời kiêu căng giương cao, giơ lên sắc mặt tiểu nhân đắc chí, cười đến toét.

“Không cho phép em nói không muốn. Lại đây!” Doãn Đường Tuyền mạnh mẽ kéo cô qua, một tay đè nặng đầu cô, không những không cho cô ngẩng đầu, chính mình cũng cúi đầu theo. “Thưa cô, cháu thật có lỗi, Bội Ny bướng bỉnh, mong cô tha thứ cho cô ấy.”

“Đường Tuyền, nghe cô nói, vợ không thể lấy lòng, muốn dạy a..... Sự tình hôm nay cô liền đại nhân đại lượng, không theo văn bối như mấy đứa so đo.” Bà cô thứ tư phục phịch leo lên bậc thang, mặt mũi mười phần ra vẻ.

“Cám ơn cô.” Doãn Đường Tuyền ngữ điệu cực kì bình tĩnh.

Bà cô kia đi rồi, Doãn Đường Tuyền buông lỏng lực đạo đặt ở gáy Dư Bội Ny, cô lập tức ngẩng đầu, tuyệt vọng trừng mắt anh một cái, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Bất buộc cô cúi đầu trước người khác, kỳ thật, anh so với cô lại càng không dễ chịu...

9. Chương 9

Trên đường trở về, trong xe áp suất thấp bao phủ, Dư Bội Ny sắc mặt không biểu cảm, quạt cường không tiếng động rơi lệ, Doãn Đường Tuyền yên lặng lái xe, vài lần lấy giấy phía dưới đưa cho cô, đều bị cô hung hăng đẩy ra.

Doãn Đường Tuyền đại ngu ngốc, anh rốt cuộc có muốn làm rõ ràng bà già ba hoa này ở sau lưng nói anh như thế nào hay không? Cô là bất bình thay cho anh, anh trái lại còn giáo huấn cô, cái gì cùng cái gì chứ, thật sự là tức chết cô!

Dám đề nặng đầu cô muốn cô cúi đầu xin lỗi với loại người này, nếu là Dư Bội Ny trước kia, không tìm người chặt tay anh mới là lạ! Nhưng giấy tiếp theo, trong lòng lại không nở.....

Ai, cô làm sao có thể chặt bỏ bàn tay dịu dàng nắm tay cô như vậy chứ?

Đúng đúng đúng, cô chính là vô dụng, trong tình yêu, trước yêu thương người kia nhất định là bị người ăn định, cô nhận biết, nhưng sau đó không ngừng nẩy lên thất vọng là vì chuyện gì xảy ra?

Xe không trở lại biệt thự ở núi Dương Minh, mà càng hướng lên trên núi, thẳng đến một chỗ ngắm cảnh không người.

Doãn Đường Tuyền dừng xe, kéo tay phanh xe, quay đầu nhìn cô dọc theo đường đi thủy chung không buồn hé răng: “Đừng khóc.” Anh vươn tay lau nước mắt trên mặt cô.

Cô không thèm nhìn, nước mắt ngược lại rơi càng nhiều.

Đột nhiên, một tiếng thở dài thật sâu truyền tới, “Anh rốt cuộc nên bắt em làm sao bây giờ?” Giọng nói thực suy sụp, giấy tiếp theo, anh ôm lấy cô.

“Buông.....” Con người xấu xa này đột nhiên dịu dàng, là tính cái gì?

“Không buông, vĩnh viễn không buông.” (^o^)

“Đừng tưởng rằng như vậy em sẽ tha thứ cho anh.” Đừng tưởng dùng chiêu lời ngon tiếng ngọt này dụ dỗ cô.

“Vậy đừng tha thứ cho anh, anh chỉ muốn em nghe, ủy khuất ngày hôm nay, về sau anh nhất định giúp em đòi lại! Sẽ không lâu lắm..... Anh cam đoan.” Anh nhẹ nhàng vỗ về cô.

Cô quay đầu kinh ngạc nhìn anh, không rõ ý tứ trong lời nói của anh.

“Người phụ nữ vừa rồi là em họ của bác gái, bởi vì bác gái ở giữa giạt dây, công ty của chồng bà ấy cùng chi nhánh của anh có nghiệp vụ chặt chẽ lui tới, nói cách khác, chính là bác gái an bài cơ sở ngầm ở chỗ anh kiêm chứng ngại vật, dự án đầu tư cao ốc Thượng Hải kia, bọn họ bỏ ra không ít tâm địa, anh còn khổ vẫn chưa có cơ hội hoàn trả đâu!” (Bác gái ở đây chỉ người vợ cả của Doãn gia)

“Vậy anh vì sao không.....”

“Không ngừng hằn hợp tác?” Anh mặt mũi mỉm cười, “Anh đương nhiên muốn, nhưng là thời cơ chưa tới, mẹ anh mấy năm nay ở Doãn gia nhận hết chế nhạo, anh không phải thờ ơ, vẫn án binh bất động, chính là muốn lời lỏng phòng bị của bác gái đối với anh. Hiện tại, anh đã nắm giữ không ít căn cứ bất lợi cho bọn họ, rất nhanh, bác gái đừng hòng mơ tưởng dựa vào chúng đến đối phó anh.” Anh sờ sờ khuôn mặt của cô, “Thực xin lỗi, vừa rồi ủy khuất cho em.”

“Không ủy khuất..... Em chỉ là bị chọc tức vì bà ta bịa đặt sự thật vu tội cho anh.”

“Anh biết, nhưng là, em nghe lời được không? Về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, đều đừng nóng vội nhảy ra đem toàn bộ ôm vào chính mình.” Anh nói ngọt dạn dò.

“Em cũng không phải ăn no rồi việc, mới không có đem mọi sự tình ôm vào mình!” Cô tỏ ra không cần.

“Còn nói không có, sự kiện Tú Mĩ kia em nói như thế nào?”

Cô vẽ mặt kinh ngạc, “Anh, anh làm sao có thể biết? Chẳng lẽ là thím Dương.....”

“Đồng ý với anh, nghe lời.”

Anh đều nói như vậy, cô còn có thể như thế nào, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời a! Cô không sợ ủy khuất, cô chỉ cần vĩnh viễn gắt gao ôm anh như vậy là tốt rồi.

Trước kia đều cảm thấy ánh mắt của anh rất lạnh lùng, nhưng hiện tại thoát nhìn, lại phát hiện bên trong ẩn dấu thật nhiều dịu dàng.....

“Ôm em.”

“Không phải đang ôm sao?”

“Ôm chặt một chút.” Cô làm nũng năn nỉ.

Doãn Đường Tuyền vươn hai tay ôm cô thật chặt, “Như vậy đủ chặt sao?”

Cô nở nụ cười, rõ ràng mới một giây trước còn hai mắt nhắm lẹ, nhưng một giây sau, cô liền mỉm cười.....

Bị thân ái kháng nghị, anh chỉ thích làm việc không thương cô, vì làm sáng tỏ điều này không phải sự thực, Doãn Đường Tuyền đành phải liều mình bồi quân tử..... Ách, là bồi cô xem tivi.

Trên sofa trong phòng khách, trên tay anh cầm mấy phần tư liệu văn kiện, tập trung tinh thần xem xét, nữ vương tôn quý Dư Bội Ný trực tiếp nằm ở trên đùi anh, trong tay nắm điều khiển từ xa.

“Tức chết rồi, rốt cuộc tới khi nào thì hai người kia mới có thể cùng một chỗ chứ? Cô bạn gái trước kia cũng không thể tránh xa một chút sao?” Nữ vương hờn giận ồn ào.

“Có phải phụ nữ đã kết hôn đều như vậy hay không, dễ dàng nhập diễn quá sâu?” Anh trêu chọc cô gái trên đùi.

Đôi mi thanh tú phản đối gờ lên, “Anh nói cái gì? Phụ nữ đã kết hôn cái gì? Hiện tại phải gọi bà, xã.”

“Còn không giống nhau, đều chính là phụ nữ đã kết hôn.”

“Đương nhiên không giống! Phụ nữ đã kết hôn nghe qua rất giống hình dung một khối thịt mất đi sáng bóng, nhưng là gọi bà xã sẽ không giống nhau, làm người ta tràn ngập vô hạn thân thiết.”

“Cho nên, em là bà xã, anh chính là ông xã, chúng ta đây cũng là làm người ta tràn ngập vô hạn thân thiết nha?”

Cô nghiêng thân mình, đón nhận ánh mắt của anh, “Đường Tuyền, em hỏi anh, nếu có một ngày bạn gái trước của anh tựa như trong bộ phim này diễn, một lần nữa xuất hiện ở trước mặt anh, anh còn có thể tâm động sao?”

“Thực có lỗi, anh đã là người có vợ, hơn nữa anh dám có tâm động, cô gái ngủ ở bên tay phải của anh khẳng định sẽ làm trái tim của anh vĩnh viễn đều không động đập.” Anh làm ra bộ dáng sợ vợ.

Cô không biết nên khóc hay cười liếc mắt anh một cái, “Em là nói thật! Có bài hát không phải nói tình yêu cũ vẫn là đẹp nhất sao? Vậy.....”

“Nếu đẹp như vậy, lúc trước sẽ không nên để cho cô ấy biến thành tình yêu cũ, nếu đã trở thành tình yêu cũ, vậy cứ để cho cô ấy làm tình yêu cũ đi! Giả thiết vấn đề quá khó khăn trả lời, có lẽ em hẳn là nên chờ sự tình phát sinh sau đó hỏi lại anh.”

Nhưng sự tình chính là thật sự đã xảy ra nha! Dư Bội Ný ở trong lòng nói thầm.

“Ngaoan, xem tivi của em, đợi anh đem văn kiện này xem xong.” Anh trấn an cô tiếp tục nằm xuống.

“Chán ghét anh nhất! Rõ ràng nói muốn bồi người ta xem tivi, kết quả còn đem văn kiện mang ra.” Cô bò dậy, không buông tha làm bộ đánh anh, “Rốt cuộc đang xem văn kiện gì quan trọng như vậy?”

“Ngày mai đại biểu của một tập đoàn bên Mỹ muốn tới Đài Loan nói chuyện chi tiết về việc hợp tác, cho nên có mấy phần văn kiện muốn nhanh chóng xem xong.”

“Cái gì đại biểu tập đoàn? Các anh trước kia từng hợp tác rồi sao?”

“Công ty lúc trước từng đến khảo sát, đã quyết định muốn dựng lên thành khách sạn cao cấp, trùng hợp tập đoàn khách sạn Wonderful bên nước Mỹ có nguyện vọng bỏ vốn đầu tư, bởi vì là lần đầu tiên hợp tác, cho nên có rất nhiều chi tiết phải chú ý, Đại Vệ sư tập rất nhiều tư liệu, muốn anh hôm nay xem hết.”

“A, Jennifer Ôn, là ai?” Cô chỉ vào tên một người trên văn kiện.

“Chính là đại biểu của đối phương ngày mai sẽ tới.”

“Tên này vừa thấy chính là người Hoa, vạn nhất là một đại mỹ nữ.....”

“Anh sẽ bảo vệ trình tiết của anh.” Thường bị cô nàng này quấy rối đã lâu, Doãn Đường Tuyền luôn ăn nói nghiêm túc càng ngày càng hiểu được tùy thời bày ra câu nói hài hước,

“Khư!” Cô nằm trở về, “Hy vọng bạn gái trước của anh không phải tên Jennifer Ôn, bằng không, kết cục của em sẽ cùng nữ nhân vật chính này rất giống nhau, ô ô.....” Cô giật ra hai tiếng giả khóc.

Bạn gái trước? Anh mới không có bạn gái trước tên Jennifer –” Anh sửng sốt, một bóng dáng mờ mịt nhất thời hiện lên trong óc.....

“Làm sao vậy?” Cô hoang mang nhìn anh.

Chạm đến ánh mắt thắc mắc của cô, Doãn Đường Tuyền không nói gì thêm, chính là lắc đầu, sau đó tiếp tục xem văn kiện, nhưng suy nghĩ lại trôi đi thật xa.....

Jennifer Ôn, ở trong nhận thức của anh, quả thật có một cái tên như vậy.

Kia đã là chuyện tình của thật nhiều năm trước..... Ước chừng cũng đã qua sáu năm rồi sao?

Thời gian không ngắn, nhưng sau khi chấm dứt, anh quả thật không để cho chính mình lãng phí thời gian hồi tưởng, không phải anh vô tình, mà là không quan trọng, đời người chính là sống ở ngay sau đó, phóng tầm mắt về tương lai, còn tồn tại, điều duy nhất cần phải làm là ước định mục tiêu, nhanh chóng đi về phía trước, duy nhất không cần làm, chính là quay đầu nhìn lại những kết cục đã qua.

Nếu không phải bởi vì Bội Ny đột nhiên truy vấn, chỉ sợ anh đã không còn nhớ chút gì về cái tên này nữa! Anh cảm thấy dở khóc dở cười .

Nhưng mà, hẳn sẽ không có khả năng là cô ấy, sự tình không thể trùng hợp đến vậy!

Dư Bội Ny vụng trộm nhìn anh, không biết nên nói cảm giác trong lòng như thế nào, nhưng nên đến chung quy cũng sẽ đến.....

Đừng sợ, Dư Bội Ny, đừng quên, bản thân có ưu thế sẵn nhà, Jennifer Ôn nha Jennifer ôn, lúc này đây, tôi sẽ không dễ dàng buông tay cuộc hôn nhân của tôi, chồng của tôi.

Sự tình chính là trùng hợp như vậy!!!...

Doãn Đường Tuyền vạn vạn thật không ngờ, Jennifer Ôn đại biểu tập đoàn Wonderful đến nói chuyện hợp tác, lại chính là Jennifer Ôn ở trong trí nhớ của anh — bạn gái trước.

Bốn năm đại học, hai năm nghiên cứu ở Mỹ, suốt sáu năm tuổi trẻ, là anh cùng cô cùng nhau soạn nhạc *(ý anh là 2 người yêu nhau suốt 6 năm!)

“Tuyền, đã lâu không gặp!” Ôn Tuyết Hồng khôn khéo giỏi giang tự nhiên hào phóng vươn tay về phía anh.

“Đã lâu không gặp.” Anh cầm tay cô, vài giây sau, buông ra, hoàn toàn phù hợp lễ nghi xã giao. ^o^

“Không nghĩ tới em chính là đại biểu lần này tập đoàn Wonderful cử đến nói chuyện hợp tác chứ?”

“Quả thật không nghĩ tới.” Nói thực ra, anh còn có điểm bị dọa, đêm qua mới bị Bội Ny truy vấn có liên quan bạn gái trước, không ngờ hôm nay lại gặp được người thật. “Gần đây có khỏe không?”

“Anh nói xem?” Ôn Tuyết Hồng tươi cười hỏi lại.

“Xem ra là không tệ.”

“Cho nên em có thể giành được như vậy, em nhìn xem cũng coi như xinh đẹp hào nhoáng chứ?”

Doãn Đường Tuyền mặt mũi cười nhẹ, “Em vẫn đều rất tỏa sáng, mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, em vẫn xinh đẹp như cũ.”

“Nghe những lời này của anh, em nghĩ em tạm thời còn không cần đi sửa sang lại. Đi, trước vào họp, hội nghị kết thúc lại tiếp tục tâm sự với anh.”

“Phòng họp ở bên cạnh, mời.” Doãn Đường Tuyền thủ thế.

Bởi vì đang nghe tin vậy, trừ bỏ hình ảnh được chiếu phía trước, cơ hồ toàn bộ phòng họp đều tối đen, đúng là tối tăm như vậy, cho Ôn Tuyết Hồng một cơ hội tuyệt hảo đánh giá Doãn Đường Tuyền.

Cơ hồ là đầu tiên mắt nhìn đến anh, cô liền yêu người đàn ông này.

Anh ngoại hình xuất sắc, khiến cho bất cứ ai cũng không thể dời ánh mắt dừng lại trên người anh, nhưng làm cho Ôn Tuyết Hồng mê muội, là trí thông minh của anh, có ý tưởng, khi nam sinh đồng học còn ngây thơ như vậy làm người ta phiền chán, duy độc Doãn Đường Tuyền tồn tại bất phàm như thế.

Anh tao nhã, mặc dù có khi tỏ ra lạnh nhạt, nhưng cô chính là bị khí chất độc đáo kia của anh hấp dẫn, không tiếc hạ mình theo đuổi anh.

Ôn Tuyết Hồng từ nhỏ đến lớn luôn luôn là người nhận được thư tình, từ khi nào lại theo đuổi một người con trai như vậy? Vì Doãn Đường Tuyền, cô làm, hơn nữa cũng thành công.

Tài tử giai nhân * (Trai tài gái sắc), bọn họ từng trải qua thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ, sau khi tốt nghiệp đại học cùng nhau ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, ở nơi đất khách quê người cùng sống những ngày cô đơn nhớ nhà.

Nhưng mà, thanh xuân tốt đẹp chung quy cũng có lúc chuyển biến.....

Cô hy vọng ở lại nước Mỹ dốc sức làm việc, nhưng anh lại cố ý trở lại Đài Loan, tương lai bọn họ rất cực xuất hiện trở ngại.

“Vì sao thế nào cũng phải trở về căn nhà vốn căn bản không coi trọng anh? Chúng ta ở nước Mỹ cùng nhau có thể dựa vào sức lực của chính mình chắc chắn sẽ có một ngày thành công.” Cô có giấc mơ nước Mỹ của cô.

“Mẹ anh vẫn còn ở tại Đài Loan chờ anh.” Anh cũng có tình cảm tại Đài Loan của mình.

Một người vợ lẽ của nhà giàu, một người phụ nữ truyền thống mà yếu đuối, tại căn nhà kia chịu đủ kỳ thị cùng ức hiếp trong cuộc sống, anh hỏi qua vì sao, cũng từng nghĩ tới muốn chạy trốn, nhưng, là cam tâm sao? Cam tâm cứ chạy trốn chết như vậy sao?

Không, anh không cam lòng.

Anh trở về không chỉ là vì mẹ, còn vì chứng tỏ bản thân, lấy lại tôn danh dự của mình.

Ôn Tuyết Hồng căn bản không thể khuyên giải. “Cùng lắm thì chờ chúng ta ở Mỹ có cuộc sống ổn định, sau đó sẽ đón bà ấy tới sống chung không phải tốt lắm sao?.” Cô lui mà cầu.

“Không.” Anh cự tuyệt thực ngắn gọn, cũng rất kiên định, bởi vì anh rất rõ ràng, chiến trường này trước sau đều phải ở Đài Loan.

“Doãn Đường Tuyền, anh chung quy phải có cuộc đời của chính mình, anh không phải mẹ anh, nếu mẹ anh hy vọng chiếm được một vị trí trong cái gia đình kỳ quái kia, bà ấy nên dựa vào bản thân bà ấy, mà không phải dựa vào con trai như anh, như vậy chẳng phải quá bảo thủ sao!”

“Cho dù nó kỳ quái, cuối cùng vẫn là gia đình anh, chỉ cần anh không cự tuyệt nó, bất luận kẻ nào đều không có tư cách bình luận cái gì.” Doãn Đường Tuyền khi còn trẻ, cũng có điểm cố chấp.

Cô vì tức giận không thể nói lý với anh, còn chưa tốt nghiệp, cô liền cùng người khác kết giao, vì giấc mộng nước Mỹ mà dốc sức, cùng lúc cũng hy vọng có thể làm cho Doãn Đường Tuyền hối hận.

Nhưng, anh không có, vẫn như cũ dựa theo kế hoạch trở lại Đài Loan, ngược lại là chính là cô hối hận.

Qua nhiều năm như vậy, cô một mình ở nước Mỹ nghiêng ngả lão đảo, kết hôn lại ly hôn, thật vất vả mới có một phần sự nghiệp riêng, nhưng không có một người bầu bạn, chỉ có một mình cô độc âm hồn không tiêu tan.

Cô không thể quên người đàn ông này, cô muốn anh. Mặc kệ việc anh đã kết hôn.

Trước khi trở lại Đài Loan, cô đã điều tra rõ ràng mọi chuyện của anh –

Chia tay với cô nhiều năm, anh trước sau vẫn chưa có tiếp tục một đoạn tình cảm mới, cô tổn thương anh rất sâu sắc, nhưng, có đau mới là yêu, về phần anh đột nhiên trong lúc đó cưới người tên Dư Bội Ný kia, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là vì ích lợi, nếu không, thiên kim tiểu thư vốn sống an nhàn sung sướng, ăn mặc sang trọng, lại không có nửa điểm tư tưởng kia, dựa vào cái gì có thể gả cho Doãn Đường Tuyền?

Cô căn bản không đem tiểu nha đầu kiêu căng bốc đồng kia để vào mắt, việc khác không nói, cô cùng Doãn Đường Tuyền chính là từng có sáu năm tình cảm, đó là tuổi thanh xuân quý giá nhất của Doãn Đường Tuyền, cô gái được chiều chuộng như Dư Bội Ný này vĩnh viễn không hiểu được.

Doãn Đường Tuyền ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng chóng lại Ôn Tuyết Hồng, cô mặt mũi mỉm cười, anh nhủ mi, thắc mắc xem xét cô.

Sau khi hội nghị kết thúc, anh lấy thân phận chủ nhà mời cô ăn cơm, liếc mắt nhìn lại người đàn ông trưởng thành chừng chạc trước mắt, ý nghĩ đoạt lại anh trong đầu cô càng thêm kiên định một phần, Ôn Tuyết Hồng quyết định đánh thức lại trí nhớ trước kia của anh.

“Đúng rồi, Tuyền, anh vẫn còn hay đi lặn chứ?”

“Đã lâu không đi.” Anh chậm rãi dùng cơm.

“Có việc như vậy sao, ngay cả môn thể thao mình yêu thích nhất cũng đều bỏ qua, không được, lần này trở lại Đài Loan, em chính là nghĩ phải tìm một thời gian rảnh lại đi tới Long động lặn xuống nước, chúng ta cùng đi đi!” Ôn Tuyết Hồng đề nghị.

“Nếu em muốn đi chơi, anh sẽ nói Đại Vệ.....” Đột nhiên, anh nhớ tới Dư Bội Ný, nhớ tới cô gái nhỏ kia còn đang chờ mong anh mang cô đi lặn, không muốn thấy biểu tình thất vọng của cô, anh thay đổi chủ ý: “Vậy được rồi, tìm một thời gian, tới Long động đi lặn.”

Ôn Tuyết Hồng nở nụ cười, cô cũng không tin Doãn Đường Tuyền không nhớ những năm tháng kia từng mỗi cuối tuần đều khẩn chạy tới biển, mà anh đối với kí ức thời trẻ này, đúng là cơ sở để cô đoạt lại cảm tình từ anh.

“Anh thật sự muốn dẫn em đi lặn sao?” Dư Bội Ný trừng lớn ánh mắt, quả thực không dám tin.

“Thật sự.”

“Oa a, quá tuyệt vời, em ngày mai muốn đi lặn.....” Cô vui vẻ hoa chân múa tay, thỉnh linh xông lên phía trước, từ phía sau ôm cổ Doãn Đường Tuyền. “Em biết anh tốt nhất!”

“Vậy còn không mau mau đi ngủ? Ngày mai dậy không nổi, em ở lại bồn tắm lớn trong nhà đi lặn nha.”

“Tuân lệnh, huấn luyện viên!” Cô ngoan ngoãn bò lên giường, nằm xuống vị trí của mình, ôm lấy một bên cánh tay Doãn Đường Tuyền. “Hắc hắc, như vậy anh rời giường, em sẽ rời giường theo, đừng nghĩ bỏ lại em.”

Ngày hôm sau, nếu không phải Doãn Đường Tuyền gọi nửa ngày, Dư Bội Ný mới có thể rời giường, nhưng là chỉ mới uống một chén nhỏ cà phê đen thêm vào, cô lại sinh long hoạt hổ.

[(*) mạnh như rồng như hổ, sinh khí dồi dào]

Đáp ứng người nào đó yêu cầu, Doãn Đường Tuyền mở ra mui xe, để cho gió tự do thổi vào trong xe, trong xe luôn luôn bật âm nhạc cổ điển, cũng bị Dư Bội Ný chuyển tới kênh âm nhạc thịnh hành, hôm nay cô mặc

T-shirt, quần đùi, mái tóc dài bồng bênh cuộn sóng cũng cột lại thành đuôi ngựa, cả người thoát nhìn cực kì xinh đẹp đáng yêu.

Vẻ tươi trẻ vô địch của cô, hoàn toàn cuốn hút Doãn Đường Tuyền, kích phát điên cuồng tiềm ẩn trong lòng anh, nhận không được bật ra một tiếng hoan hô –

Sửng sốt! Dư Bộ Ny chậm rãi quay đầu, dùng một loại biểu tình như là nhìn đến quái vật xem xét người đang ngồi vị trí điều khiển

Doãn Đường Tuyền xấu hổ quay đầu, hắng giọng, có điểm then quá thành giận nói: “Thu hồi ánh mắt của em đi!”

Anh then thùng, lỗ tai, khuôn mặt, cổ..... Toàn bộ đều có thể tìm được màu đỏ sậm đáng yêu. “Đường Tuyền, anh làm sao có thể đáng yêu như vậy, em thật sự yêu anh chết mất!”

Dứt lời, cô học giọng điệu hoan hô vừa rồi của anh, cũng làm theo rống lên vài tiếng, hai người giống như là tìm được đến đồng minh, bắt đầu ở trong xe so tài hoan hô.

Đột nhiên, di động Doãn Đường Tuyền vang lên, anh nhìn hiển thị cuộc gọi đến, ấn nhận điện thoại, “A lô”

“Anh xuất phát rồi sao?” Bên kia điện thoại, Ôn Tuyết Hồng cố ý dùng giọng điệu làm nũng hỏi.

“Jennifer sao? Anh đã nói với em, Đại Vệ sẽ phụ trách đến khách sạn đón em, anh ta hẳn sẽ nhanh đến, chúng ta trực tiếp đến Long động hội họp, đợi gặp.” Anh cắt đứt điện thoại.

“Ai gọi đến?”

“Đại biểu hợp tác của đối phương Jennifer, cô ấy cũng muốn đi lặn, anh nhờ Đại Vệ đi đón cô ấy.”

“Còn có người khác sao, em đây lại đến như thế này, như vậy có thể làm anh mất mặt hay không? Vạn nhất mất hứng, có thể ảnh hưởng đến dự án hợp tác thì sao?”

“Sẽ không, cũng chỉ là đi chơi, hơn nữa, ngày đó có người nói qua, dạy cho cô ấy là trách nhiệm của huấn luyện viên như anh, anh muốn không dạy cho cô ấy, giấy phép huấn luyện viên lặn của anh hẳn là nên mang thiêu hủy.”

“Vậy anh cũng không thể bỏ lại em nha, em nhất định sẽ cố gắng học tập.” Cô năn nỉ.

“Yên tâm, anh làm sao có thể bỏ lại bà xã của mình chứ!”

“Hi, cảm ơn ông xã.” Cô thích anh gọi cô là bà xã, như vậy có một loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Khi đến Long động, anh trước mang cô đi thuê áo lặn.

“Ông xã, người ta không mặc được, giúp em.....” Một cái đầu nhỏ từ trong phòng thay quần áo ló ra.

Doãn Đường Tuyền đành phải vội vàng đi vào giải cứu vợ yêu, vừa nhìn đến trên người cô bộ Bikini hai mảnh vô cùng xinh đẹp, anh nhất thời hai mắt đăm đăm.

Không nghĩ tới dưới áo T-shirt quần đùi, lại có cảnh xuân tốt như vậy, đợi lát nữa vô luận như thế nào nhất định phải dẫn cô tuyệt đối không thể tùy tiện đem áo lặn cởi ra, cho dù chính là rút ra khóa kéo cũng đều không được.

“Ông xã?” Thấy anh chậm chạp không hề nhúc nhích, cô buồn bực ngẩng đầu nhìn anh.

“Khụ khụ.....” Giả bộ tự nhiên ho nhẹ vài tiếng, anh tiến đến bên tai cô thấp giọng nói: “Em là đến làm loạn sao? Rốt cuộc có muốn đi lặn không?”

Nhận thấy được tiếng nói của anh dị thường khàn khàn, cô nhìn nhìn chính mình lại nhìn đến anh, vội vàng hiểu ý, bưng lên biểu tình vô tội đến cực điểm, ủy khuất hỏi: “Khó coi sao? Em còn nghĩ anh sẽ thích.....”

“Thích.” Thanh âm khàn khàn giống như là có người lấy hạt cát chặn lại ở họng của anh.

Nhưng chính là vì rất thích, khiến cho anh đột nhiên không còn hứng trí đi lặn, nghĩ trực tiếp mang cô về trên giường trong nhà kia, hảo hảo lăn lên giường, tiếp tục làm việc lớn tạo người.

Không thể nhịn được nữa, anh một phen nâng lên mặt cô, hung hăng hôn cô, thẳng đến khi thấy khó thở, mới hôn hển buông ra, sau đó rút lại tư tưởng mất đi lý trí muốn ăn luôn cô vừa rồi, nhanh chóng giúp cô mặc áo lặn, rồi khỏi không gian ái muội này.

Ngay khi anh đang giảng giải kiến thức khi lặn cho cô, Trương Đại Vệ chở Ôn Tuyết Hồng đến.

Đang muốn nhiệt tình chào hỏi Doãn Đường Tuyền, bỗng nhiên thấy đứng bên cạnh anh là một cô gái tuổi còn trẻ, Ôn Tuyết Hồng tươi cười chợt cứng lại bên miệng.

“Vị này là vợ của anh, Bội Ny. Bà xã, Jennifer chính là đại biểu tập đoàn Wonderful lần này cử đến nói chuyện hợp tác.” Doãn Đường Tuyền giới thiệu hai người làm quen.

“Tuyền, giới thiệu của anh cũng quá khách khí rồi, rõ ràng đều là bạn bè từ lâu, còn nói những lời khách sáo như vậy.” Ôn Tuyết Hồng cố ý nói.

Doãn Đường Tuyền nhướn mi, không nói gì xem xét cô.

Lúc này, Dư Bội Ny một bên vỗ ngực, làm một bộ dáng nhẹ nhàng thở ra đi đến trước mặt Ôn Tuyết Hồng: “Thì ra là bạn bè lâu năm nha, tôi đây yên tâm rồi, vốn dĩ tôi còn muốn nói, tôi sẽ không theo đuôi đi lặn nếu khiến mọi người mất hứng, sẽ ảnh hưởng hợp tác song phương, nếu là bạn bè lâu năm, thật sự là tốt quá! Xin chào, Jennifer, tôi là Dư Bội Ny, rất vui được gặp cô.” Cô mỉm cười, vươn tay đang đeo đồng hồ lặn kia hướng Ôn Tuyết Hồng.

Chỉ thấy Ôn Tuyết Hồng ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Chiếc đồng hồ lặn kia làm sao có thể ở trên tay cô ấy? Đó là khi bọn họ cùng nhau nhận giấy phép chứng nhận huấn luyện viên lặn, cô cùng Doãn Đường Tuyền đi mua, đồng hồ kỷ niệm có ý nghĩa như vậy, cứ nhiên lại ở trên tay nha đầu ngốc sẽ không lặn xuống nước này.

Cô toàn bộ tức giận đều dồn ở ngực, vừa buồn lại vừa đau.

“..... Cô có gì phật ý sao?” Dư Bội Ny nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Ôn Tuyết Hồng.

Cô vội vàng phục hồi tinh thần lại, thông dong tự nhiên vươn tay, nắm lấy tay Dư Bội Ny, lại nhanh chóng rút về.

Căn cứ vào an toàn, Doãn Đường Tuyền vẫn để cho Đại Vệ an bài một vị huấn luyện viên chuyên nghiệp đi theo, lại bởi vì suy tính đến Dư Bội Ny là người mới học lặn, không thích hợp lần đầu tiên liền đi theo mọi người lặn xuống, cho nên anh quyết định mang cô đến chỗ nước nông học lặn là tốt rồi, Ôn Tuyết Hồng cùng Đại Vệ cùng huấn luyện viên đến vùng hải vực bên ngoài.

Ôn Tuyết Hồng một bụng giận dữ. Đáng ghét, vốn định dựa vào việc đi lặn mà xóa bỏ khoảng cách những năm trước với Doãn Đường Tuyền, không nghĩ tới anh lại có thể mang Dư Bội Ny xú nha đầu kia đến!

Càng làm người ta muốn thò huyết là, Dư Bội Ny kia lại giả bộ đáng thương, thuận thế chiếm lấy Doãn Đường Tuyền, hoàn toàn phá hủy kế hoạch của cô, tức chết rồi!

Có người tức đến chết khiếp, đồng dạng cũng có người vui vẻ tới đòi mạng.

Dư Bội Ny dưới sự dẫn dắt của Doãn Đường Tuyền, vui vẻ an nhàn ở trong biển, đối mặt với thế giới dưới đáy biển hiếm có, đều tràn ngập ngạc nhiên.

Trước khi xuống nước Doãn Đường Tuyền còn hỏi cô, “Có sợ không?”

“Sợ.” Sợ mới có quý! Vì một ngày này sẽ đến, cô chính là đã lên bái sư học nghệ thật tốt một thời gian, nhưng mà, ở trước mặt ông xã thân ái, vô dụng một chút là tất yếu.

“Đừng sợ, anh sẽ giữ em, bất kể thế nào, đều không được phun không khí trong miệng ra.

“Vâng.” Cô lộ ra bộ dáng đem sinh mệnh giao cho anh xử trí.

Hôm nay thật sự là cực kỳ vui vẻ! Mới lên bờ, Dư Bội Ny cũng đã bắt đầu chờ mong lần tiếp theo.

Đổi xong quần áo, cô cùng anh thoải mái ngồi trên khối đá ngầm, tận tình hấp thụ hương vị của biển.

“Thích sao?”

“Chơi rất vui nha, thật hy vọng mỗi ngày đều đến đây.”

“Mỗi ngày? Không thấy chán sao?”

“Không chán, chỉ cần là theo anh, cho dù mỗi ngày làm chuyện giống nhau cũng không chán.” Cô nói một cách chân thành.

Doãn Đường Tuyền xoa xoa mái tóc ẩm ướt của cô, thấy cái mũi hồng đều toàn bộ, nói: “Em phơi nắng bị rám nắng, mũi đã đều đỏ.”

“Như vậy trở về mọi người mới có thể tin tưởng em thật sự có đi lặn nha!”

Anh nhìn cô, cô nhìn anh, ánh mắt giao nhau cũng chỉ có lẫn nhau, không có người khác.

Không cần hóa trang thành gương mặt tinh xảo nhất, không cần kiểu tóc xinh đẹp nhất, lại càng không cần mặc quần áo sang trọng nhất, Dư Bội Ny trước mắt thanh thuần tự nhiên như thế, khiến cho anh cảm thấy đẹp quá, đẹp quá.....

Đồng dạng, Dư Bội Ny cũng hiểu được trước mắt Doãn Đường Tuyền thần thái như thạch bàn này thực vô cùng đẹp trai.

Nhìn nhìn, đối phương ở trước mắt đều càng lúc càng lớn.....

Đột nhiên, hai đôi môi dán vào một khối, nụ hôn lãng mạn mà đẹp dễ, thích thú mà lấy một loại phương thức dịu dàng mà triển miên bất đầu, làm cho này bức tranh cảnh biển này cũng nhiễm một vẻ hạnh phúc.

Cũng chính là một màn này, làm cho Ôn Tuyết Hồng có loại cảm giác thần kinh đều sắp gãy.

Là của cô, Doãn Đường Tuyền là của cô mới đúng!

Đối với đề nghị kế tiếp đến hải cảng ăn hải sản, Ôn Tuyết Hồng không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Tôi mệt mỏi, vẫn là trở lại khách sạn nghỉ ngơi thôi!” Cô cũng không nghĩ ngay cả một bữa cơm, cô cùng Doãn Đường Tuyền không hề tiến triển, còn phải trở mắt nhìn Doãn Đường Tuyền cùng Dư Bội Ny phơi nắng ân ái.

Cô biết chính mình bỏ lỡ cái gì, nhưng là, cô chính là đến để đoạt lại!

Trương Đại Vệ phụ trách đưa Ôn Tuyết Hồng trở lại khách sạn, Doãn Đường Tuyền chiếu theo kế hoạch mang Dư Bội Ny đi ăn hải sản, anh gấp cho cô ăn trứng tôm, cô gấp lại cho anh con cua, tay nắm tay cùng ăn một bàn đồ hải sản.

Thăng đến sắc trời bắt đầu tối đen, hai người mới thỏa ý trở về nhà.

Mặc dù mệt, tinh thần vẫn rất phấn khích, rửa mặt chải đầu xong, hai người cùng nằm trong chăn –

“Jennifer kia thật xinh đẹp, mỗi ngày nhìn đại mỹ nữ làm việc, tinh thần nhất định tốt lắm.” Cô thử liếc mắt thăm dò anh một cái.

“Phải không? Anh không biết.” Anh nêu tán thành, vậy thật sự rất ngu ngốc.

“Ông xã, anh nói xem, có rung động hay không? Dù sao người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa tài năng cũng không phải là nơi nơi đều có.”

“Tuy rằng cha anh thâm thiếp thành đàn, nhưng là anh đứa con bất tài này cũng không có ý nguyện học tập, phụ nữ tựa như kẹo đường, một viên là đủ rồi, thường thường lấy đến miệng ngọt ngào thì tốt lắm, ăn hơn, sẽ sâu răng nha.”

“Chỉ có một viên kẹo đường, luôn luôn ăn xong thôi.”

“Vậy ăn tiết kiệm một chút, nếu ăn xong rồi, lại tiếp tục chậm rãi ăn.”

“Nhưng là.....” Nhưng là, không đúng a, tại sao gần đây so sánh, phụ nữ đều biến thành đồ ăn? Đáng ghét, em chỉ biết anh luôn đem em làm đồ ăn, đối với em vừa cắn lại cắn.”

“Em không phải đồ ăn, thật sự không phải, đồ ăn sẽ không phát ra thanh âm mê người này.” Anh cố ý nói.

“Anh –”

“Ngủ đủ rồi sao? Không muốn ngủ, chúng ta vận động.”

“Không được, hôm nay không cho anh chạm vào em, em không muốn làm đồ ăn.”

Đêm nay, cô dâu mới lại muốn tranh cãi thẳng đến lúc ngủ, về phần ai thua ai thắng, không còn quan trọng.

10. Chương 10

Từ không gian rộng rãi ở biệt thự lầu 3, có thể nhìn bao quát cảnh trí dãy núi bên ngoài không bỏ sót, cửa sổ nằm sát đất thay thế bức tường gạch, mà ở gần cửa kia, thì lại bày dụng cụ tập thể hình.

Đây là phòng học chuyên về vũ đạo kiêm vận động của Dư Bội Ny, cô thích vận động, nhưng chán ghét phòng tập thể thao nhiều người đến, cho nên đành phải mời giáo viên yêu thích về nhà, dạy học một đối một ngay trong không gian chuyên chúc này của cô.

Cô cho người làm cửa sổ ở sát đất, để cho không khí tươi mát bên ngoài cùng bên trong đối lưu.

Dưới sự dẫn dắt của giáo viên Yoga, Dư Bội Ny đuổi hết sức thân thể của mình, một nửa giờ sau, cho dù đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng thể xác và tinh thần đều khoan khoái và dễ chịu.

Tiến giáo viên Yoga, cô trở về phòng rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, cũng ở gần giữa trưa, nhận được điện thoại của Ôn Tuyết Hồng gọi tới.

Hết thấy đều ở trong dự đoán của cô....

Còn nhớ rõ, chính là bởi vì lần gặp mặt này, cô đã bị Ôn Tuyết Hồng khiêu khích mà trong lòng nghĩ loạn, cuối cùng ngu xuẩn chôn vùi hôn nhân của chính mình, nhưng nếu Ôn Tuyết Hồng ngây thơ nghĩ đến hôm nay cô ta chỉ cần ngồi ở trên ghế, không phí sức lực nói nói mấy câu, có thể khiến cho cô mất đi lý trí giống như lúc trước, Ôn Tuyết Hồng kia đã nghĩ quá đơn giản.

Cô đã từng trải qua bài học kinh nghiệm vô cùng bi thảm, vì một ngày này, sớm đã trang bị đầy đủ, bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, là quyền lợi cùng nghĩa vụ của cô.

Dư Bội Ny cố ý đem chính mình ăn vận thành rực rỡ động lòng người hơn so với mọi ngày, trang điểm khuôn mặt hoàn hảo, tóc xoắn dài buộc thành kiểu đầu công chúa lãng mạn, mặc vào trang phục bày ra phong thái đẹp đẽ nhất, yếu điệu đến trước khách sạn của Ôn Tuyết Hồng.

Ô ô, thiếu chút nữa đã quên, cô còn phải đeo vật tình yêu may mắn của mình – đồng hồ bơi.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ôn Tuyết Hồng, cô điệu bộ thướt tha hướng tới chỗ cô ta, sau đó ở phía đối diện tao nhã ngồi xuống.

“Xin lỗi, tôi đến muộn, làm cô phải chờ rất lâu sao?”

“Không sao. Cô uống gì?”

Cà phê..... Thật muốn uống cà phê! “Nước trái cây.” Dư Bội Nycẩn rằng nói. Cô đáp ứng Đường Tuyền, một ngày chỉ uống một chén nhỏ cà phê, xem đi, cô có phải rất ngoan hay không? Buổi tối hẳn là phải đòi anh thưởng mới được!

“Không nghĩ tới tôi sẽ lên hẹn cô ra đây chứ?”

“Có nghĩ qua.” Dư Bội Ny nói.

“Tại sao?” Ôn Tuyết Hồng nhú mày hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì cô cùng Đường Tuyền là bạn bè cũ, hẹn tôi ra ngoài, tôi một chút cũng không thấy ngoài ý muốn.” Cô ra về ngay thơ nói.

Khư, còn tưởng rằng cô ta đã biết cái gì, không nghĩ tới Dư Bội Ny này thực sự nghĩ cô và Doãn Đường Tuyền cũng chỉ là bạn bè cũ, thật quá ngu xuẩn.

“Hôm đó đi lặn tôi chơi thật sự rất vui vẻ, đáng tiếc cô sau đó lại không cùng chúng tôi đi ăn hải sản, nơi đó đồ ăn rất ngon nha!” Dư Bội Ny khen.

“Ồ, không có gì đáng tiếc, nhà hàng đó trước kia chúng tôi vẫn thường đến, sao nào, Tuyền không nói với cô sao?”

“Đó là trước kia, cô đã thật lâu không trở lại Đài Loan, nghe qua cảnh sắc như trước, sự đời hoàn toàn chẳng phải hai câu nói này sao? Đường Tuyền đã nói nhà hàng kia thay đổi rất nhiều, không chỉ đầu bếp, ngay cả ông chủ cũng không biết đổi qua mấy lần, sớm đã không còn bộ dạng như trong trí nhớ của anh ấy, nhưng mà, đầu bếp mới tay nghề cũng rất khá, Đường Tuyền cũng khen không dứt miệng.”

“Nhưng có một số thứ dù đã trải qua, bất kể cách xa thật lâu, vẫn là rứt rứt nhất trong sinh mệnh.” Ôn Tuyết Hồng lời nói mang ý tứ sâu xa.

“Đúng vậy, cho nên có vẻ thích hợp ở lại trong lòng yên lặng thưởng thức.” Dư Bội Ny nháy mắt nói.

Hai người đối thoại vài câu có qua có lại, Ôn Tuyết Hồng phát hiện, cô tựa hồ xem thường nha đầu Dư Bội Ny này, quyết định nói thẳng ra –

“Cô có biết, tôi và Tuyền là bạn học cùng đại học, ngay cả đến nước Mỹ du học, chúng tôi cũng cùng đi không?.”

“Ừm, vậy sau đó?”

“Chúng tôi từng kết giao, ước chừng cũng qua sáu năm.”

Sáu năm! Đáng giận, cứ nhiên bị Ôn Tuyết Hồng chiếm Đường Tuyền một thời gian dài như vậy! Dư Bội Ny nhỏ nhỏ khó chịu.

“Ừm.” Cô đưa lên miệng ngậm to nước trái cây lạnh lẽo, thỏa mãn nheo lại ánh mắt.

“Nếu tôi nói chúng tôi muốn nói lại duyên phận lúc trước.....”

Dư Bội Ny rốt cục nâng ánh mắt lên, nhìn về phía Ôn Tuyết Hồng, cô không nói gì, cũng chỉ là mở to một đôi mắt đẹp hắc bạch phân minh, thẳng tắp xem xét Ôn Tuyết Hồng.

“Tất cả mọi người đều biết hôn nhân của cô và Tuyền dựa trên cơ sở trao đổi ích lợi hai bên, hai người trong lúc đó căn bản không có cái gọi là cảm tình thực sự, nhưng tôi cùng Tuyền là khác biệt, chúng tôi cùng nhau trải qua những năm tháng thanh xuân, đều có được sáu năm tình hoa nhất trong cuộc đời, đó là khắc cốt ghi tâm.” Ôn Tuyết Hồng kích động nói.

“Tôi biết khắc cốt ghi tâm của cô, chính là chuyện này đã thành hồi ức, ngơ ngẩn trước kia thôi!”

“Dư Bội Ny, tôi không phải đùa giỡn với cô, tôi thật sự nghiêm túc, tôi muốn Tuyền trở lại bên cạnh tôi.” Ôn Tuyết Hồng nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt.

Dư Bội Ny thoáng nở nụ cười châm biếm, cười khê đáp, “Không được nha, bởi vì chúng tôi còn không có ý định ly hôn.”

“Cho nên tôi hy vọng cô buông tha anh ấy, không dùng gông xiềng hôn nhân để trói buộc anh ấy, trả cho anh ấy tự do.”

Dư Bội Ny nâng hàm, vẻ mặt hứng thú nhìn Ôn Tuyết Hồng, “Cho dù hôn nhân là phần mộ, lúc trước cũng là Đường Tuyền tự mình nhảy vào, cho nên cô không nên tới cầu xin tôi buông tha anh ấy, cái cô nên cầu chính là anh ấy có nghĩ muốn tự mình buông tay hay không, có lẽ cô cảm thấy là gông xiềng, nhưng với anh ấy mà nói, đó là một loại gánh nặng ngọt ngào nha!” Cô cười meo meo nói.

“Vậy cô có thể dễ dàng tha thứ việc chồng của cô trong lòng có người khác sao? Cô có biết chiếc đồng hồ lặn hiện tại cô đang đeo trên tay kia vốn từ đâu tới hay không?”

Dư Bội Ny làm ra biểu tình chăm chú lắng nghe.

“Khi đó chúng tôi đều rất mê lặn dưới nước, cơ hồ mỗi khi đến cuối tuần, liền khăn cấp đánh tới bờ biển, lúc ấy người ở bên cạnh anh ấy là tôi, mặc dù tôi không thích, vẫn vì anh ấy, từng tuần đều cùng anh ấy đi. Chiếc đồng hồ này là Tuyền khi nhận được giấy phép huấn luyện viên môn lặn, tôi và anh ấy cùng đi chọn, đó là vật kỷ niệm của hai người chúng tôi”

Cổ ý xoay xoay chiếc đồng hồ đi lặn trên cổ tay, “Nhưng mà, chiếc đồng hồ kỷ niệm này lại đang đeo ở trên tay tôi, Đường Tuyền đem nó tặng cho tôi.” Vừa nói chuyện, khoe môi Dư Bội Ny lại cong lên một đường cung xinh đẹp.

“Cho dù cô đeo nó, cũng không thể xen vào những năm tháng tuổi trẻ của chúng tôi.” Ôn Tuyết Hồng trào phúng nói.

“Tôi cũng không nghĩ muốn xen vào đâu! Tôi không tham dự vào những năm thời thanh xuân của Đường Tuyền, cũng như vậy, Đường Tuyền cũng không tham dự vào tuổi thanh xuân của tôi, đừng nói chỉ có tuổi trẻ của cô và anh ấy là thanh xuân, còn tuổi trẻ của người khác không quan trọng.” Cô cười nhẹ xem thường, tiếp theo còn nói: “Cô nói cô không thích, nhưng vẫn cùng anh ấy đi, vậy thì tôi với cô không giống nhau rồi, tôi không thích, tôi sẽ không đi, còn nếu tôi muốn đi, chính là thật sự thích, tôi không hy vọng thời gian chúng tôi ở chung, có một chút gì phải miễn cưỡng, hy sinh, kính dâng, cho dù chỉ là một giây đồng hồ.”

“Dư Bội Ny, ngoại trừ tiền, cô có thể cho Tuyền cái gì? Cô có thể trở thành sự giúp đỡ hữu lực nhất của anh ấy, giúp anh ấy đoạt sự nghiệp sao? Nếu không phải nhà cô có tiền, cô căn bản cái gì cũng không có, cô đối với Tuyền mà nói, một chút tác dụng cũng không!” Ôn Tuyết Hồng kích động nói.

“Tôi không thể trở thành sự giúp đỡ hữu lực nhất của anh ấy, nhưng mà tôi rất rõ ràng, mỗi người đều có chuyện sở trường hoặc không sở trường, tôi chỉ làm đúng sở trường của mình là tốt rồi, không cần giả bộ có khả năng, để làm những chuyện không phải sở trường, hơn nữa, tôi đối với Đường Tuyền làm sao có thể nói một chút tác dụng cũng không có chứ? Cô không phải nói, nhà của tôi có tiền sao, hơn nữa, anh ấy cần có lẽ không phải một cái có khả năng giúp đỡ, mà là một người con gái cam nguyện chờ trước cửa mỗi ngày, điểm ấy, cô có từng hỏi qua ý kiến Đường Tuyền chưa?” Cô chất vấn ngược lại.

“Cô dám nói chuyện với tôi như vậy, chẳng lẽ cô sẽ không sợ tôi trong dự án hợp tác lần này làm khó dễ anh ấy nhiều hơn sao?”

“Nếu cô cho rằng làm khó dễ là có thể khiến cho anh ấy khuất phục, tôi đây chỉ có thể nói, cô không hề thông minh giống như trong tưởng tượng của tôi, hôm nay ra ngoài gặp cô, là tôi đã sai, tôi đã đánh giá cô quá cao, nếu như vậy, tôi không muốn lãng phí thời gian, bye bye, bạn cũ.” Dư Bội Ny tao nhã đứng dậy, cầm lấy hóa đơn, chuẩn bị trả tiền rồi khỏi.

“Anh ấy là của tôi, tôi vì anh ấy mà trở về!” Ôn Tuyết Hồng lớn tiếng biểu thị công khai.

“Anh ấy không phải của cô, mà anh ấy cũng không phải của tôi, anh ấy là chính bản thân anh ấy, nhưng mà, anh ấy là chồng của tôi.” Cô dương dương tự đắc giơ nhẫn cưới trên tay, nhắc nhở Ôn Tuyết Hồng.

Ra khỏi khách sạn, Dư Bội Ny thật muốn xem thường chính mình. Nhìn xem, không phải là đơn giản như vậy sao? Lúc trước cô làm sao có thể chỉ bởi vì Ôn Tuyết Hồng nói mấy câu, đã tức giận đến giậm chân làm loạn? Giống như một người ngu ngốc vậy!

Ai, thật sự là đi một ngày đằng học một sàng khôn, không biết nhìn xa trông rộng.

Vừa lên xe, chuẩn bị về nhà, di động bỗng reo vang –

“Em đi đâu vậy? Anh gọi điện thoại về nhà, di Dương nói em lại lái xe ra ngoài, em phải cẩn thận, biết không? Đừng lái xe quá nhanh……” Doãn Đường Tuyền lạnh lùng biến thân thành một quần gia lái nhải, không ngừng nhắc nhở.

“Ông xã, đang giờ làm việc sao lại gọi điện thoại cho em? Có phải rất nhớ em hay không? Anh sao có thể không tập trung làm việc như vậy? Công ty hẳn là nên trừ lương của anh mới đúng.” Cô trêu chọc anh,

tưởng tượng anh ở bên kia đầu dây lộ ra biểu tình không có biện pháp, nụ cười ngọt ngào càng tăng thêm. Im lặng trong giây lát, trong điện thoại truyền đến giọng nói mang chút khàn khàn, “.....Bội Ny, anh nhớ em.” ^o^/

Trong lòng cô thoáng chốc ấm áp, cả người đều choáng váng vui sướng, “Em cũng vậy..... Ông xã, em vừa rồi rất ngoan ngoãn nha, chỉ gọi nước trái cây, không hề trộm uống cà phê.”

“Như vậy mới ngoan, không có việc gì thì sớm chút về nhà, anh tan tầm sẽ trở về.”

“Vâng, tuân mệnh.”

Ở ngoài cửa văn phòng, Trương Đại Vệ ghen hòng nhìn trần trối Doãn Đường Tuyền, không dám tưởng tượng, anh lại có thể trong thời gian làm việc gọi điện thoại cho bà xã!

Hiện tại rốt cuộc là anh thu phục nữ vương, hay là nữ vương chinh phục anh?

Vẫn say trong mộng đẹp, di động của Doãn Đường Tuyền lại không ngừng truyền đến âm thanh vang động.

Không biết là lần thứ mấy nhấn phím từ chối nghe điện, nhưng người gọi điện thoại vẫn như trước chưa từ bỏ ý định, muốn tại đây quấy nhiễu đến người đang say trong mộng.

Rốt cục, Doãn Đường Tuyền cầm lấy di động, nhìn đến hiển thị cuộc gọi trên điện thoại, liền không chút do dự cúp điện thoại lần nữa.

Anh không biết Ôn Tuyết Hồng làm sao, không chỉ suốt ngày gọi điện thoại cho anh, còn không rõ nguyên nhân nói muốn bù đắp cho anh, muốn cùng anh bắt đầu lại, vấn đề là, anh đã nói rõ ràng cho cô ta, không có khả năng, anh đã kết hôn, cô vì sao vẫn chưa chịu từ bỏ ý định? (>”

11. Chương 11: Kết Thúc

Thiếu phụ hai mươi lăm tuổi im lặng mà trầm mặc....

Dư Bội Ny dùng cặp mắt hắc bạch phân minh kia, kinh ngạc nhìn người đàn ông trên giường bệnh, cha của cô.

Ánh mắt địa dằng, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô.

Bàn tay ấm áp, chậm rãi vuốt ve đầu cô.

Ông mím môi, không nói một câu, nhưng tình yêu thương dành cho cô, lại rõ ràng như vậy.

Thật xấu, cha làm sao có thể đáng ghét như vậy.....

Sợ hãi nối tiếp sợ hãi như kim châm vào lòng cô thật đau đớn, đôi mắt nóng rực, nước mắt bất cứ lúc nào đều có khả năng làm vỡ òa.

“Vì sao không nói cho con biết?” Cô giương đôi mắt đầy lệ hỏi.

“Nói cho con, sau đó để cho con khóc giống như bây giờ sao?”

“Nhưng.....”

“Ny Ny, nghe cha nói, điều cha không hy vọng, chính là nhìn thấy khóc, chỉ cần có thể làm cho con cười, cho dù là muốn cha bắt sao hái ánh trăng, cha đều nguyện ý.” Dư Phú Cảnh dịu dàng nói.

“Đều là cha làm hư con!” Cô nằm ở trước ngực cha khổ sở khóc.

Ung thư, cha mắc bệnh ung thư, đã là thời kì thứ hai, bởi vì sợ hãi bản thân rốt cuộc không thể bảo hộ cô con gái quật cường này, đành phải nhanh chóng giúp cô tìm một người đàn ông tin cậy, để cho người đàn ông này có thể thay thế ông, gánh vác trách nhiệm bảo hộ cho cô.

“Cha, cha cũng không trách con sao? Những năm gần đây, con kiêu căng tùy hứng như vậy, còn thường thường khiến cho cha đau đầu, cố ý tìm phiền phức cho cha, cha không trách con sao?”

“Đứa ngốc, cha làm sao có thể trách con! Cha biết, Ny Ny của cha là cô gái tốt nhất trên đời này, là cha làm cho con thất vọng rồi, đây là sự trừng phạt cho cha.” Dư Phú Cảnh thở dài.

“Cha, đừng rời xa con, làm ơn.....” Cô nắm chặt tay cha.

Nghĩ đến người cô thống hận nhất, kỳ thật lại là yêu nhất, nguyên nhân vì vô cùng yêu thương, mới có thể dùng khắc hận càng sâu để che giấu.

“Ngoan, đừng khóc, cha đáp ứng con, cho dù chỉ có một chút hy vọng, cha cũng đều nhận trị liệu, cha sẽ không dễ dàng rời xa con, đừng khóc.” Nhẹ nhàng vỗ về nữ nhi bảo bối ông vừa yêu vừa thương này.

“Không sợ, cha, con sẽ chăm sóc cha, đừng sợ.” Cô an ủi cha.

“Nói cho cha, Đường Tuyền có đối xử tốt với con không?”

Cô gật đầu như đảo tỏi, “Có, anh ấy đối xử rất tốt với con. Cha, cha trước kia tại sao lại lựa chọn anh ấy?”

“Ai, một công trình lớn, đem toàn bộ người trong sạch lấy ra lựa chọn, từ bằng cấp, gia thế bối cảnh, bề ngoài, năng lực biểu hiện, cá tính..... Mỗi một chi tiết nhỏ, cha đều cẩn thận xem xét, sau đó mới tuyển Đường Tuyền. Dù sao, người con trai này tương lai chính là người thay thế cha bảo hộ con gái cha, còn giúp con ổn định tập đoàn Phú Cảnh, không thể quá tệ.” Nhìn ra được, Dư Phú Cảnh đối với ánh mắt của mình, vô cùng vừa lòng.

“Cha, cha không sợ anh ấy không thích con sao?”

“Sợ, sợ cực kỳ! Nhưng dù sợ cũng không có biện pháp, lúc ấy cha làm theo suy nghĩ tệ nhất, nếu người này không thể yêu con, nhưng cậu ta có thể làm được ít nhất cũng chính là chăm sóc cho con, cha muốn đó là cậu ta, cho nên mới quyết định đem con giao cho cậu ta.”

“Rất mạo hiểm!” Cô kháng nghị.

“Đời người vốn chính là tràn ngập mạo hiểm, không đi mạo hiểm, làm thế nào đạt được điều trân quý gì đó chứ? Ny Ny, cha biết con vẫn thầm oán cha không chăm sóc thật tốt cho hai mẹ con con, cha thật sự rất có lỗi, cha đời này, thiếu nợ ba người sâu nhất, mẹ con, dì con* (Ở đây chỉ mẹ kế của Bội Ny), còn có con. Ny Ny, cha có chuyện này muốn cầu xin con, nếu, nếu thực sự có một ngày như vậy, giúp cha chăm sóc tốt cho dì con được không?”

“Cha hẳn là phải tự mình chăm sóc dì nha, cha làm sao có thể bỏ mặc bà ấy? Con mặc kệ, con sẽ không đáp ứng cha.” Cô cự tuyệt đáp ứng, bởi vì sợ hãi đáp ứng rồi, cha sẽ rời xa cô.

“Được được được, cha mình chăm sóc, nhưng là, thời gian này cha muốn nằm viện nhận trị liệu, con có rảnh trở về nhà cùng dì ăn cơm, trò chuyện, được không?” Ông mềm nhũn nhờ cô.

Cô gật gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu này.

“Ny Ny, bảo bối Tiểu Ny Ny của ta.....” Dư Phú Cảnh vui mừng hô.

“Con không phải Tiểu Ny Ny, con đã trưởng thành, về sau, con sẽ chăm sóc cha, chăm sóc dì, chăm sóc mẹ, con sẽ chăm sóc thật tốt cho mỗi người bên cạnh con, cho nên, mọi người đều phải khỏe mạnh, nhận chăm sóc của con, được không?”

“Được, cha biết.”

“Cha, con yêu cha.....” Cô gắt gao ôm chặt cha.

Tình cảm cha và con gái đóng băng hơn hai mươi năm, rốt cục ở ngay một khoảnh khắc, băng tuyết đều đã tan.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-bao-ly-hon>